

Mads Netland

Har Kina en defensiv eller offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?

Hovedoppgave i Statsvitenskap

Veileder: Paul Midford

Desember 2021

Mads Netland

Har Kina en defensiv eller offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?

Hovedoppgave i Statsvitenskap
Veileder: Paul Midford
Desember 2021

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Fakultet for samfunns- og utdanningsvitenskap
Institutt for sosiologi og statsvitenskap

Kunnskap for en bedre verden

Anerkjennelser: Jeg vil først og fremst takke min veileder Paul Midford, som har vært min veileder gjennom ett og et halvt år, gjennom hans slutt ved NTNU og hans reallokering til Japan. Jeg vil også takke venner og familie som har hjulpet meg med oppgaven, og som har støttet meg i perioden.

Sammendrag: Sør-Kina havet er et område som har fått mye omtale de siste ti årene. Det virker som om området er preget av mye konflikt og uro. Denne avhandlingen har forsøkt å gå dypere i disse konfliktene. Ved å se på Kinas samhandling med Vietnam og Filippinene har forfatter forsøkt å vise Kinas intensjoner i området. Ved å arbeide ut ifra antakelsen om at Kina har defensive intensjoner, har det blitt forsøkt å føre en argumentasjon for at de har nettopp defensive intensjoner. Det har vist seg at denne hypotesen kun holder stand i Kina-Vietnams tilfelle. Kina-Filippinene tilfelle viser, etter forfatters mening at Kina har offensive intensjoner.

Innholdsfortegnelse

Anerkjennelser:	0
Sammendrag:	1
Har Kina en defensiv eller offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?	4
1.0 Introduksjon	5
1.1.0 Tema og kontekst.....	5
1.1.1 Struktur og veien framover	6
1.2.0 Begreper og konsepter.....	7
1.2.1 De Forente Nasjoners Havrettskonvensjon - UNCLOS.....	7
2.0.0 Litteratur, forskningsdesign og metodologisk framgang	8
2.1.0 Forskningsdesign.....	8
2.2.1 Metodologi, ontologi og epistemologi.....	9
2.1.2 Metode, Casestudie	9
2.1.3 Pålitelighet og gyldighet.....	11
2.1.4. Hvorfor Case-Studie?	12
2.1.5 kritikk og svakheter ved valg av casestudie	12
2.2.0 Data og kilder.....	12
2.3.0 Litteratur- Debatten om «Kina trusselen» og Sør-Kina havet	13
2.3.1. Kina trusselen.....	13
2.3.2 Debatten om Sør-Kina havet.....	15
2.3.3 Mitt bidrag til debatten.....	17
3.0 Teorier	18
3.1.0 Neorealisme	18
3.1.1 Defensiv Realisme	19
3.1.2 Offensiv realisme	24
3.2.0 Supplement til Neorealisme.....	25
3.2.1 Kostelige signaler	25
3.3.0 Hvorfor neorealisme?.....	26
3.3.1 Valg av teori	26
3.3.1 Svakheter og kritikk ved neorealisme	26
4.0 Empiri	27
4.1.0 Hva handler egentlig konfliktene i Sør-Kina havet om?	27
4.1.1 «Nine-Dash Line»	27
4.1.2 Kina befester sine krav i Sør-Kina havet	28
4.1.3 Paracel øyene og Spratly øyene, de største konfliktområdene.....	29
4.1.4 Land reklamasjon & basebygging	31
4.1.5 Utsettelse strategi.....	39
4.1.6 Declaration of Conduct	39
4.1.7 USAs historie i Sør-Kina havet.....	39
4.1.8 USA, Kina og implikasjonene for konfliktene i Sør-Kina havet	42
4.1.9 Hva kan forventes av Kina?	42
4.2.0 Vietnam og Kinas uoverensstemmelser.....	44
4.2.1 1991-2000 konflikten i Sør-Kina havet og Tonkingulfen.....	45

4.2.2 2000-2009 Fortsettelsen av gode relasjoner	48
4.2.3 2009-2020 En ny kinesisk strategi?	49
4.2.4 Kina og Vietnams forhold	54
4.3.0 <i>Filipinene og Kinas uoverensstemmelser</i>	56
4.3.1 1990-2000 Mischief Reef og et turbulent forhold	56
4.3.2 2000-2010 Intet nytt i Sør-Kina havet	59
4.3.3 2010-2020 Scarborough Shoal og et økende press fra Kina	59
4.3.4 2016 UNCLOS og FNs bedømmelse av Sør-Kina havet	62
5.0.0 Analyse og diskusjon	64
5.1.0 <i>Kriterier for Kina</i>	64
5.1.1 Defensiv Kina	64
5.1.2 Offensiv Kina	65
5.2.0 <i>Kan man se defensive tendenser i Kinas forhold til Vietnam?</i>	66
5.2.1 Vietnam og Kina 1990-2000	67
5.2.2 Vietnam og Kina 2000-2009	70
5.2.3 Vietnam og Kina 2009-2020	71
5.2.4 Er Kina defensiv realistisk?	73
5.3.0 <i>Filippinene</i>	75
5.3.1 Filippinene og Kina 1990-2000	76
5.3.2 Filippinene 2000-2010	77
5.3.3 Filippinene 2010-2020	78
5.3.4 Kina, defensiv realistisk?	79
5.4.0 <i>Kina, basebyggingen og USAs rolle i Kinas strategi</i>	81
5.4.1 Kina, basebygging og landreklamasjon	81
5.4.2 USAs rolle	83
6.0.0 Avsluttende kapittel	83
6.1.0 <i>Sammendrag</i>	83
6.1.1 Konkluderende kapittel	84
6.1.2 Svakheter ved avhandlingen	85
6.2.0 <i>Forslag til videre studier</i>	85
Kilder:	87
<i>Bilder:</i>	87
<i>Kildeliste:</i>	89

Har Kina en defensiv eller offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?

1.0 Introduksjon

1.1.0 Tema og kontekst.

Sør-Kina havet er et maritimt område i sørøst Asia. Dette området har en lang og kompleks historie, spesielt de siste 100 årene. Området er rikt på både levende og ikke-levende ressurser og har vært en viktig gjennomfartsrute for handelsskip i flere hundre år.

De siste årene har kanskje viktigheten økt, spesielt for Kina. Området er strategisk viktig for Kinas økonomi, geopolitikk og nasjonalfølelse. Dette kan sees ved at området har huset flere større trefninger. Den siste store som endte i voldelige hendelser, skjedde i 1988 hvor Vietnam mistet rundt 60 soldater i en åpen trefning med Kina.

Motstanderen, Kina, mistet ingen soldater i denne trefningen. Etter denne hendelsen har området ikke sett noen større voldelige hendelser igjen, men uroen i området har aldri stoppet.

Siden 1990 tallet har området sett flere ikke-voldelige trefninger som har fått internasjonal oppmerksomhet. Allerede i 1992 hadde Vietnam og Kina igjen en uoverensstemmelse over en hendelse i området. Dette endte ikke i noen voldelig konflikt. Ved å se på de siste tretti årene kan det se ut som om de har endret strategi, fordi det ikke finnes noen voldelige hendelser å vise til. Derfor kan Kinas intensjoner være interessante. Har deres målsettinger og strategi endret seg i Sør-Kina havet?

Som det vil komme fram senere i avhandlingen er en stats intensjoner viktige. Det vil også komme fram senere i avhandlingen at man kan se hvilke intensjoner Kina (eller andre stormakter) har ved å se på Kinas samhandling med andre stater. Der Kina har overtaket, vil en kunne se om de har revisjonistiske eller status quo intensjoner. Denne avhandlingen vil fokusere på konflikter Kina har med deres «backyard» Sør-Øst-Asia. De to landene Kina har hatt mest konflikt med i deres bakgård, er Vietnam og Filippinene.

Denne avhandlingen vil forsøke å finne ut hvilke intensjoner Kina kan ha, ved å undersøke hvordan de oppfører seg i deres samhandling med mindre stater i Sør-Kina havet.

Dette vil jeg gjøre ved å ta i bruk en verdensforståelse gitt av neorealisme. Innenfor neorealisme er det to forskjellige måter å tolke verden på, nemlig defensiv og offensiv realisme. Begge realismer tar utgangspunkt i at verdenssystemet får stater til å oppføre seg på forskjellige måter.

Ved å se på oppførselen Kina har rundt konflikter i området, vil det kunne gi en viss indikasjon på deres intensjoner. Defensiv og offensiv realisme vil fungere som avhandlingens teoretiske grunnlag. Her legges det frem to meget forskjellige måter de to teoriene mener stater utfører internasjonal politikk på.

I denne avhandlingen ønsker jeg å belyse Kinas strategi i Sør-Kina havet. Etter min mening kan den enten karakteriseres som defensiv eller offensiv realistisk. En defensiv realistisk strategi, vil si en stat oppfører seg slik Shiping Tang og Stephen Walt beskriver hvordan en defensiv realistisk stat oppfører seg.

En offensiv strategi vil si at en stat oppfører seg slik John J. Mearsheimers offensive realisme tilsier (mer om defensiv og offensiv realisme i teorikapitlet). Jeg mener at de to strategiene har visse karakteristikk ved seg som det går an å observere, dersom jeg finner et mønster som tilsvarer det defensiv tilsier, kan min hypotese være korrekt.

Ved å observere uoverensstemmelser, trefninger, disputer og andre hendelser i området, kan min hypotese vise at det kan observeres et mønster i Kinas oppførsel/strategi.

Jeg vil arbeide ut ifra en hypotese om at Kina er defensiv realistisk, og konstruerer derfor mitt forskningsspørsmål slik: «Har Kina en defensiv eller offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?»

Ifølge min hypotese vil det komme fram at Kina har en overvekt av beviser for en defensiv realistisk strategi i dets samhandling med både Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet.

Jeg vil være åpen for at dette muligens ikke er en korrekt hypotese, og vil derfor veie de defensive sidene opp mot de offensive sidene. Jeg vil derfor bruke offensiv realisme som min mot-hypotese. Dersom Kina ikke passer inn i hvordan defensiv realisme tilsier en stat oppfører seg, vil jeg argumentere for at de snarere oppfører seg slik offensiv realisme tilsier en stat vil oppføre seg. Jeg vil også være åpen for at disse to teoriene ikke har noen sammenheng med Kinas oppførsel i det hele.

1.1.1 Struktur og veien framover

Kapittel 2.0 Er metode, litteratur og metodologi kapitlet. Her vil jeg gå gjennom min bruk av metode, hvorfor jeg bruker denne metoden, metodologi og litteraturen rundt «Kina trusselen». Hva det er, som er sentralt i studiet av Kina og Sør-Kina havet, og hva blir viktig å ta med i denne avhandlingen.

Kapittel 3.0 vil gå gjennom det teoretiske grunnlaget for avhandlingen. Defensiv og offensiv realisme vil bli lagt fram. Dette kapitlet vil være det teoretiske grunnlaget i avhandlingen og vil senere bli brukt for å analysere casene i Sør-Kina havet.

Kapittel 4.0 vil inneholde de forskjellige casene. Største del av dette vil være å gå gjennom hendelser i Sør-Kina havet, hvilke implikasjoner dette hadde og hvordan dette ble løst. Dette vil bli brukt i en senere diskusjonsdel.

Kapittel 5 er diskusjonsdelen. Her vil alt av empiri og teori bli lagt sammen og diskutert. Her vil jeg teste mine hypoteser om at Kina er en defensiv realistisk stat. Det vil jeg gjøre ved å analysere hendelser i Sør-Kina havet, som Kina, Filippinene og Vietnam har en del i. Ved å se hvordan hendelser og konflikter løses og utarter seg, vil man kunne se en tendens til enten defensive eller offensive holdninger.

Kapittel 6 vil gi en konklusjon og oppsummering av funnene jeg har gjort.

1.2.0 Begreper og konsepter

- Makt: Neorealisme har en materiell definisjon på makt. For både defensive og offensive realister er makt en materielle kapabiliteter, samt militære kapabiliteter. Materielle kapabiliteter er økonomi, ressurser, teknologi og populasjon som alle kan bli kannelert mot militær makt. Militær makt er det neorealister ser på som hovedelementet i makt. Makt er altså i størst grad bestemt av størrelse og utviklingen av militære kapabiliteter og midler (Mearsheimer J. J. 2007 s72).
- Status Quo intensjoner: en stat har intensjoner om å ikke endre maktbalansen, men søker å bevare den slik den er (Mearsheimer 2007 s73).
- Revisjonistiske intensjoner: en stat ønsker å endre maktbalansen i sin egen favør, med militærmakt (ibid).
- Defensiv realistisk stat: En stat med status quo intensjoner. En defensiv realistisk stat tilsvarer en stat slik Stephen Walt og Shiping Tang beskriver stater vil oppføre seg som følge av verdenssystemets struktur (utbrodering kapittel 3.1.1.).
- Offensiv realistisk stat: En stat med overvekt av revisjonistiske intensjoner. En stat slik John J. Mearsheimer beskriver stater vil oppføre seg som følge av verdenssystemets struktur. (utbrodering kapittel 3.1.2.)

1.2.1 De Forente Nasjoners Havrettskonvensjon - UNCLOS

Store deler av kapitlene 4.3 og 5.3 vil sentrere seg rundt De Forente Nasjoners Havrettskonvensjon (heretter UNCLOS). UNCLOS ble skrevet ned i 1982 og omfatter internasjonal lov knyttet til havrett. Viktigste for denne avhandlingen er at UNCLOS former et lovverk og metode for hvordan maritime grenser blir satt ned. Samtidig setter den fast hvilke rettigheter som tilhører hva, samtidig som den fastsetter hvilken stat som har rettighet på hva. For denne avhandlingen blir derfor 4 punkter i UNCLOS særdeles viktig:

- Territoriell Sjø, dette er et område som går 12 nautiske mil, eller 22,2 km ut ifra kysten og gir staten enerett over området (Forente Nasjoner, 1982 UNCLOS artikkel 2-3)

-Sammenhengende sone, en forlengelse av den territorielle sjøen og strekker maksimum 24 nautiske mil, eller 44,4 km, ut ifra nærmeste kyst. Innenfor dette området har ikke staten enerett eller suverenitet, men kan utøve makt dersom andre bedriver skadelig atferd eller ulovlige handlinger som for eksempel forsøpling (FN, 1982 UNCLOS Artikkel 33).

- Eksklusiv Økonomisk Sone eller EØS (EEZ på engelsk) gir stater krav på så mye som 200 nautiske mil, eller 370 km fra nærmeste kyst. Dette gir innehaveren av EØSen eksklusive rettigheter til å innhente ressurser som olje og fisk (henholdsvis ikke-levende og levende ressurser). Det gir også staten rettigheter til å lage bygninger eller andre konstruksjoner (FN, 1982 UNCLOS Artikkel 55-57 og 60)

- Kontinental plate, gir en stat muligheten til å utvinne ressurser på sin egen kontinentalplate og strekker seg maksimum 350 engelske miles, eller 563 km ut fra kysten (FN, 1982 UNCLOS artikkel 76-77).

Sentralt i denne avhandlingen kommer til å være land reklamasjon og øyer som tilhører Sør-Kina havet. Dette kan knyttes til de forrige 4 punktene ved at visse landmasser kan gi en stat utvidet EØS, kontinental plate, eller territoriell sjø. I artikkel 121 i UNCLOS står det at disse sonene ikke trenger å starte fra kysten til fastlandet, men kan starte fra øyer. En øy er definert som: «naturlig eksisterende landområder omgitt av vann som er over havoverflaten ved flo» (FN, 1982 UNCLOS artikkel 21). Videre står det også i artikkel 21 at: «steiner som ikke kan støtte menneskelig bosteder eller økonomisk liv» (ibid) kan gi en 12-engelsk mile territoriell sjø og ikke en EØS eller kontinental plate (ibid). Videre vil heller ikke landmasser som er under vann ved flo, eller kunstige øyer gi noen form for rettigheter (ibid; Dolven, B., Elsea, J. K., Lawrence, S. V., O'Rourke, R., & Rinehart, I. E., 2015 s6).

2.0.0 Litteratur, forskningsdesign og metodologisk framgang

2.1.0 Forskningsdesign

Forskningsdesign refererer til måten en skal håndtere forskningsspørsmålet. For å svare på et forskningsspørsmål er det sentralt å ha en plan, struktur og en strategi (Burnham, P., Lutz, K. G., Grant, W., & Layton-Henry, Z. 2008 s39). Videre har forskningsdesign to funksjoner: å utvikle en handlingsplan, og å sørge for at en svarer på forskningsspørsmålet på en logisk, klar, valid og objektiv måte (Burnham et al. 2008 s42). Derfor blir forskningsdesign en plan for å sørge for at forskningsspørsmålet blir svart. Et godt forskningsdesign skal gi svar på hva som skal til for å besvare forskningsspørsmålet og problemstillingen (Burnham et al. 2008 s45). Den skal fastsette metoder og forklare hvordan en planlegger å svare på spørsmål og hypoteser (ibid). Og ifølge Burnham et al. skal forskningsdesign: «overbevise et skeptisk publikum om at

forskeren har den rette metodologien som gir overbevisende data» (ibid).

2.2.1 Metodologi, ontologi og epistemologi

Man kan ikke snakke om forskningsdesign uten å snakke om metodologi, og en kan ikke snakke om metodologi uten å snakke om ontologi og epistemologi. Ontologi epistemologi og metodologi er ifølge Moses & Knutsen (2019) «de tre musketerene av metafysikk» (Moses J. & Knutsen T. 2019 s4). Denne avhandlingen er ikke ute etter å finne svar på dype filosofiske spørsmål og vil derfor kort forklare hva «de tre musketerene» handler om. Dette blir gjort for å bedre forstå logikken bak avhandlingen. Ontologi tar opp spørsmålet: «Hva er verden laget av?» (ibid). Altså hva er det som egentlig eksisterer? Videre, epistemologi spør spørsmålet: «Hva er viten?» (ibid). Hva er det som konstaterer det ekte? Til slutt spør metodologi spørsmålet: «Hvordan vet vi?» (ibid) eller «hvordan finner vi viten?».

Det finnes en debatt om de ontologiske, epistemologiske og metodologiske grunnsteinene. Den naturalistiske og den konstruktivistiske. Begge disse paradigmen har forskjellige ontologiske og epistemologiske grunnleggende antakelser, og dermed også forskjellig metodologi. Siden denne avhandlingen har rot i den naturalistiske paradigmen, vil ikke konstruktivisme nevnes mer. Den naturalistiske måten å vite på er mer koblet opp mot naturvitenskap. Den har en grunnleggende ontologisk antakelse om at det ekte finnes der ute, uavhengig av oss mennesker som observerer (Moses & Knutsen 2019 s7). Denne verden er objektiv. Den epistemologiske grunnleggende antakelser er at mennesker kan observere den objektive verden gjennom sanser og direkte observasjon (ibid). Deretter kan man observere mønster og «regler» ute i den naturlige og objektive verden (Moses & Knutsen 2019 s41). Målet er å finne sammenhengen av disse mønstrene og deretter beskrive dem (ibid). Denne vitenen bygger seg opp over tid, og teorier om den objektive verden blir stadig mer raffinert og finpusset (ibid). Metodologien eller «hvordan vi vet» blir derfor å observere fenomen, og forsøke å lage en mening ut av dem (Moses & Knutsen s7-8). Ved å lage teorier kan man fange mønstrene og «reglene» ute i den objektive verden. Dette gjøres ved hjelp av sansene, og systemer av induksjon og deduksjon (ibid).

2.1.2 Metode, Casestudie

Som Moses & Knutsen (2019 s3) skriver «metodologi er en verktøykasse, og metode er verktøyet». For å løse et problem trengs rett verktøy. For å forsøke å svare på forskningsspørsmålet, mener jeg at en case-studie blir den beste måten å svare på spørsmålet.

En case-studie er en studie av en instans av «noe». Det vil si, i en case-studie forsøker en forsker å studere en hendelse i historien, som har en eller annen implikasjon i forhold til en teori (Moses & Knutsen 2019 s133). For historikere er historien i seg selv det viktigste, for forskere innenfor samfunnsvitenskap er historien viktig, men fungerer som et ledd i å forstå en overordnet teori, og dermed et kausalt mønster i «naturen» (Moses & Knutsen 2019 s134). En case-studie brukes derfor egentlig for å forstå teorier bedre, for å teste dem og undersøke variabler i selve casen.

En case kan egentlig være hva som helst så lenge casen inneholder tre punkter: 1- casen må være bundet i tid og rom, 2- casen må være koblet opp til en teori, og 3- casen må kunne relateres til verden for øvrig (Hancké 2009 s62). Videre er case-studier ofte koblet opp mot historiske metoder. Men en case-studie er en «historie med et poeng» (Moses & Knutsen 2019 s133).

Det vil si at en bruker historie, ikke for historiens egen skyld slik som historikere, men for å illustrere et poeng. Dette poenget kommer fram som følge av det teoretiske grunnlaget, og derfor blir det teoretiske grunnlaget i en case-studie særdeles sentralt (Burnham et al 2008. s64).

I casestudier er det visse elementer det er viktig å huske på. På grunn av at casestudier har et lite N sample størrelse, vil ikke fokuset være å generalisere. Fokuset i avhandlingen blir heller å forklare og skape dypere forståelse av en case (Hancké, B. 2009 s61). Case studier vil hjelpe å gi dypere forståelse av motiver, mekanismer, hinder og andre variabler aktører står ovenfor (ibid). En casestudie er også, i motsetning til kvantitative metoder, mer partisk og vil derfor alltid ha et snev av forfatterens egne meninger i form av valg av selve saken, teori og argument (ibid).

Case-studier kan også deles inn i forskjellige typer. Denne avhandlingen vil ta i bruk en «fitting case» strategi. Denne typen case-studie går ut på at en skal forsøke å illustrere at en case passer inn i en teori. Dette er gjort med det formål å illustrere forklaringskraften til teorien (Moses & Knutsen 2019 s137). Et viktig og stort bruksområde finnes for «fitting case» teorier. Den kan ha som formål å «teste vannet» før en forsker begir seg ut på dypere, dyrere og mer tidskrevende forskning (ibid). For at casen ikke skal bli en ren verifikasjon slik som Marxistiske historikere har blitt kritisert for (ibid) vil jeg forsøke å gjøre slik som Harry Eckstein: Ha en ide om utfallet, men intensjonen er ikke å verifisere teorien, men snarere finne ut om den er mulig å applisere til casen. Dersom min ide om utfallet viser seg å være korrekt, vil ikke det si noe om hypotesen min kan generaliseres. Dersom den viser seg å være korrekt vil det heller si noe

om at det muligens er en sammenheng her som er verdt å studere videre i en mer dyptgående forskning (Moses & Knutsen 2019 s138).

2.1.3 Pålitelighet og gyldighet

Pålitelighet (reliabilitet) og gyldighet (validitet) er sentrale konsepter for god forskning og viktig i forskningsdesign. Pålitelighet i den naturalistiske tradisjonen referer til å være nøytral og objektiv (Tjora A. 2013 s203). Som følge av at dette er en kvalitativ studie, er det umulig å være 100% nøytral og objektiv (ibid). Ifølge Tjora er det derfor: «Viktig å gjøre rede for hvordan ens egen posisjon kan komme til å prege forskningsarbeidet» (ibid).

Gyldighet referer til: «Gyldighet handler om en logisk sammenheng mellom prosjektets utforming og funn og de spørsmål man søker å finne svar på» (Tjora 2013 s202). Og ifølge Tjora er det derfor viktig å «være åpen om hvordan vi praktiserer forskningen, ved å redegjøre for de valg vi tar for eksempel når det gjelder datagenereringsmetoder og teoretiske innspill til analysen» (Tjora 2013 s207).

For å sørge for at avhandlingen har en høy grad av pålitelighet vil jeg, som følge av at case-studie tradisjonen har større likheter med den historiske tradisjonen, forsøke å bruke primærkilder. Det er ikke alltid dette er mulig, men da vil jeg forsøke å gjøre det klart at det er sekundære kilder som blir brukt. Videre vil jeg bruke sekundære kilder når det kommer til tolkning av havrettskonvensjonen da jeg ikke er ekspert på internasjonal lov. Dette gjøres for å sikre mest mulig objektivitet, gjennom kildekritikk (Quellenkritik). Det er derimot også viktig å huske på at forskeren er et støymoment i studien. Valg av empiri, teori, og argument er med på å kompromittere objektiviteten. Dette er umulig å unngå, men for å minimere dette vil jeg forklare hvordan og hvor teori, empiri, og argument, har blitt funnet og hvilken rolle forskeren har hatt i valg av dette.

Ved gyldighet menes altså at vi stiller spørsmål rundt funnene i forskningen. Har forskningen faktisk svart på problemstillingen og forskningsspørsmålene? Det vil si at vi knytter forskningen opp til teorien, andre studier, og metoder som er relevante for forskningen og som er en del av en overordnet akademisk debatt (Tjora 2013 s206). For at gyldigheten skal styrkes, må en fremheve styrker og svakheter ved valgene en har tatt. Både ved metode og teori i analysedelen (Tjora 2013 s207).. Alt dette burde knyttes til problemstillingen, altså skal disse kritiske «testene» være med på å styrke gyldigheten (ibid). Høy gyldighet er det samme som at forskningen din er forankret i en tradisjon og forskningsmiljø for øvrig (ibid).

2.1.4. Hvorfor Case-Studie?

Case-studie har jeg valgt på tross av dets svakheter av flere ulike grunner. Først og fremst fordi det er en metode jeg er kjent med. Det er en metode som jeg har brukt i tidligere sammenhenger og som jeg først og fremst synes er interessant og gøy. Det har sine begrensinger og jeg innser at dersom jeg skulle gjort forskning på et høyere nivå er det ikke en case-studie som hadde vært det mest logiske valget.

Videre har jeg valgt case-studie som følge av at min interesse for «Kina trusselen» debatten. Det er et tema som ikke alltid kan kvantifiseres. Det er selvfølgelig mulig å se på, for eksempel kinesisk FDI eller kinesisk økonomi for øvrig og bruke kvantitative metoder for å studere dette, men det er ikke dette jeg ønsker å studere. For å svare på det jeg lurer på, nemlig spørsmålet rundt kinesisk standhaftighet og påståtte aggresjon i Sør-Kina havet, trengs en mer dyptgående undersøkelse. Derfor er en kvalitativ case-studie en mer passende metode, ettersom fokuset i en case-studie er å gi en dypere forståelse av en case, og variablene som definerer casen.

2.1.5 kritikk og svakheter ved valg av casestudie

Naturalisme har gitt case-studier mye kritikk, som følge av at case-studier ikke kan generalisere funnene gjort i studien. Derfor er det også satt på bunnen av hierarkiet til naturalistiske samfunnsvitenskapelige metoder (Moses & Knutsen 2019 s42). En vanlig case studie har ikke noe annet bruksområde enn å teste hypoteser og teorier, som senere i en annen studie, igjen kan bruke funnene i case-studie til å generalisere (Burnham et al. 2008 s64).

Særlig «fitting case» case-studie blir kritisert. Ifølge Hancké er det tvilsomt om denne typen studie i det helle tatt kan kalles for en case-studie (Hancké 2009 s 64). Moses & Knutsen kaller også «fitting case» metoden for «mindre ambisiøs» enn andre typer case-studier (Moses & Knutsen 2019 s136). Burnham et al. foreslår at dersom en ønsker å gi en case-studie mer sjans til å generaliseres kan det brukes en såkalt «kritisk case-studie» (Burnham et al. 2008 s64). Moses & Knutsen foreslår også at en såkalt «Process-tracing» form for case-studie er et bedre alternativ dersom en ønsker en mer generaliserbar form for case-studie (Moses & Knutsen 2019 s134).

2.2.0 Data og kilder

Som følge av at påliteligheten styrkes av primære kilder vil jeg forsøke å bruke dette. Der jeg bruker sekundære kilder er det viktig å huske på at dette kommer som en fortolkning

av hendelsen og at det derfor kan avvike fra «hvordan det egentlig var». Jeg vil bruke klart mest sekundære kilder. For å vise kildene, har jeg satt et ett tall bak primære kilder slik¹. Jeg vil gjøre leser oppmerksom på at overvekten i denne avhandlingen er sekundære kilder. Anta derfor at kildene er sekundære, med mindre det er et ett-tall bak navnet til forfatteren slik som dette¹.

Kildene jeg vil bruke kommer som oftest fra andre kilder i Sør-Kina havet debatten, men også stort sett fra Google, Google Scholar og Oria. Søkeord som «South China Sea dispute» og «Nine-Dashed Line» samt artikler fra tidligere pensum har gitt grunnsteinen i mine kilder. Videre har jeg ut ifra disse kildene brukt disse for å finne videre kilder. Litteraturkapitlet 2.1.0-2.1.2 viser sentrale artikler i Sør-Kina havet debatten, og ut ifra disse har jeg funnet mitt empiriske grunnlag.

Som følge av at jeg ikke kan kinesisk, vietnamesisk eller Filippinsk har jeg tatt i bruk engelskspråklige kilder. Disse har jeg oversatt til norsk selv. Dette gir en forståelse som utenforstående og dersom jeg hadde hatt tilgang, mulighet og forståelse for de forskjellige språkene kunne forskningen fått en mer nyansert og dypere forståelse.

Kildene er ofte amerikanske og australske akademiske tekster, men det er også artikler fra filippinske kilder. Avisartikler og ikke-akademiske tekster har også blitt tatt i bruk, fra større internasjonale aviser, men også filippinske og andre asiatiske aviser.

2.3.0 Litteratur- Debatten om «Kina trusselen» og Sør-Kina havet

2.3.1. Kina trusselen

Grunnlaget for valg av tema og forskningsspørsmål er en del av en større debatt som er karakterisert som «China threat» eller «Kina trusselen». Denne debatten har eksistert sin 1990 tallet, da Sovjet kollapset og Kina ikke lenger var en åpenbar alliert for USA (Lanteigne M. 2020 s150). «Kina trusselen» debatten handler kort om at Kina er en trussel, men er det en like stor trussel for amerikansk global makt slik som Sovjet var? Debatten omfatter også om Kina kun er en økonomisk makt slik som Japan (slik kineserne selv ønsker å framstille seg som), eller om Kina heller i en mer militær og offensiv retning slik som Sovjet gjorde. Men en ting er allerede sikkert, Kina er en trussel for USAs økonomiske hegemoni i verden.

Faktum er at USA har mistet sin relative globale økonomiske makt. I 2011 gikk Kina forbi Japan som verdens andre største økonomi (Lanteigne M. 2020 s54). På noen områder har de allerede gått forbi USA. Dersom en måler i kjøpekraftsparitet (PPP) gikk Kina forbi USA allerede i 2014 (ibid). Sammenlikner man tallene på Kinas og USAs økonomi får en ikke hele bilde. Det er også flere områder hvor Kinas økonomi truer amerikansk økonomiske makt. For eksempel ble Kina verdens største produsent av varer i 2010 (Lanteigne 2020 s56).

Et av de største verkene i denne debatten er John J. Mearsheimers «The Tragedy of Great Power Politics» (2014), som argumenterer for at Kina sannsynligvis blir en seriøs militær trussel for USA i fremtiden. I tillegg til å være et teoretisk verk, er hele det siste kapitlet dedikert til å applisere teorien om offensiv realisme til USA og Kina (Mearsheimer J.J. oppdatert versjon 2014 s613-694). Etter Sovjets fall på 90-tallet var ikke Russland eller Kina sterke nok til å utgjøre noen trussel for amerikansk hegemoni. Etter hvert som Kinas økonomi har vokst seg større, øker også automatisk Kinas potensiale til militær makt.. Mearsheimer mener at som følge av realismes antakelser om at stater i bunn og grunn driver maktpolitikk, vil den grunnleggende strukturen i verdens politiske system føre til at USA og Kina en gang vil bli hverandres åpenbare fiender. Denne konflikten har også større sjans for å bli krig enn for eksempel den kalde krigen med Sovjet (Mearsheimer 2014 s667-668).

Det finnes også andre perspektiver på Kinas «grand strategy». Shiping Tang (2015) har også bidratt til å forsøke å karakterisere Kinas «Grand Strategy». Han argumenterer for at Kina under Mao var en klart offensiv realistisk stat, men etter Deng Xiaoping utviklet Kina seg til å bli en defensiv stat (s141). Grunnlaget Tang gir for dette er at stater naturligvis endrer strategier som følge av sosial evolusjon. Tang viser til en sosial-evolusjonær teori (s146-148) og argumenterer for at Kina har lært seg grunnsteinen i defensiv realisme: å maksimere sin egen makt gjennom å ta makt fra andre, vil motvirke sin egen hensikt (154-156). Det vil bare føre til at andre stater ser på Kina som en trussel og de vil dermed balansere mot dem (ibid). Tang mener altså at Kina har gått bort fra offensiv realisme til defensiv realisme.

I likhet med Shiping Tang har Ghazala Yasmin Jalil (2019) en teori om at Kinas «grand strategy» faller nærmere defensiv realisme enn offensiv realisme (s58). I artikkelen søker hun eksplisitt etter bevis for defensiv og offensiv atferd i Kina overordnede utenrikspolitikk. Hun tar utgangspunkt i både Kenneth Waltz og John J. Mearsheimers versjon av neorealisme. I likhet med Tang kommer hun frem til at det kan se ut som om Kina har endret strategi fra ca. 1970. Før 1970 kan en se klarere tendenser til en maktmaksimerende og revisjonistisk utenrikspolitikk, men etter 1970 kan en se klarere tendenser til å opprettholde maktbalansen slik den er og deltakelser i internasjonale samarbeid (Jalil 2019 s58).

Videre har det også rundt tiårsskiftet 2009-2010 kommet en ny gren innenfor «Kina trussel» litteraturen. Dette handler om hvorvidt Kina har blitt mer aggressiv i perioden etter finanskrisen i 2008. Her kommer Alastair Iain Johnston sin artikkel “How Assertive is China’s New Assertiveness?” (2013). Artikkelen går ut på at Johnston mener Kina ikke har blitt mer insisterende og besluttet, men fortsetter linjen de alltid har holdt. Videre argumenterer han også for at de har blitt mer påståelig i Sør-Kina havet.

Som et svar på Johnstons artikkel kom Björn Jerdén med et svar året etter i form av «The Assertive China Narrative: Why It Is Wrong and How Many Still Bought Into It» (2014). Her går forfatteren gjennom medias narrativ rundt Kina og kommer fram til at det slettes ikke finnes et «påståelig Kina», men snarere et Kina som forsvarer deres territorium som følge av andres staters overtredelser.

Fellesnevneren til disse verkene er at alle adresserer noe som relaterer til «Kina trusselen». Kommer Kina til å ta over som verdens største makt? Er Kina aggressivt anlagt, og hvor stor er trusselen de dermed utgjør? Er krig uunngåelig? På bakgrunn av at Alastair Iain Johnstons utsagn om at Kina faktisk har blitt mer standhaftig, men kun i Sør-Kina havet, vil jeg se nærmere på litteraturen rundt dette.

2.3.2 Debatten om Sør-Kina havet

For å bidra til «Kina Trussel» debatten vil jeg se nærmere på Sør-Kina havet. Ifølge Johnston har Kina blitt mer standhaftig og aggressiv i Sør-Kina havet, noe Jerdén mener er feil. Innenfor temaet Sør-Kina havet er det også en rik litteratur om Kinas strategi. En av gigantene innenfor dette feltet er Taylor Fravel. Artikkelen *Chinas strategy in the South China Sea* (2011) er noe av de mest siterte verkene innenfor Sør-Kina havet litteraturen. Her oppsummerer han Kinas tidligere strategier og nåværende strategi. Artikkelen gir en bred forståelse for hva som er sentralt i konfliktene i Sør-Kina havet fordi den ser på Kinas strategi som en helhet.

Det som kommer fram i artikkelen er at Sør-Kina havet har i flere år vært en konfliktzone. Sentralt i disse konfliktene er øygruppene Spratly og Paracel. Fravel viser også til at disputer i Sør-Kina havet ofte sentrerer seg rundt visse temaer: fiske (s303-305), hydrokarboner (s306-307) og dette er igjen knyttet til suverenitet over havområder og øygrupper (s303). Videre gjør også Kina krav på enorme deler av Sør-Kina havet gjennom å illustrere deres krav gjennom et kart som ofte er kalt «Nine-Dashed Line». Hva dette kartet, og linjen betyr er det tvil om ifølge Fravel (s294-295). Videre viser Fravel til hvordan Kina har håndtert ulike disputer opp gjennom årene. Dette har den effekt på Kinas strategi at de forsøker å unngå mest mulig åpen konflikt i Sør-Kina havet (s313).

Fravel viser til tre strategier Kina har brukt i Sør-Kina havet. Eskalering, samarbeid og utsettelse. Han kommer fram til at den mer ambivalente strategien utsettelse, er den mest brukte strategien til Kina (s299). Det finnes instanser av både samarbeid og eskalering, men utsettelse den mest utbredte strategien til Kina i perioden 1995 til 2011. Utsettelse strategien innebærer ifølge Fravel at hendelser som Kina er involvert i, i Sør-Kina havet forblir uadresserte og uløste. De tyr ikke til makt for å få viljen sin, men de tyr heller ikke til kompromisser. Sakene forblir

uadressert, noe Fravel mener blir gjort med den hensikt at de beholder kravene sine og de slipper å anerkjenne de andre fordringshavernes krav (s297). Kina slipper å gi fra seg krav, og de slipper å håndtere hetet konflikt.

Carlyle Thayer er en annen gigant innenfor temaet Sør-Kina havet. *China's new wave of aggressive assertiveness in the South China Sea* (2011) går gjennom Kinas handlinger i Sør-Kina havet. Som tittelen tilsier, handler dette også om Kinas økende standhaftighet i Sør-Kina havet. Thayer kobler Kina mer opp mot relasjonene mellom Vietnam- Kina og Filippinene-Kina (og Malaysia-Kina). Det kommer også fram her at mye av uenighetene i Sør-Kina havet sentreres rundt Spratly og Paracel øyene.

Flere hendelser i og før 2011 har startet som følge av uenigheter over jurisdiksjon som følge av hvem som har rett til å utvinne olje (s556, 559). I 2011 startet Kina en mer standhaftig og konfronterende linje mot sine rivaler i Sør-Kina havet. Tre hendelser i begynnelsen av 2011 markerer det Thayer mener er et mer konfronterende Kina: to mot Vietnam og et mot Filippinene (s559). Videre spekulerer Thayer i om dette kan ha noe med at Vietnam og Malaysia forsøkte å gå til FN med diverse saker de hadde, som relaterte til Sør-Kina havet (574-575)..

Sentralt i Thayers diskusjon er også NDL (s556). Sammen med NDL viser også ASEAN seg å være sentral i disputtene I Sør-Kina havet. Thayer viser til en avtale mellom de ulike ASEAN landene I 2002 kalt en Declaration of Conduct (DOC)(ibid). Denne kan vise seg å være sentral i å moderere Kinas oppførsel. Han gir forsiktig optimisme til at Kinas aggressivitet kan muligens løses.

For å forstå selve disputtene i området blir det naturlig å gjøre søk etter «Nine-Dashed Line» ettersom det kan se ut som om dette representerer Kinas krav som en helhet. Et verk av Zhiguo Gao & Bing Bing Jia *The Nine-Dash Line in the South China Sea: History, Status, and Implications* (2013) og et verk av Zou Keyuan *China's U-Shaped Line in the South China Sea Revisited* (2012). Begge handler om Kinas legale disputer. Keyuan er ekspert på internasjonal lov ved National Univeristy of Singapore. Han tar et dypdykk i hvordan Kina operer i Sør-Kina havet med tanke på deres «Nine-Dash Line» som er gjennomgående i alle disputer Kina har, i Sør-Kina havet. Kinas “Nine-Dash line” er ifølge internasjonal lov problematisk (Gao & Jia 2013 s108; Keyuan 2012 s26-28). Men Kina bruker den fremdeles for å legitimere sine krav. Det vil også komme frem senere i avhandlingen at «Nine-Dash Line» har blitt dømt til å være ugyldig. Kravene overlapper med Filippinenes og Vietnams krav (Keyuan: ibid) Paracel øyene og Spratly øyene er sentrum for konfliktene da dette er de to største øygruppene som er omstridt. De fleste av konflikter har sentrert seg rundt disse, med noen unntak.

Ian Storey *Creeping Assertiveness: China, the Philippines and the South China Sea Dispute* (1999). Han går gjennom Filippinene-Kinas forhold på 1990 tallet, og forløpet til hvordan Kina og Filippinenes forhold er i dag. Det er den mest siterte artikkelen sett vekk fra Taylor Fravels artikkel (men også den eldste). Denne artikkelen viser at spørsmålet rundt Kinas standhaftige og konfronterende atferd også var et spørsmål på 90-tallet. Sentralt i denne er også ulike disputer Kina og Filippinene hadde på 90 tallet, og hvordan de ble adressert.

Disse fem artiklene gir et grunnlag for hva avhandlingen vil se på. Sentrale tema i disse artiklene går under et felles tema og kan samles under Kinas krav i Sør-Kina havet, «Nine-Dash line». Dette kompliserer hele området ettersom Kina gjør krav på så og si hele området Sør-Kina havet. Samtidig viser artiklene også at Kinas krav er uforenelige med både Vietnam og Filippinenes krav. Vietnam og Filippinene viser seg også å være Kinas største motstandere i området, og begge land har hatt konflikter med Kina.

Kravene er stort sett sentrert rundt Spratly og Paracel øyene. Videre handler konfliktene i Sør-Kina havet som oftest om enten ikke-levende ressurser og legitimitet over øyer. Keyuan og Thayer viser i likhet med Storey at konflikten har stort sett handlet om det samme siden 90-tallet. De samme øygruppene, ikke-levende ressurser og jurisdiksjon over havområder. Disse verkene forsøker alle å svare på forskjellige spørsmål, men har det samme temaet. Kinas rolle i Sør-Kina havet.

Alistair Iain Johnston er altså ikke alene om å mene at Kina har økt sin standhaftige konfronterende atferd i Sør-Kina havet. Fravel, Thayer og Storey mener alle i mer eller mindre grad at Kina har en adoptert en, om ikke aggressiv, mer konfronterende atferd. Gjennom Storeys artikkel vises det også at dette har vært et tema også før 2011.

Avhandlingen vil som følge av dette, også sentrere empirien rundt Kina-Vietnam og Kina-Filippinenes konflikter. Avhandlingen vil også ta for seg andre hendelser som kan ha påvirkning på konflikter, uoverensstemmelser, og trefninger. Det vil si hendelser som på en eller annen måte relaterer til konfliktene ved at de enten fordyper spenningene, eller løsner spenningene. Konfliktene blir også sentrale, men det mer sentrale er egentlig om konfliktene blir løst eller ikke.

2.3.3 Mitt bidrag til debatten

Ut ifra artiklene i forrige delkapittel vil jeg konstruere mitt forskningsspørsmål. Som en del av den øvrige litteraturen rundt «Kina trusselen», ser det ut til at de fleste er enige i at Kina utgjør en eller annen form for trussel, men hvilke implikasjoner dette har, og hvorfor og hvordan Kina utgjør en trussel er uenigheten. For Mearsheimer og offensiv realisme er Kina enten garantert å utfordre USAs makt, eller garantert å tape en konflikt mot USA. Shijing Tang har

et mer nyansert bilde av trusselen Kina utgjør. Han er enig i at Kina en gang har oppført seg slik Mearsheimer beskriver stormakters atferd. Men han argumenterer imot at det fortsatt er faktum. Kina har funnet ut prinsippet som Kenneth Waltz (1979) beskriver: stater gjør lurt i å adoptere en moderat og selvbeherskende strategi.

Johnston og Jerdén viser at det er uenigheter om Kina faktisk har blitt mer standhaftig og konfronterende eller om de ikke har endret atferd i det hele tatt. Johnston mener derimot at det faktisk har skjedd en endring til en mer konfronterende atferd i Sør-Kina havet. Dette viser Storey, Fravel, Keyuan, Gao & Jia og Thayer er en legitim påstand. Allerede på 90-tallet viste Kina at de hadde en mer konfronterende tone til Filippinene. Gjennom sin «Nine-Dashed Line» har Kina forsøkt å opprettholde sine krav, som andre mener ikke er legitime. Vietnam og Filippinene er de største motstanderne av Kinas krav i Sør-Kina havet.

Med dette i bakhodet vil jeg forsøke å finne ut Kinas intensjoner, og dermed strategi, i Sør-Kina havet. Selv om de har blitt mer påståelig og konfronterende, betyr ikke dette nødvendigvis at Kina forsøker å endre maktbalansen i Sør-Kina havet. På den annen side kan det jo også signalisere en overordnet aggressiv strategi slik Mearsheimer forklarer. Shping Tangs mer nyanserte bilde av Kina kaster også lys over Kinas atferd både før og nå. Kan det ha seg at Kina forsøker å opprettholde Status Quo, og som følge av dette så forsøker de å tviholde på det de mener er deres rettmessige ressurser og jurisdiksjoner? På dette viset vil jeg applisere Shping Tangs hypotese om at Kina er en defensiv realistisk stat, på deres oppførsel i Sør-Kina havet. Passer strategiene en defensiv realistisk stat vil adoptere med deres oppførsel i Sør-Kina havet de siste tretti årene?

3.0 Teorier

3.1.0 Neorealisme

Kenneth M. Waltz er sett på som faren til neorealisme (også kalt strukturell realisme). Boken hans *A Theory of International Politics* (1979) er sett på som det definitive verket for neorealisme. Både defensiv og offensiv realisme har sine røtter i denne boken. Visse grunnleggende antakelser er lik for både defensiv og offensiv realisme: Neorealisme ser på stater som de øverste aktørene i verdenssystemet (K.M, Waltz, 1979 s94). Det politiske verdenssystemet er karakterisert av anarki (Waltz 1979 s88-90). Med anarki menes mangel på en sentral autoritet som har legitimt monopol på makt, det fører til at ingen kan håndheve lover og regler. Dermed kan ikke stater stole på andre stater, og statenes viktigste oppgave er å sørge

for egen overlevelse. Overlevelse er opp til hver enkelt stat å forsikre, dette prinsippet blir kalt for selv-hjelp (Waltz 1979 s91).

Innenfor neorealisme finnes det to under-kategorier, nemlig defensiv og offensiv realisme. Dette innebærer to forskjellige syn på hvordan verdenssystemets struktur får stater til å velge strategi. Både defensive og offensive realister mener at hver enkelt stat har samme målsetting: å overleve. For å overleve må en stat være sikker. For å være sikker trenger statene makt. Det er først her defensive og offensive realister viker fra hverandre. Forskjellen mellom defensive realister og offensive realister er hvordan makt og sikkerhet henger sammen.

For defensive realister vil anarkiet få stater til å søke makt i en mer defensiv forstand. Som følge av prinsippet som Stephen Walt (1987) legger fram: dersom stater forsøker å karre til seg for mye makt vil systemet straffe staten (S.M. Walt 1987 s27). Da vil andre stater nemlig føle seg truet, og disse statene vil forsøke å balansere bort denne trusselen (prinsippet kalles trusselbalansering). Derfor vil stater som forsøker å maksimere sin egen andel av makt, handle mot sin egen interesse.

For en offensiv realist vil en revisjonistisk tilnærming til makt, ved å dominere statene rundt seg være den øverste sikkerheten (Tang 2010 s108). Offensive realister mener at målet til enhver stat er å maksimere sin egen makt, som et ledd i å dominere stater rundt seg (ibid). Den ytterste sikkerheten for en offensiv realistisk stat er å dominere alle statene rundt seg, ergo et regionalt hegemoni.

3.1.1 Defensiv Realisme

Stephen Walts bok, *Origins of Alliance* (1987) hadde en enorm effekt på neorealisme som en teori, og denne boka vil bli brukt som grunnstein i det teoretiske grunnlaget for defensiv realisme. Samtidig vil Shiping Tangs bok *A theory of security strategy for our time: Defensive realism* (2010) være med å supplere til det teoretiske grunnlaget til defensiv realisme. Tangs bok handler også om defensiv realisme, men legger teorien frem mer eksplisitt. Boken til Stephen Walt er grunnsteinen til defensiv realisme, men kan være noe vag. Derfor blir Shiping Tangs bidrag sentralt.

Som følge av det anarkiske politiske verdenssystemet, vil defensive realister mene at staters beste strategi er å forsøke å maksimere defensive maktmidler (Walt 1987 s27). Hvordan vil en slik strategi se ut? Walt teoretiserer at å balansere mot stater som utgjør en trussel er den beste strategien (i motsetning til å kaste seg på lasset med stater som utgjør en trussel) (Walt, S., 1987 s17). Kenneth Waltz skiller balansering mellom intern og ekstern. Ekstern balansering innebærer å danne allianser, eller å forsøke å ødelegge andre allianser. Intern balansering skjer enten ved å øke utvikle og utvide militæret, utvikle og utvide økonomien, eller å følge diverse

strategier. (Waltz, 1979 s118).

Balansering mot trusler altså trusselbalansering, er et sentralt konsept i defensiv realisme. Stephen Walt argumenter for at stater ikke nødvendigvis balanserer seg med/mot den staten med størst makt/maktkapabiliteter. Den balanserer mot et trusselbilde som består av en litt mer omfattende kalkulerer enn kun makt/maktkapabiliteter. Kalkulering av en trussel vil bestå av en avveining av geografisk nærhet, offensive kapabiliteter, intensjoner og aggregat makt (Walt 1987 s22). Aggregat makt består av et sammensurium av økonomi, populasjon og teknologisk framgang.

Sikkerhetsdilemma er et meget viktig konsept innenfor defensiv realisme. Jeg vil bruke Shijing Tang sin definisjon (Tang 2010 s39) av sikkerhetsdilemmaet. På grunn av det internasjonale anarkiet kan aldri stater være sikre på den andre stats intensjoner, hverken de nåværende eller kommende intensjoner. Som følge av at det internasjonale systemet er anarkisk, skaper det frykt for andres intensjoner. Videre bygger også defensive stater opp sine maktkapabiliteter for å nå sikkerhet, men selv om de har defensive intensjoner vil andre stater reagere på deres maktoppbygging. Selv om begge stater bygger opp sine defensive kapabiliteter, vil defensive kapabiliteter også kunne brukes i en eventuell offensiv handling. Selv om stat A ikke har offensive intensjoner, kan en aldri være helt sikker på at stat B ikke har det. Bygger stat A opp sine defensive kapabiliteter med det formål å beskytte seg selv mot et eventuelt angrep, kan stat B som også har defensive intensjoner gjøre det samme. Som følge av de ikke vet hverandres nåværende og framtidige intensjoner, er det eneste de kan gjøre å svare på den andres oppbygginger med enda kraftigere midler. Noe som vil øke frykten mellom stat A og B ytterligere. Det vil som et forsøk på å nå større sikkerhet, skade sikkerheten til begge stater. Sikkerhetsdilemmaet ligger altså til grunn for en del konflikt, men er ikke den eneste grunnen. Det forklarer bare hvordan stater som ikke har offensive intensjoner kan havne i konflikt (Tang 2010 s 40-41). Sikkerhetsdilemmaet kan også føre til såkalte spiraler (spenningsspiral og våpenkappløp) (ibid).

Konflikt er en naturlig del av det internasjonale anarkiske systemet, og vil oppstå selv om stater kun søker defensiv sikkerhet (Tang 2010 s112). På grunn av dette vil det være viktig for stater å teste intensjonene til andre stater slik man kan velge en strategi (Tang. S., 2010 s104).

Dersom stat A oppdager at stat B har defensive intensjoner, vil en annen strategi adopteres enn dersom stat B hadde hatt offensive intensjoner, hvis ikke kan det få fatale følger (Tang 2010 s118). Samtidig kan også feil strategi i møte med andre defensive stater også få fatale følger som følge av at sikkerhetsdilemmaet kan få to defensive stater til å havne i såkalte spiraler

(ibid). Derfor vil en stor del av strategien til defensive realister være direkte knyttet til hvordan de forstår den andre partens trusselbilde.

Reassuranse eller betryggelse strategi (reassurance) er navn på en strategi som stater gjennomfører for å sende signaler om hvilke intensjoner de har. Teorien har egentlig sitt utsprang fra sosial psykologi, men Walt kobler dette sammen med neorealisme i sin bok *Origins of Alliance* (1987).

Som følge av anarkiet og systemets natur, vil politikk som gjenspeiler velvilje, tilbakeholdenhet og moderasjon være er den beste typen politikk (Walt 1987 s27) Politikk som viser for mye aggressivitet, vil føre til at andre stater føler seg truet, og vil da mest sannsynlig balansere mot denne trusselen (ibid). For å unngå at andre stater føler seg truet, må en vise andre stater sine intensjoner.

Formålet med å betrygge er å få andre stater til å redusere engstelse rundt egne intensjoner ved å vise at ens intensjoner er godartede og ikke truende (Tang. S., 2010 s.132).

Intensjoner er essensielt for defensiv realisme og innenfor reassuranse strategien. Det å finne ut hvilken strategi en stat skal velge, baseres på den andre stats intensjoner (kombinert med geografisk nærhet, aggregat makt, og offensive kapabiliteter). Det er en stats intensjoner som til syvende og sist vil bestemme om den ligger er defensiv/offensiv (Tang 2010 s117).

I defensiv realisme er en betryggelsesstrategi hvor en viser ens egne egentlige intensjoner ved å sende kostelige signaler, den beste måten å gjøre dette (Tang 2010 s114). Ved å vise ens egne intensjoner viser man sårbarhet. Viser man sårbarhet, er det også et tegn på defensive intensjoner da en revisjonistisk stat som følger maktbalanse prinsippet aldri ville røpet kortene sine.

Måten en stat viser intensjonene sine varierer. Det kan være alt fra å åpenlyst si hva det er, etterfulgt av en viss kostnad eller risiko. Det kan også være å invitere andre makter til å vitne/ta del i for eksempel militærøvelser. En invitasjon til samarbeid rundt sikkerhets spørsmål er muligens den beste måten å signalisere ens intensjoner.

Strategier en defensiv stat står ovenfor dersom staten ender opp i en konflikt er avhengig av trusselbildet. Dersom en defensiv stat finner ut at intensjonene til motparten er defensive, vil en annen strategi være relevant enn hvis motparten er enn har revisjonistiske intensjoner. En defensiv stat som havner i konflikt med en defensiv stat vil handle med selvbeherskelse, og er villige til å la andre sette grenser som ikke trås over (Tang 2010 s122). Videre vil begge stater forsøke å mitigere sikkerhetsdilemmaet. Samtidig vil også begge stater anerkjenne at balansering eksisterer, og begge vil forsøke å motarbeide dette ved å motstå en videre fordykning av sikkerhetsdilemmaet (Tang 2010 s122). Kort sagt vil begge parter forsøke å

mitigere redsel ovenfor den andre parten, og vise at den ikke har aggressive intensjoner ved hjelp av videre betryggelse.

Samarbeid er sentralt i defensiv realisme, og diskusjonen sentrerer seg rundt forskjellige måter stater oppnår defensiv sikkerhet som en form for samarbeid. I Walts bok handler dette om balansering mot en trussel eller det å kaste seg på lasset med en trussel (bandwagoning). Fokuset i boken ligger på større stater, men det finnes også eksempler på hvordan mindre stater oppfører seg. Både større og mindre makter balanserer som oftest, men for mindre stater derimot, kan også strategien om å kaste seg på lasset være valid (Walt 1987 s179). Dersom en mindre stat står ovenfor valget om å balansere mot en trussel fra en stor stat kan det i noen tilfeller, hvor det ikke finnes noen andre å alliere seg med, være logisk å kaste seg på lasset med den større makten (ibid).

Kriterier for hvilken oppførsel en kan forvente å finne i en offensiv versus en defensiv stat vil ha alt å si i en slik bedømmelse. En bedømming av ideologi, innenriks politikk når det gjelder behandling av minoriteter innenriks, utenrikspolitikken i forhold til småstatlige naboer, og militær og våpen politikk og om den er offensiv eller defensiv anlagt (Tang 2010 118).

To andre kriterier er også åpenbare. En defensiv realistisk stat anerkjenner sikkerhetsdilemmaet, samt at balansering kan forsterke det gjennom spiraler (ibid). Videre vil en defensiv stat alltid moderere seg selv på en eller annen måte i møte med sikkerhetsdilemmaet og balansering. Dette viser at de forstår logikken bak sikkerhetsdilemmaet og viser modererende adferd som følge av at de vet at deres egen sikkerhet vil lide dersom de ikke moderer seg selv. Knyttet til dette er også evnen en stat har ikke bare til å moderere seg selv, men også å la andre moderere seg (ibid).

Konflikt mellom to defensive stater kan skje som følge av sikkerhetsdilemmaet. Dersom to defensive stater havner i åpenbar og hetet konflikt, kan en observere to ting.

Først vil begge sider vise en vilje til å motarbeide sikkerhetsdilemmaet, og etterpå å videre utvikle forholdet etter en konflikt. Motarbeiding av sikkerhetsdilemmaet skjer ved hjelp av to midler. Moderasjon, og viljen til å la seg bli moderert av andre parter (Tang 2010 s122).

Etter en konflikt vil begge sider arbeide for å segmentere forholdene deres. Dette skjer gjennom å bygge nærmere relasjoner ved hjelp av tillitsbygging og tillitsbyggende midler (CBM) (ibid). Konflikt med en revisjonistisk stat vil føre til vidt forskjellige strategier enn ved møte med en defensiv. Den defensive staten vil begynne å bygge opp defensive kapabiliteter for å forsøke å avskrekke den offensive staten til å forsøke å utnytte situasjonen (Tang 2010 s120).

I en situasjon hvor en møter revisjonistiske stater vil våpenkappløp skje uansett ettersom det er en taktikk den revisjonistiske stater bruker (ibid). Det er også vanskelig å inngå våpenkontroll, ettersom den offensive staten aldri vil gi etter for å moderere seg selv da de ser på dette som et tap i relativ makt. Den defensive staten vil også forsøke å balansere gjennom allianser. Dette vil også videre avskrekke den offensive staten fra å angripe (ibid). I litteraturen kalles dette avskrekkelse (deterrence).

Institusjoner er ikke sentrale for realister, heller ikke for defensive realister. Det betyr dermed ikke at de ikke har sin plass i defensiv realisme. Institusjoner er forenelig med defensiv realisme fordi stater bruker det for egen vinning. For defensive realister er det som regel sikkerhet. Stater bruker kun institusjoner for å fremme deres egne mål, ikke for institusjonenes egen del. Derfor kan en observere defensive stater følge regler og normer i internasjonale institusjoner så lenge det gagnar en stats egne interesser, som er sikkerhet (Tang 2010 s167).

Ideologi er en delvis sentral del av defensiv realisme. Ifølge Walt (1987) vil staters ideologi være med på å påvirke deres allianse-danning under visse omstendigheter.

1-Dersom staten opplever et fravær av trusler, vil ideologi være med å bestemme samarbeid og alliansedanning. 2- Dersom en stat er usikker, kan de bruke ideologisk solidaritet med andre stater for å øke deres legitimitet innenlands og utenlands. 3- Ideologi kan være overdrevet som grunn til samarbeid ettersom politikere vil tjene på å vise fram et godt forhold til deres ideologiske allierte. 4- Sikkerhet trumfer ideologi, og ideologisk allianser/samarbeid kan bare være en sikkerhets allianse/samarbeid i forkledning (Walt 1987 s37-40).

Selve ideologien vil også ha noe å si, ettersom noen ideologier gjør samarbeid med andre vanskelig. Walt bruker monarkier og liberale stater som eksempel på ideologier hvor samarbeid er lett på tvers av landegrenser (Walt 1987 s36-37). Derimot gjør Marxistisk-Leninistisk ideologi det vanskelig å samarbeide på tvers and landegrenser (Walt 1987 s35-36). Marxistisk-Leninistisk ideologi gjør samarbeid vanskelig som følge av at ideologien utelukker at alle parter er likestilte. For eksempel vil Marxist-Leninistisk ideologi være preget av en konsensus om hvem som skal lede den ideologiske bevegelsen. Dersom det er uenighet rundt dette vil ikke ideologien være samlende, men heller splittende (ibid).

Tang oppsummerer hvordan en defensiv stat kan gjenkjennes, ved 8 punkter:

1- Defensiv stater vil alltid på grunn av prinsippet om at balansering er vanligst, føre en selvmodererende og defensiv utenrikspolitikk.

2- Defensiv realister mener at ekspansjon og erobring av andre territorium som regel vil føre til overstrekking, og er noe som bør unngås

3- Frykt for sikkerhetsdilemmaet vil gjøre at defensive stater adopterer en selvmodererende strategi

4- Dersom våpenkappløp og konflikt skjer, er det på grunn av en antar motstanderen har offensive intensjoner

5- Allianser blir laget for defensive formål

6- Forebyggende kriger, altså kriger som skjer som en måte å forhindre en fremtidig større krig, er mulig også for en defensiv stat, men vil skje på defensive grunnlag og er sjelden

7- Defensive stater vil søke forsoning med en tidligere motstander etter en konflikt

8- For å unngå krig vil stater gradvis forsøke å dysse ned konflikt og spenninger mellom andre stater (Tang 2010 s117).

3.1.2 Offensiv realisme

Offensiv realisme er en annen gren av neorealisme, og har samme utgangspunkt som defensiv realisme, men holder fast på anarkiet skaper andre insentiver. Der defensiv realisme går ut ifra en antakelse om at stater søker å maksimere defensiv sikkerhet gjennom balansering som følge av at systemet straffer stater som vokser seg for store, vil en offensiv realist gå ut ifra en antakelse om at stater søker først og fremst makt som ytterste form for sikkerhet (Mearsheimer 2014 s37).

Grunnleggende handler det om at for offensive realister er maktmaksimering og aggressivitet den beste måten å oppnå sikkerhet. Dersom en stat har oppnådd regionalt hegemoni har staten oppnådd så mye sikkerhet som det går. Da endrer målet seg fra å ekspandere, til å hindre andre i å vokse og dermed utfordre maktbalansen (Mearsheimer 2014 s67).

Offensiv realisme hviler på 5 grunnleggende antakelse om verden, og alle fem antakelsene kombinert gir grunnlaget for hvorfor stater må maksimere makt for å overleve. Den første antakelsen handler om at systemet er karakterisert av anarki. Den andre antakelsen går ut på at alle stater har en evne til å skade og ødelegge, som følge av deres militære og offensive makt. Tredje antakelse omhandler at stater kan aldri være sikre på andre staters intensjoner. Fjerde antakelse er at alle stater har overlevelse som øverste mål. Femte antakelse er at alle stater er rasjonelle aktører (Mearsheimer 2014 s83-85).

Frykt, selvhjelp og maktmaksimering er karakteristikk som oppstår som følge av disse fem antakelse ifølge offensiv realisme (Mearsheimer 2014 s85). Frykt for andre staters intensjoner, kombinert med et system hvor det ikke er noen overordnet makt for å forhindre

krig fører til at stater ikke kan stole på andre enn seg selv (Mearsheimer 2014 s85-87). Selvhjelp er det eneste stater kan gjøre for å overleve. Dette betyr ikke at stater ikke danner allianser, men selv i allianser må offensive realistiske stater være påpasselig fordi nåtidens allierte fort kan endre seg til nåtidens fiende (Mearsheimer 2014 s87).

Sikkerhet er det mest sentrale for en offensiv realist. Forskjellen ligger som tidligere nevnt i måten de oppnår sikkerhet, og hva de mener faktisk konstituerer sikkerhet. For offensive realister, er angrep den beste formen for forsvar. Har staten nok offensive kapabiliteter til å utslette andre stater, er det ingen som vil utfordre deres makt (Mearsheimer 2014 s88). Dersom en stat får så mye makt at den kan dominere i sin egen geografiske region har de den ytterste sikkerheten innenfor offensiv realisme, nemlig regionalt hegemoni (Mearsheimer 2014 s91). Dette innebærer at staten har mulighet, midler og makt nok til å ødelegge og dominere stater i sitt nærområde.

Som følge av at offensive realister søker regionalt hegemoni som den ytterste formen for sikkerhet, vil deres fokus være å øke deres relative makt (Mearsheimer 2014 s93). Relativ makt er hvor mye makt en stat har i forhold til andre stater. En offensiv realistisk stat vil derfor alltid være varsom på hvordan makt er distribuert mellom stater (ibid). Dersom en stat skulle forsøke å øke sin relative makt, vil det alltid skje på bekostning av noen andre sin relative makt. Logikken i offensiv realisme tilsier at en stats økende maktkapabilitet er en annen stats synkende maktkapabilitet (ibid). I den forstand er internasjonal politikk et nullsumspill hvor ethvert tap blir sett på som et absolutt tap, og enhver seier blir sett på som absolutt seier (Mearsheimer 2014 s89). Mye står på spill for en offensiv stat, og det får en slik stat til å bruke ekstreme midler.

Institusjoner er i likhet med for defensive realister ikke sentralt. Derimot har det også en plass innenfor realisme som tidligere nevnt. Offensive/defensive realister vil bruke internasjonale institusjoner for å tjene sine egne formål. Dersom den offensive staten blir med i en institusjon, er det for å utnytte institusjonen og for å tjene relative makt gevinster (Tang 2010 s167).. Dersom de klarer å utnytte den for økonomisk gunst eller for å bygge ned andres militære kapabiliteter vil en offensiv stat gledelig ta del i institusjonen så lenge de ikke mister relativ makt.

3.2.0 Supplement til Neorealisme

3.2.1 Kostelige signaler

Kostlige signaler er ifølge reassuranseteorien, måten stater signaliserer deres intensjoner. Det er definert av James D. Fearon som «Trusler som vil ha så stor kostnad at

senderen av trusselen ikke ville truet dersom de ikke var seriøse ovenfor trusselen» (1997 s69). Med andre ord er det handlinger som blir ansett som troverdige på bakgrunn av at kostnaden eller risikoen senderen er villig til å undergå er for stor til at det kan være en bløff (ibid). Dermed finnes et skille mellom svake signaler og kostelige signaler.

Kostelige signaler vil som sagt være signaler som innebærer enn eller annen form for stor risiko eller kostnad. Dette impliserer at signaler som ikke innebærer stor risiko eller kostnad, ikke er kostelige signaler. Nærmere bestemt er dette «billig snakk». En annen form for ikke-kostlige signaler er bløffing. Fearon nevner noen typer kostelige signaler som eksempel, dette kan/vil inkludere ting som våpen oppbygging, troppemobilisering, lage allianser og støtte fraksjoner i utlandet (Fearon 1995 s396). Kostelige signaler trenger ikke bare være militære, de kan også være relatert til handel og dannelse av allianser (Thyne, C. 2006 s393). Men ifølge Fearon er militære kostelige signaler, og da spesielt utvidelse av militære kapabiliteter, både defensiv og offensiv, som er de letteste signalene å tolke, og den beste indikatoren på staters intensjoner (Kang, D. C., 2017 s20-21).

3.3.0 Hvorfor neorealisme?

3.3.1 Valg av teori

Jeg har valgt neorealisme og trusselbalanse teori som mitt teoretiske grunnlag av flere forskjellige grunner. Både av personlige, men også av tekniske grunner. Jeg hadde god kjennskap til neorealisme fra før. Tidligere fag på masternivå har også gitt meg en god forståelse av neorealisme. Samtidig har defensiv og offensiv realismes bidrag til neorealisme et bidrag i form av veldig eksplisitte strategier. Særlig John J. Mearsheimer og Shiping Tang har gitt meg inspirasjon her ettersom de legger fram sine teorier, og implikasjonene teoriene har på staters strategi, svært eksplisitt. Derfor ble det naturlig å kombinere disse teoriene med mitt forskningsspørsmål. Videre er teoriene anerkjente og kan appliseres lett til Kina. Samtidig er de også brukt ofte som en del av debatten rundt «Kina trusselen».

3.3.1 Svakheter og kritikk ved neorealisme

Neorealisme er en del av studie-området internasjonale relasjoner. Som følge av dette er fokuset på internasjonal politikk og staters relasjoner. I neorealisme er fokuset på relasjoner mellom stater, og spesielt mellom stormakter. Logikkene som defensiv og særlig offensiv realisme legger fram, kan appliseres til relasjoner mellom mindre makter, men fungerer best når det er relasjoner mellom stormakter som er under fokus.

Neorealisme tar heller ikke høyde for den interne politikken til stater. Det snakkes om

indre balansering som en form for opprustning, men utover dette gir ikke neorealisme noen form for anerkjennelse av intern politikk kan ha innvirkning på den eksterne internasjonale politikken. Faktorer som regimetype, nasjonal kultur, og mennesker (politiske ledere) har ingen ting å si på hvordan stater oppfører seg for en neorealist. Alt som skjer i en neorealistisk verden avhenger av materialistiske og militære kapabiliteter, makt og intensjoner. Forklaringer på andre nivå enn system nivå blir derfor irrelevante.

Maktdefinisjonen i neorealisme, altså den materialistiske kan ha noen svakheter ved at den ikke tar for seg de mer «menneskelige» maktformene som for eksempel myk makt, ideologisk makt og nasjonalisme.

4.0 Empiri

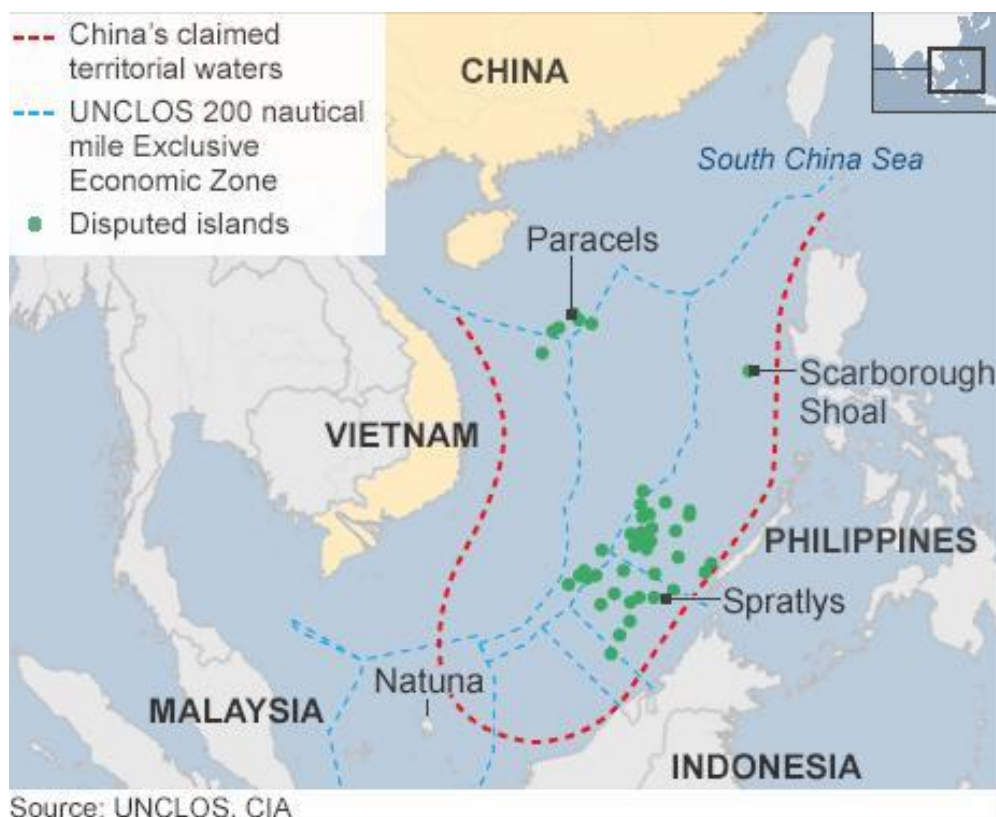
4.1.0 Hva handler egentlig konfliktene i Sør-Kina havet om?

Mye er skrevet om konflikten i Sør-Kina havet, og det er et pågående tema selv i dag. Over flere tiår har området vært et sted for nye konflikter og trefninger. I perioden 1990-2020 har området sett mindre alvorlige konflikter, men muligens hyppigere konflikter enn tidligere. Dette delkapitlet vil se på Kinas rolle i Sør-Kina havet. Samtidig vil det også forsøke å vise Kinas strategi, og hvordan det bidrar til å holde området i konflikt. Det vil se både på enkelttilfeller slik som i de senere kapitlene, men også større og bredere strategiske linjer.

4.1.1 «Nine-Dash Line»

Et begrep som stadig dukker opp i litteraturen rundt Sør-Kina havet er begrepet «Nine-Dash Line» (herav kalt NDL). NDL representerer det område i Sør-Kina havet som Kina legger krav på. Vietnam Filippinene, Brunei, Malaysia og Indonesia har også krav innenfor NDL (Keyuan, 2012 s19). Øygruppene Spratly og Paracel ligger innenfor NDL, og er de to største kildene til konflikt i området (ibid). Vietnam og Kina gjør krav på Paracel øyene (som er kontrollert av Kina), og alle land nevnt over gjør krav på ulike deler av Spratly øyene (som flere land kontrollerer) (ibid).

Linjen ble for første gang offisielt brukt i 1948 og har i ettertid blitt forandret, men er stort sett lik. Det har tidligere inneholdt Tonkingulfen, men det ble endret på 50-tallet. I dag inneslutter NDL det området som en ser på bilde nedenfor.

Figur 1 (BBC, 2015) Slik går linjene dersom en skulle følget UNCLOS til punkt og prikke, i tillegg til NDL.

4.1.2 Kina befester sine krav i Sør-Kina havet

Kina vedtok loven *Law on the Territorial Sea and the Contiguous Zone of the Peoples Republic of China* (Den Nasjonale Folkekongress' stående komité¹, 1992 artikkel 2) i 1992. M. Taylor Fravel mener dette er med det formål at NDL ble mer konkret og forenelig ovenfor UNCLOS (Fravel, 2011 s294). Fravel skriver også at i 1996 ble denne loven utvidet da kineserne kom med en avgrensning på det kineserne mente var deres territorielle sjø basert på deres tolkning av UNCLOS (ibid). I 1998 kom det en videre utvidelse hvor de gjorde krav på sin komplette EØS, som også var basert på deres tolkning av UNCLOS (ibid).

Loven fra 1992 og utvidelsene av den underbygger Kinas krav i Sør-Kina havet, og er deres måte å legitimere kravene ovenfor UNCLOS (Fravel 2011 s293-294). Problemet er at flere av disse kravene er uklare (Fravel 2011 s294). Kina baserer større deler av deres krav på historiske rettigheter, og lar kravet historiske rettigheter forbli udefinert (ibid). Disse historiske rettighetene har aldri vært nevnt før loven fra 1998, og det er vanskelig å se hvor disse historiske rettighetene kommer fra (hvilke historiske hendelser drar de sine rettigheter fra) (ibid).

I tillegg til tvil rundt legitimiteten til NDL er det også tvil rundt hva Kina forsøker å legge krav på. Vil de ha total jurisdiksjon over området, eller bare i øyene? Vil de ha en EØS fra det kinesiske fastlandet, i hele området NDL innefatter, eller bare fra de øyene som de

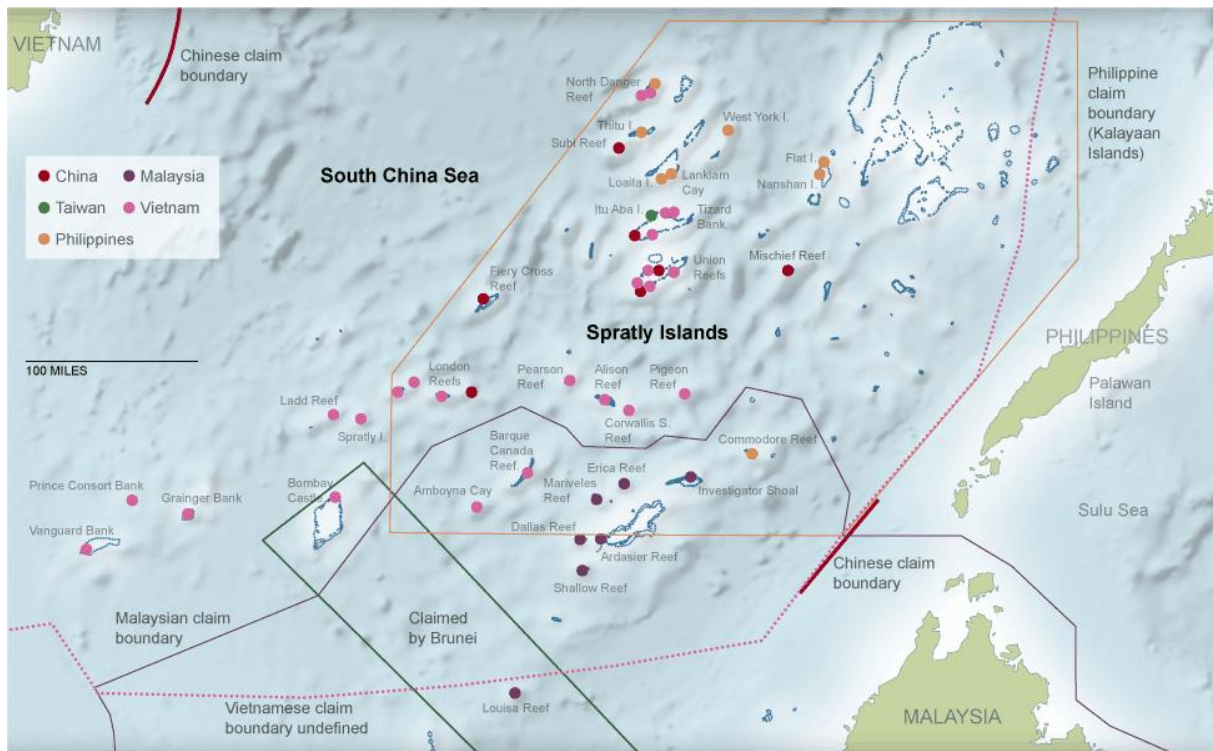
okkuperer? Kina støter på problemer ettersom UNCLOS krever at en EØS ikke kan gå ut fra øyer som er bestridt (ibid).

Grunnen til Sør-Kina havet er viktig geopolitisk, spiller på flere faktorer. For det første er området rikt på både ikke-levende og levende ressurser for eksempel olje (ikke-levende) og fisk (levende). Store deler av befolkningen til Kina, Vietnam og Filippinene livnærer seg av nettopp fiske, og olje er viktig for både private, staten og for at samfunnet skal gå rundt. Noe av viktigste fra Kinas perspektiv er sannsynligvis skipsveiene, da største parten av deres handel går gjennom her, og ca. 80% av Kinas oljeimporter går gjennom Sør-Kina havet (Fravel 2011 s296; Lelyveld¹ N. 2011). ca. 33% av verdens totale handelsskip går også gjennom Sør-Kina havet (CSIS 2021). For Kina er det også geopolitisk viktig ettersom Sør-Kina havet kan utgjøre en marin buffersone for Kina dersom, en krig skulle bryte ut over Taiwan (Fravel 2011 s296).

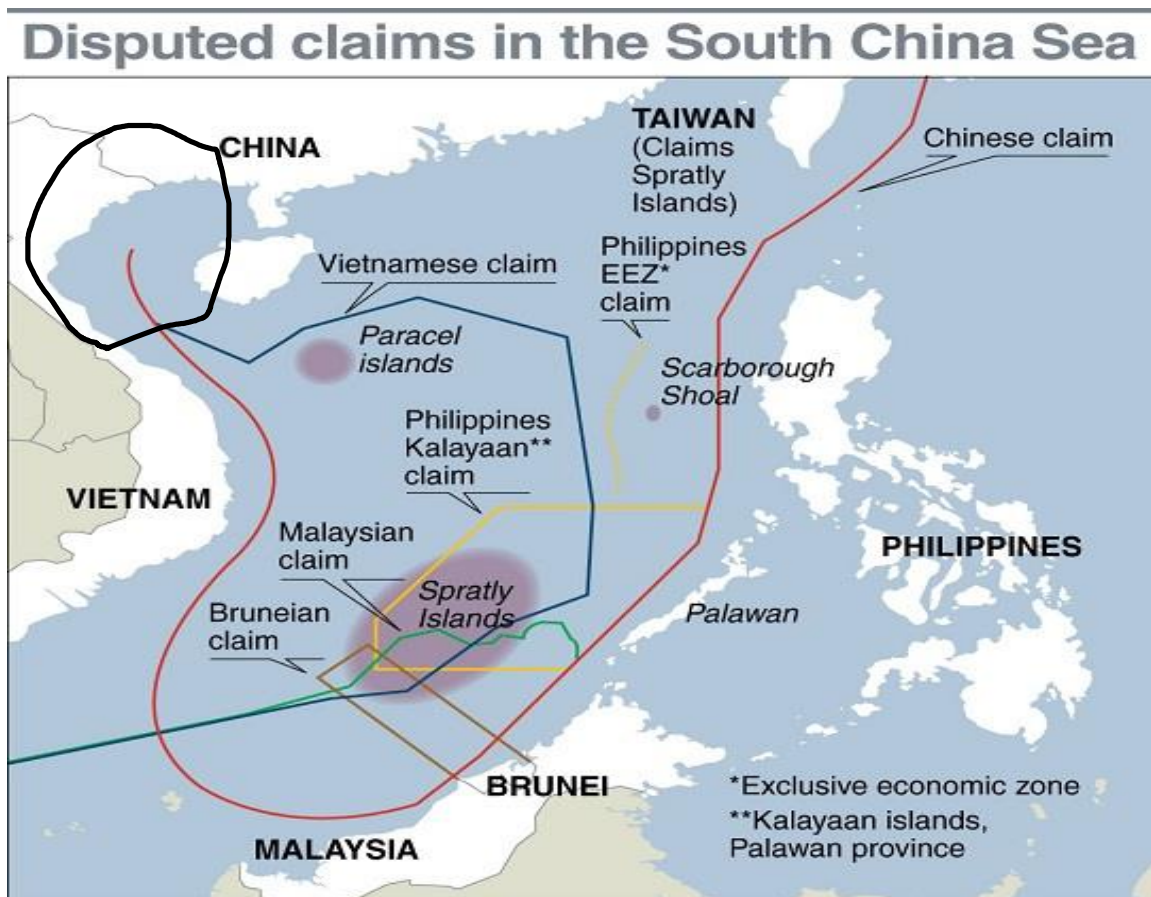
4.1.3 Paracel øyene og Spratly øyene, de største konfliktområdene

Konflikten i Sør-Kina havet materialiserer seg som disputter over ressurser og suverenitet over havområder og landformasjoner (Storey I. 2017 s3). Trefningene sentrerer seg rundt to større geografiske lokasjoner: Paracel øyene og Spratly øyene (Storey 2017 s2). Her foregår mesteparten av trefningene som har skjedd i perioden 1990-2020 men det vil også komme fram hendelser i andre områder enn i disse øygruppene. Spratly øyene er bestridt av Kina, Vietnam og Filippinene i tillegg til Brunei, Taiwan og Malaysia (ibid). Paracel øyene er bestridt av Kina, Taiwan og Vietnam, selv om Kina i dag okkuperer hele øygruppen (ibid). Det vil også komme fram en hendelse rundt en landformasjon kalt Scarborough Shoal, som ikke er en del av disse områdene, men som ligger i Sør-Kina havet. Tonkingulfen er også en del av Sør-Kina havet, men blir ofte utelatt i diskusjoner rundt Sør-Kina havet. Tonkingulfen er et område som var bestridt av Vietnam og Kina, men de kom til en enighet i år 2000, og fra år 2008 er området fritt for konflikt.

Figur 2 (Burgess, 2013) Slik ser kravene til de forskjellige landene ut i Spratly-øyene, legg merke til at Vietnam, Kina og Filippinene legger krav på hele Spratly-øygruppen. Kartet viser også hvilke øyer som faktisk er okkupert.

Sources: D. Rosenberg/MiddleburyCollege/HarvardAsiaQuarterly/Phil gov't

Figur 3 (Shiksha university) Et litt mindre detaljert kart over hele Sør-Kina havet, men som viser alle kravene (For Tonkin Gulfen se neste bilde). Legg merke ved den svarte sirkelen øverst i venstre hjørne, dette er Tonkingulven.

4.1.4 Land reklamasjon & basebygging

I perioden 1990-2020 har både Kina og flere andre land bygget forskjellige konstruksjoner i Sør-Kina havet. Det er derimot ingen tvil om at Kina har bygget mest (Lubold, 2015; Dolven et al. 2015 s1). Videre har flere land ikke bare bygget konstruksjoner, men også bygget mer «land». De har utvidet øyer, laget øyer, og gjort kunstige øyer om til permanente baser. Videre har også Kina bare relativt nylig startet å bygge opp øyene og forskjellige baser på disse øyene (Watkins D. 2015 s4).

Selve land-reklamasjonen til Kina startet i Spratly øyene i 2013 (Dolven et al. 2015 s1), men konstruksjon av forskjellige bygninger og baser har eksistert siden 90-tallet (Mischief Reef). I 2015 hadde Kina startet konstruksjon og land reklamasjon i disse revene: Mischief, Gaven, Subi, Johnson South (Chigua), og Calderon (Cuarteron), Hughes og Fiery Cross revene (Thayer, C. 2015; Dolven et al. s1).

Noe som kompliserer saken er at etter en landreklamasjon, er det vanskelig å vite om landmassen var over eller under vann ved flo. Dette har altså implikasjoner for hvilke rettigheter selve landmassen gir den okkuperende staten (Dolven et al. 2015 s6-7).

Et poeng som Carlyle Thayer (2015) lager er at Kina ikke reklamerer land, men snarere lager land på formasjoner som ikke går an å «reklamere». Kina krever absolutt suverenitet over disse øyene (Utenriksministeriet i Kina¹ 2014; Kina¹, CLCS 2009), men ifølge UNCLOS er dette kun mulig dersom formasjonen er innenfor en stats EØS eller kontinental plate (Thayer 2015; UNCLOS¹ artikkel 56, 60, & 80).

Kina har tre flybaser i Spratly øyene som er store nok til å brukes til militære formål, blant annet kan de lande bombefly og jagerfly (Hunt, K. 2015). Etter landreklamasjonen har altså Mischief Reef, Subi Reef og Fiery Cross Reef blitt store nok til å ha rullebaner lange nok til at bombefly, jagerfly og andre sivile/transportfly kan lette og ta av fra dem (ibid). Det skal også sies at Filippinene, Vietnam, Malaysia og Taiwan alle hadde flyplasser i Sør-Kina havet før Kina, men ingen var så omfattende eller bygget for offensive kapabiliteter som Kinas (ibid).

Videre blir det bygget havner og plasser til å fylle på drivstoff for båter på flere rev, slik at båter i område kan fylle (Torode G. 2015). Gary Li, en uavhengig sikkerhetsanalytiker basert i Beijing mener Kinas basebygging i Sør-Kina havet ikke kommer til å bli noen store marinebaser. Dette er predikert på at basene var altfor store avstander fra det kinesiske fastlandet og er for små til å bli brukt som militære havner (ibid). Videre kan det heller virke som om Kina kommer å satse på luftforsvar i området ettersom flybasene er såpass bra utviklet (ibid). Han stiller også spørsmålet om Kina kommer til å lage en luftforsvars identifikasjons sone eller ADIZ (Air Defense Identification Zone), men dette er spekulering.

På disse tre øyene hvor Kina har flybaser, har de også store lager bygninger som gir fasiliteter til å holde et sted mellom 1500-2400 tropper, og andre innretninger som de mener kan overvåke fiendtlige satellitter, kommunikasjon og militære aktiviteter (Torode G. & Scarr S. 2018). I tillegg er det også observert områder for å feste missiler (ibid). Det er også observert basketballbaner, og diverse radarutstyr. Det er viktig å huske på at det ennå ikke er offisielt stasjonert tropper her, men at øyene har muligheten til å gjøre det.

Det har også kommet rapporter om at Kina faktisk har satt ut missiler. I 2018 har diverse etterretning rapportert at Kina har installert ulike missil systemer på Mischief, Subi og Fiery Cross (Macias A. 2018). Det skal være snakk om missiler som er egnet til å forsvare øyene mot både marine fartøy og luftbaserte fartøy (ibid). I tillegg er det installert jamme systemer som er verktøy som brukes til å forstyrre for eksempel radiosignaler. Dette kan bli brukt mot både militære så vel som sivile fiendtlige fartøy, både luft og marine fartøy (Gordon M. R. & Page J. 2018).

Kina på sin side mener at øyene er til bruk for sivilbruk, turisme og fiske. Samt at det vil bli brukt til selv-forsvar. Dette begrunner de blant annet med at USA har militarisert området, og at som følge av dette ser seg nødt til å forsvare deres sivile utposter ved å installere visse forsvarsmekansimer (ibid).

Figur 4 (AMTI 2021) Mischief Reef 24 juni 2013

Figur 5 (ibid) Mischief Reef 15 november 2016

Figur 6 (AMTI 2021) Subi Reef 27 juli 2012

Figur 7 (ibid) Subi Reef 17 november 2016

Figur 8 (AMTI 2021) Fiery Cross Reef 2006

Figur 9 (ibid) Fiery Cross 7 januar 2015

Figur 10 (ibid) Fiery Cross Reef 2 november 2016

Reclamation and construction activity

Indicated by satellite photographs
As of June 1, 2015, reclamation and construction are ongoing.

- China-occupied reefs
  - Reefs occupied by other claimants
- Reefs not shown to scale

Fiery Cross Reef: Reclamation began in 2014. Construction includes an airstrip, a harbor capable of supporting tankers, and several structures.

Cuarteron Reef: Reclamation began in 2013. Construction includes multiple new structures, and possibly a new helipad.

Gaven Reef: Reclamation began in 2014. Construction includes a structure with possible anti-aircraft tower.

Hughes Reef: Reclamation began in 2014. Construction includes a structure with possible anti-aircraft tower.

Johnson South Reef: Reclamation began in 2014. Construction includes several structures, including possible radar facility.

Mischief Reef: Reclamation began in 2015.

Subi Reef: Reclamation began in 2014.

Sources: Map boundaries and information generated by Hannah Fischer using Department of State Boundaries (2011); Esri (2014); and CRS communication with Department of State (2015). Reclamation and construction activity information from IHS-Jane's; Center for Strategic and International Studies. Graphic created by CRS.

Figur 11 (Dolven et al. 2015 s3). Lokasjonen til de forskjellige øyene

I Paracel øyene har Kina også bedrevet ekstensive konstruksjoner, spesielt på Woody Island. Øya har Kina okkupert siden 50 tallet, og har et permanent innbyggertall på cirka 1000 personer som har vært stasjonert der siden 2012 og alle hører til PLA (Peoples Liberation Army) (Panda A. 2016). Woody Island har mer omfattende infrastruktur enn øyene i Spratly og er generelt mer utviklet som militærbase (ibid). Woody Island er også Kinas militære administrasjonssenter i Sør-Kina havet (Macias 2018).

Woody Island har i likhet med Fiery Cross, Subi og Mischief, en rullebane på 3000 meter som tilsier at bombefly og alle andre fly PLA har kan ta av og lande fra denne stripen (Feleke, B. 2018; Lee R.V. 2015). Øya har fått installert både anti-skip og anti-luft skyts. Tidligst i 2016 fikk de installert høyteknologiske land til sjø missiler (Panda A. 2016). Samtidig fikk øya også installert bakke til luft missiler (Tiezzi S. 2016).

I 2018 kom det rapport om at Kina hadde landet et bombefly på Woody Island (Peoples Daily Twitter Konto¹ 2018). Bombeflyet, H-6k, har en rekkevidde på 1000 nautiske mil, som tilsier at den kan nå hvilket som helst mål i Sør-Kina havet (AMTI 2018). Det er også rapporter som beskriver at kinesiske jagerfly, type J-11BH/BHS, også er stasjonert på Woody Island (Gady F.S. 2015). Det er derimot usikkert hvor lenge jagerflyene skal være stasjonert på øya, fordi det høye saltinnholdet i lufta ødelegger flyene dersom de står over lengre tid (ibid).

Figur 12 (Univeristy of Texas) Paracel øyene

I april 2020 annonserte Kina at de skulle etablere to nye administrative områder i Sør-Kina havet (AMTI 2020). I 2007 etablerte Kina en by som skulle være administrativt senter for Paracel øyene, nå utvider Kina dette til å gjelde Paracel øyene og Macclesfield banken de kaller distriktet for Xinsha distriktet. I tillegg etablerte de en egen administrasjon i Spratley øyene kalt Nansha distriktet. I Xinsha distriktet er selve den administrative delen plassert på Woody Island som er nevnt tidligere. Formålet ved å omgjør disse delene til egne administrative distrikt

er for å øke kontroll og allokere mer ressurser til området (ibid).

Figur 13 (AMTI 2021) Woody Island i 2018

Figur 14 (AMTI 2021) Woody Island i 2012)

4.1.5 Utsettelse strategi

Noe som er viktig å bemerke seg er at M. Taylor Fravels bidrag til Sør-Kina havet debatten. I hans verk *Chinas strategy in the South China sea* (2011) skriver han at stater har tre forskjellige strategier å følge når det kommer til uoverensstemmelser mellom stater. Dette er relevant til Sør-Kina havet da Fravel mener at Kina aktivt har fulgt en forsinkelses strategi flere ganger. Dette går ut på at dersom det skulle oppstå konflikt, vil parten unngå å inngå forlik eller å eskalere konflikten. De vil naturlig bare fortsette å gjøre krav, uten å gjøre noen andre handlinger (Fravel 2011 s297). Det er flere grunner til at denne strategien er valgt ovenfor de andre. Fravel lister opp tre viktige grunner:

1- Dersom staten som utfører forsinkelses strategien er svak med tanke på dets militære kapabiliteter, kan den strategien være valid ettersom det gir den tid til å bygge opp visse kapabiliteter den trenger for så å gjøre krav når den har bygget seg opp.

2- Forsinkelses strategien kan også bli brukt som en måte å dysse ned konflikt på. Skulle uoverensstemmelsen vise seg å bli hetet, kan det hjelpe at det går tid uten at noe skjer.

3- Tid gjør også at kravet til en okkupert landmasse blir sterkere. Jo lenger en stat okkuperer en landmasse, jo sterkere vil kravet dets være i syn av internasjonal lov (ibid).

4.1.6 Declaration of Conduct

Gjennom denne avhandlingen vil det bli snakket om en pågående forhandling om en DOC (Declaration of Conduct). Dette er noe ASEAN og Kina forhandlet frem i 2002, men i avtalen fra 2002 var det implementert et punkt om videre utvikling av avtalen (Til en Atferdskodeks(COC)) (Storey, I. 2017 s2). Dette skulle altså forsikre at DOC skulle utvikles videre. Selve DOC fastsetter noen retningslinjer som fordringshavere i Sør-Kina havet skal følge dersom det oppstår konflikt (ASEAN & Kina¹ 2002). Selve avtalen mangler mekanismer som skal holde de undertegnende ansvarlige dersom de bryter den. Som skal vises senere i avhandlingen har altså utviklingen av DOC ikke skjedd. Dette som følge av flere større uoverensstemmelser mellom Kina, Filippinene, Vietnam og ASEAN (Quang N.M. 2019).

4.1.7 USAs historie i Sør-Kina havet

I 1991 kommenterte Admiral Charles Larson Commander-in-Chief, US Pacific Command at USA var ikke interessert i å blande seg inn i Sør-Kina havet. Det var et regionalt problem og dersom det kom til stykket at militær konflikt var uungåelig, ville de gå gjennom ASEAN for å forsøke å finne en løsning (Guan A.C. 2000 s208). Det ble også nevnt i 1992, standpunktet til USA var det samme (Guan, 2000 ibid).

I 1995 kom en hendelse kalt, Mischief Reef hendelsen på agendaen. USA var motvillige

til å involvere seg, selv om deres sikkerhetstraktat fra 1951 tilsier at begge land skal hjelpe den andre part dersom de blir angrepet i Asia-Stillehavet område (Steffens A.W. 2013 s99; Yale 1951 artikkel 4). Som følge av konflikten gav USA ut en offisiell uttalelse, som igjen bare gjentok det som ble sagt i 91 og 92. Med unntak av et punkt, der de insisterte på at dersom gjennomfart av skip ble stoppet på noen som helst måte, stod fred og framgang i fare for verden og USA (To L.L., 2003 s33).

Utover 2000 tallet skjer flere hendelser som trekker USAs fokus til Asia, er det stort sett Midtøsten som får fokuset. Samtidig fører også 9/11 til et samarbeid mellom USA og Kina, selv om det ikke er noe stort eller omfattende sikkerhetssamarbeid. Det viktigste som skjer i denne perioden, er det Nina Silove kaller «The Pivot before the Pivot» (2016). Her snakker hun om USAs strategi om å bytte søkelys på Asia og Kina, selv om deres krig i Midtøsten tar største fokus. Dette begynte allerede før 2001, som en kan se de små begynnelsene på etter Mischief Reef. Men det er særlig rundt 2004 at dette tar fart.

I 2003-2004 tok Bush administrasjonen grep for å lage en strategi i Asia. Naturligvis innebar dette å finne ut hva som var den største utfordringen i Asia, og Bush administrasjonen landet på at Kinas vekst kom til å bli det viktigste fokuspunktet i området (Silove N., 2016 s 62).

I 2011 annonserte Hillary Clinton, som var medlem av Obama administrasjonen, «vendepunktet mot Asia». Videre bekreftet Obama det senere i en tale i Australia, USA skiftet fokuset mot Asia. Talen til Obama la vekt på at de skulle samarbeide med deres allierte, ved å erklære deres videre samarbeid (Barack Obama 2011). Japan, Sør-Korea, Australia, ASEAN og Kina ble alle nevnt som videre fokusområder og samarbeidspartnere i tiåret etter 2011. Riktignok med en annen tone når det gjaldt Kina. Her la Obama vekt på at deres mål var å fremme en fredfull og velstående kinesisk vekst (ibid).

Taler er en ting, men handling er en annen. Etter Hillary Clintons og Barack Obamas vendepunkt mot Asia skjedde det også flere ting innenfor det amerikanske forsvaret og staten, samt med USAs allierte. I 2012 uttalte Leon Panetta, den amerikanske forsvarssekretæren, at før 2020 kom USA til å ha stasjonert 60% av deres marine i Stillehavet (ibid). Siden de allerede hadde allokert et hangarskip, og flere ubåter til Stillehavet, ville dette stort sett innebære kryssere og jagere.

AirSea Battle (ASB) er en konkret strategi lagt fram av Obama administrasjonen først i 2010. I ordene til General Norton A. Schwartz: «Interoperable luftforsvar og marinestyrker som kan utføre koordinerte, integrerte angrep for å forstyrre, ødelegge og beseire fiendens muligheter til å nekte adgang» (General Schwartz¹ N.A., 2012 s9-10). Fokuset til ASB ville altså være på luft og marineforsvar, men inneholder også andre elementer som skulle hjelpe

USA å nå målet sitt med å hindre andre land i å nekte adgang. ASB skulle dermed også inneholde verdensrommet, samt cyberspace. Disse domene, i tillegg til store deler av luftrommet og sjøen, er karakterisert som «globale allmenninger» og skal være åpne for alle stater, derfor søker USA å ha store nok styrker til å forsvare at disse allmenningene skal forbli allmenninger (Dagget S., 2010 s31).

ASB er i utgangspunktet ikke rettet mot noen enkelt stat, men snarere en generell deklarasjon og plan USA har i tilfelle de globale allmenningene skulle være truet. Det er derimot ikke vanskelig å forstå at det er rettet mot Kina. For å sitere tidligere Marine Corps offiser J. Noel Williams: «ASB er lagt fram som løsningen på anti-adgangsnekt generelt sett, men alle vet det gjelder spesifikt Kina» (Williams¹ N. J., 2011) Også et høytstående medlem av marinen i USA kommenterte: «ASB handler om å vise kineserne at vi kommer til å vinne en slik konkurranse» (Jaffe G. 2012).

Som følge av «the Pivot», har amerikansk aktivitet i Sør-Kina havet økt markant. Før, da USA stort sett holdt seg ute av konflikten, var det som regel de lokale maktene som skapte uro i området. «The Pivot» kan en også se USA ta en mer vennlig tilnærming til andre land enn Kina, som har krav i Sør-Kina havet. Vietnam og Filippinene har i varierende grad søkt støtte hos USA/fått støtte av USA. For eksempel så lettet USA deres forbud på å selge våpen til Vietnam i 2014. To år etterpå, fjernet de dette forbudet helt (Ap T. & Rizzo J. & Liptak K. 2016). Dette forbudet hadde eksistert siden Vietnamkrigen og er ifølge Obama en stor framgang og et symbol på deres nye forhold (ibid). En prominent vietnamesisk akademiker mente at dette kom til å gjøre Kina varsomme og at de ville passe på hvilke konsekvenser deres handlinger i Sør-Kina havet kunne bringe (ibid).

USA har også beveget seg nærmere ASEAN, og i 2015 kom det en felles uttalelse fra både ASEAN og USA som bekreftet deres strategiske partnerskap. Selv om dette ikke er noen form for sikkerhetssamarbeid, er det en forsterkning av deres relasjoner og viser sannsynligvis ASEANs ønske om at Kina skal slutte med deres standhaftige linje i Sør-Kina havet (Schreer B. & Lee S. 2015). Uttalelsen framhevet deres ønske om å: «styrke demokrati, fremheve god styring og lovbasert styre, beskytte menneskerettigheter og fundamentale friheter, fremheve toleranse og moderasjon og beskytte miljøet» (ASEAN & USA 2015).

I 2016 kom det filippinske senatet gjennom med en ny bedømmelse som kan ha innvirkning på situasjonen i Sør-Kina havet. Denne nye bedømmelsen går ut på at USA nå, igjen, får lov til å stasjonere tropper i på filippinsk jord. Siden 90-tallet har amerikanske, så vel som alle andre utenlandske tropper, ikke fått lov til å være stasjonert uten senatets tillatelse. Dette har de nå fått, og avtalen var satt til å vare 10 år (Hernández J. C. & Whaley F. 2016). En

senator i Filippinene, Antonio F. Trillanes IV, uttalte seg slik: «Det vil ha en psykologisk effekt på kineserne, å vite at Filippinene ikke alene i denne delen av verden lenger» (ibid).

4.1.8 USA, Kina og implikasjonene for konfliktene i Sør-Kina havet

Den viktigste implikasjonen USA er at de i praksis er motpolen til kinesisk makt i området. Vietnam og Filippinene er to stater en ikke skal undervurdere, spesielt Vietnam, men USA er verdens største militær makt. Det vises også i dette kapitlet at USA later til å bevege seg nærmere spesielt Filippinene, men også Vietnam. Derfor introduseres USA som en motpol, og for å se om det kan ha noen åpenbar innvirkning på Kinas strategi i området. Ikke fordi USA alene er et fokus i Sør-Kina havet, men fordi de fungerer som en trussel for Kina. Dersom Kina oppfører seg for revisjonistisk i området, vil dette medføre at Filippinene og USA eller Vietnam og USA, muligens danner en motpol. Med dette i bakhodet, må en derfor huske på at dersom det finnes bevis for at Kina betrygger Vietnam og Filippinene, er det i frykt for å bli motbalansert, og de har dermed status quo intensjoner. Dersom det ikke finnes bevis for betryggelse eller moderasjon av egen atferd, peker det i retning revisjonistiske intensjoner.

4.1.9 Hva kan forventes av Kina?

Kina, Vietnam og Filippinenes krav er alle tre overdrevent ifølge UNCLOS sine prinsipper (se Figur 1). Kina og Vietnams krav er kanskje mest overdrevent, da det omfatter nesten hele Sør-Kina havet. Kina har også reklamert mest land, samt militarisert området mer enn deres rivaler. Øyene er utstyrt med både offensive og defensive kapabiliteter, og det er usikkerhet om Kina har planer om å plassere tropper her, eller om de bare har bygget ut øyene *i tilfelle* det skulle trenge. Det som er konkret faktum, er at de har kapabiliteter til å lande og ta av med både jagerfly og bombefly. Det er også plassert ulike rakettskjold som kan beskytte øyene mot både båter og luftangrep.

Basert på dette kapitlet er det fortsatt noe uklart om Kina har en klar defensiv eller offensiv linje. Flere faktorer peker i begge retninger. For eksempel rakettskjold er jo en klar defensiv måte for militær oppbygging. Samtidig bygger de også opp kapabilitetene sine med tanke på bombefly og jagerfly som er offensive, men som også kan være defensive kapabiliteter. Et problem en støter på hvis en skulle karakterisert Kina som defensiv er at de ikke forsøker å bygge tillitt til omverdenen. De gir ingen kostelige signaler om at det er ment for klare defensive formål. De nevner at det er ment for defensive formål, som følge av USAs innblanding i området, men uttalelsen har ikke nok tyngde til å gi noen klar indikasjon.

Basebyggingen til Kina kan være et forsøk på å utjevne maktbalansen i området. Som nevnt har Kina bygget ut sine baser i området i langt større grad enn det Vietnam og Filippinene

har. Vietnam og Filippinene utgjør en trussel for Kina, men Kina er som sagt den største makten i området og basene til Kina er større og flere enn det motpartene sine baser er. Både Filippinene og Vietnam ligger langt bak Kina i form av offensive kapabiliteter i Sør-Kina havet. Dersom Kina er en defensiv stat og derfor balanserer mot trusler gir ikke dette mening.

Som nevnt var Kina sent i gang med å bygge baser. Både Vietnam og Filippinene (Taiwan og Malaysia) hadde bygget flybaser i Spratly øyene, før Kina. Dette kan tolkes som en defensiv handling. På grunn av Vietnam og Filippinene (Malaysia og Taiwan) bygget ut øyene med flyplasser først, kan det tenkes at Kinas oppbygging av området skyldtes Kinas ønske om at det skulle ha en avskrekkende kraft. Avskrekkende i den defensive forstanden at andre stater ikke tørr å erobre Kinas utposter som følge av at de har kapabiliteter nok til å forsvare seg. Problemet er at Kina har bygget større flyplasser og reklamert mer land enn alle de andre til sammen og litt til. Derfor vil jeg tolke dette som enda en revisjonistisk handling.

De forskjellige basene er heller ikke (til nå) utstyrt for å kunne huse større skip. Øyenes havner er laget for fiskebåter og kystvaktskip, ikke større skip fra marinen. Det kan derfor se ut som om det er ment for å beskytte fiskebåter, og laget for at fiskebåter kan fylle drivstoff. Videre, på grunn av at øyene er bygget større flybaser enn havner, kan det også tenkes at de i fremtiden vil satse på en såkalt ADIZ som er et luftforsvarsverk, noe de har gjort i Øst-Kina havet.

Selve strategien til Kina, som M. Taylor Fravel skriver, er ikke akkurat samarbeidsvillig. Kina har adoptert en utsettelses strategi, som Fravel mener er adoptert som følge av at de vil håndheve og forankre deres eksisterende krav. Ser en på Kinas tidligere strategi om eskalering (1974, 1988) kan man ikke utelate eskaleringsstrategien helt. Videre kan en utsettelses strategi, ifølge Fravel, få mindre stater til å føle seg truet. Det at Kina har adoptert utsettelses strategien i seg selv er ingen tegn på revisjonisme, men Kinas manglende evne til å arbeide med sikkerhetsdilemmaet kan være et slikt tegn. De har ikke etter landreklamasjonen og basebygging gitt noen form for betryggelse om at det handler om defensive formål.

Etter å ha gått gjennom Kinas strategi og basebygging kan det se ut som om det heller mer i offensiv retning. Basert på Kinas status i området, kombinert med deres manglende evne til å se hvordan deres handlinger oppfattes av stater med mindre kapabiliteter. Kina har kanskje laget øyer med defensive kapabiliteter, men gjør ingenting for å forsikre de andre statene i området. Neo-realisme statuerer at man ikke kan være 100% sikre på intensjonene til en annen stat. Selv om Kina kanskje ikke har planer om å bruke øyene som offensive utposter, vil deres manglende anerkjennelse av deres egne handlinger og manglende evne til å anerkjenne

sikkerhetsdilemmaet ved deres fravær av å gi betryggelse til andre stater være tegn på at deres intensjoner er revisjonistiske.

4.2.0 Vietnam og Kinas uoverensstemmelser

Ifølge Kishore Mahbubani og Jeffrey Sng er Vietnam den største anti-kinesiske staten i ASEAN (Mahbubani, K. Sng, J 2017, s172-176). Deres kultur har gjennom tusen år vokst som følge av motstand til Kina. De siste to hundre årene har Kina og Vietnams forhold vært preget av innblanding fra vestlige aktører. Etter Vietnamkrigen og dermed slutten på innblanding fra vesten, har også deres bilaterale forhold vært preget av konflikter. I 1991 normaliserte deres forhold seg, etter at det først surnet i kjølvannet av Vietnamkrigen (Amer, R., 1997 s1-2).

Konfliktene mellom Kina og Vietnam oppsto altså etter Vietnamkrigen. Den aller største hendelsen ble utløst som følge av Vietnams invasjon av Kambodsja i 1979 (Kina var alliert og gikk til motangrep på Vietnam) (Amer, 1997 s2, 6). Konfliktene som er relevant for kan deles inn i to grupper. Konfliktene i Sør-Kina havet og konflikten i Tonkingulfen. Grunnen til denne inndelingen foruten geografisk beliggenhet, er at konfliktene blir adressert på forskjellige måter av statene (Tonkingulfen ligger teknisk sett i Sør-Kina havet). Løsningen av konflikten i Tonkingulfen ble raskt konstatert til å være viktig for begge stater, samtidig som begge stater ville finne en løsning på grensene. I Sør-Kina havet ellers, later det til at det er større uenigheter og det er vanskelig for statene å komme fram til løsninger.

Knyttet til konflikten i Sør-Kina havet er det to større hendelser som har definert deres bilaterale relasjoner. I 1974 invaderte Kina Sør-Vietnams del av Paracel øyene. Sør-Vietnam okkuperte cirka halvparten av øyene. Etter kommunistisk overtakelse og dermed gjenforeningen av Vietnam i 1975, ble de nye styresmaktene bevisst på okkupasjonen Kina begikk. Siden 1975 har det derfor vært konflikt mellom Vietnam og Kina på bakgrunn av deres annektering av Paracel øyene.

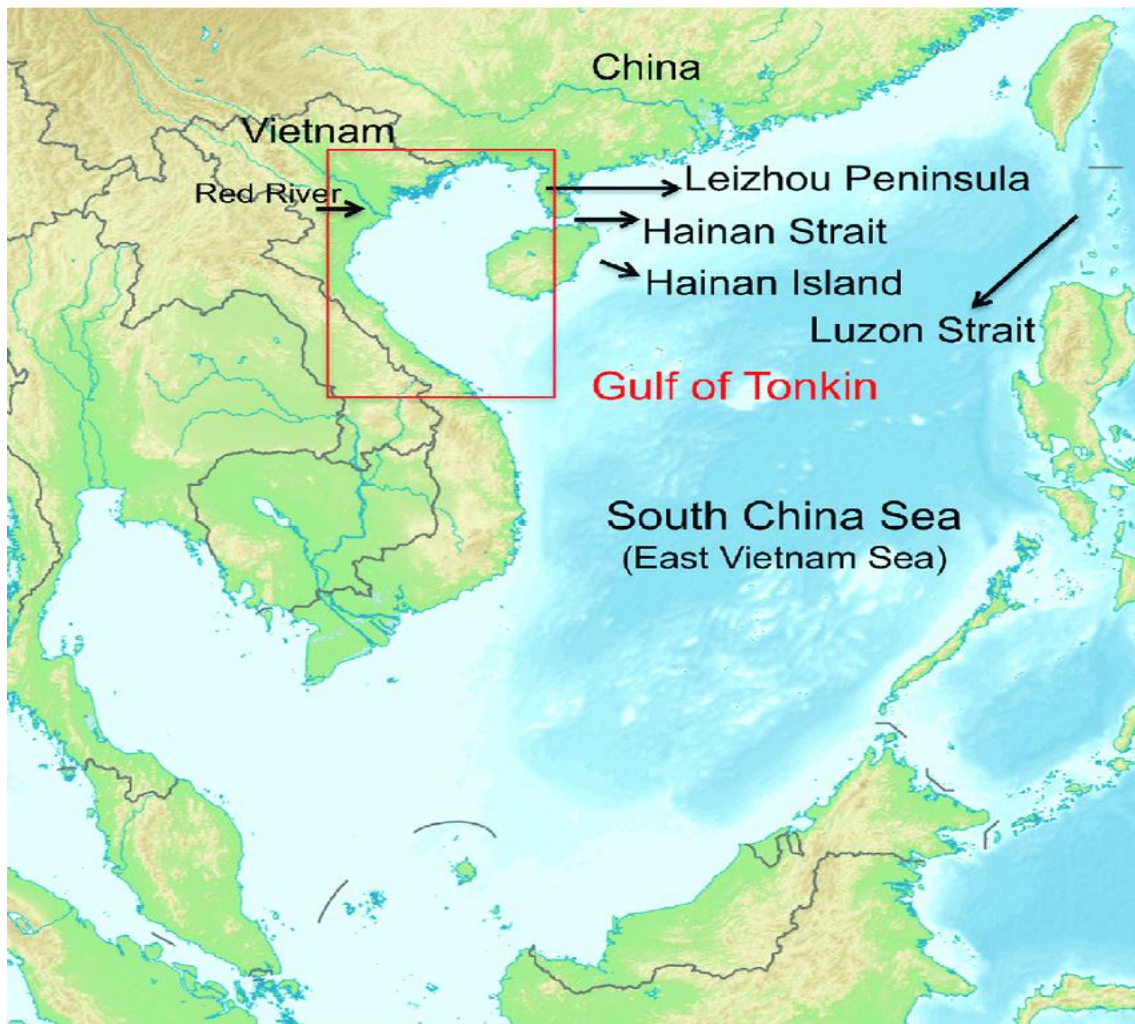
I 1988 oppsto det også en større konflikt hvor 64 vietnamesiske soldater ble drept i en væpnet episode med Kina. Trefningen skjedde i Johnston South Reef som ligger i Spratly Øyene.

Tonkingulfen var en konflikt som startet lenge før normaliseringen av deres bilaterale forhold. En del av denne konflikten var øyen Bach Long Vi. Den fikk Vietnam fra Kina på 1950 tallet, men etter normaliseringen av deres relasjoner kom den igjen på agendaen. Eierskapet av øyen var kanskje ikke det som var mest omdiskutert, men det var heller rettighetene til å utnytte ressurser i havet rundt øyen som var et hett tema (Amer, R., 2014 s18). Store fiskeområder og dermed levebrødet til flere hundretusen kinesere var lokalisert på Vietnam sin side av området

(Oishi M. & Quang N. M. 2017 s297).

Relatert til Bach Long Vi var et kart fra 1887, hvor Frankrike¹ og Kina ble enige om landegrensene i Tonkingulfen. Vietnam mente at dette kartet fortsatt var gjeldende, som følge av at dette gav Vietnam en større del av Tonkingulfen enn Kina. Kina på sin side avviste denne avtalen, og viste til andre historiske dokumenter (Oishi & Quang 2017 s296-297).

Figur 15 (Nguyen M. 2014)) Bilde av Tonkingulfen og Sør-Kina havet

4.2.1 1991-2000 konflikten i Sør-Kina havet og Tonkingulfen

Normaliseringen av Kina-Vietnams relasjoner bragte med seg flere tillitsbyggende midler. Begge land var enige om å etablere arbeidsgrupper for å løse Tonkingulfen og Spratly problemene (Guan A.C. 1998 s1123-1124).

---

¹ Vietnam var i 1887 under fransk kolonistyre

Etter deres normalisering av bilaterale forhold i november 1991, tok det ikke lang tid før det oppsto konflikt i Sør-Kina havet. 25 februar 1992 vedtok Den nasjonale folkekongress' stående komite en lov som tilsa at store deler av Sør-Kina havet var Kinas nasjonale territorium (Den nasjonale folkegress' stående komité 1992 artikkel 2). Dette inneholdt blant annet Spratley og Paracel øyene. Flere andre, men mindre hendelser kom snart som følge av avgjørelsen til den Nasjonale Folkekongress stående komité Blant annet signerte Kina en avtale med et amerikansk energiselskap (Crestone Energy Corporation), hvor målet var å borre olje i et område som Vietnam mente tilhørte seg (Holley D., 1992; Thayer C. 1994 s24-25).

1992 inneholder også elementer av forsoning mellom Kina og Vietnam. I 1992 besøkte statsministeren i Kina, Li Peng, Vietnam. Formålet med dette besøket var å diskutere diverse uoverensstemmelser, men først og fremst situasjonen i Spratly øyene (de diskuterte ikke situasjonen med Crestone) (Guan A.C. 1998 s1123-1124). Dette besøket gjorde det klart at arbeidsgruppene som ble etablert i 1991, skulle ta arbeide med saker som kom fra årlige møter mellom vise-ministrer i Vietnam og Kina (ibid). I 1993 ble også Kina og Vietnam enige om å ikke bruke vold eller makt for å løse disputer i området (Guan 1998 s1124-1125).

Situasjonen rundt Crestone ble aldri løst, og i 1994 fortsatte spenningene og begge parter sto fast på at området hvor oljeboringen fant sted tilhørte dem (Guan 1998 s1128). Det ble tydeligvis større spenninger enn antatt ut ifra denne hendelsen ettersom folk i oljevirksomheten mente det kunne bli krig ut av dette, noe som Kina faktisk offisielt avfeide (ibid).

Parallelt med denne konflikten i 1994, så det ut som at det å løse Tonkingulfen sto høyere enn å løse Crestone uoverensstemmelsen. Tonkingulfen ble diskutert i multilaterale samtaler med andre medlemmer av ASEAN, blant annet i «ASEAN Ministerial Meeting» og åpningsmøtet til «ASEAN regionale forum» (ARF) (Amer 1997 s16). Dersom en bare ser på Tonkingulfen er perioden 1994-1996 er karakterisert ved større samarbeid (ibid).

Samme år, 1994, besøkte presidenten i Kina Jiang Zemin, Vietnam. I dette besøket ble suverenitetsspørsmålet over Spratly og Paracel øyene diskutert (Guan 1998 s1128-1129). De kom ikke til noen enighet annet enn at spørsmålet rundt suverenitetn til Spratly og Paracel øyene kom til å ta lang tid før de ble enige (ibid).

I 1995 ble Vietnam med i ASEAN. Etter Sovjets fall hadde ikke Vietnam noen allierte igjen. Selv om ASEAN ikke er noen sikkerhetspolitisk organisasjon, er det en motpol mot kinesisk makt i Sør-Øst-Asia. Derfor er det stor sannsynlighet at Vietnam ble med i ASEAN av nettopp den grunn å ikke være alene mot Kina (Goodman, A.E. 1996 s597). Noen dager etter at Vietnam offisielt hadde blitt medlem i ASEAN, normaliserte de også deres relasjoner med

USA (Guan 1998 s1129). Det skal også nevnes at Vietnam uttalte i denne sammenheng at ingen andre stater fikk lov å bruke deres havner (ibid).

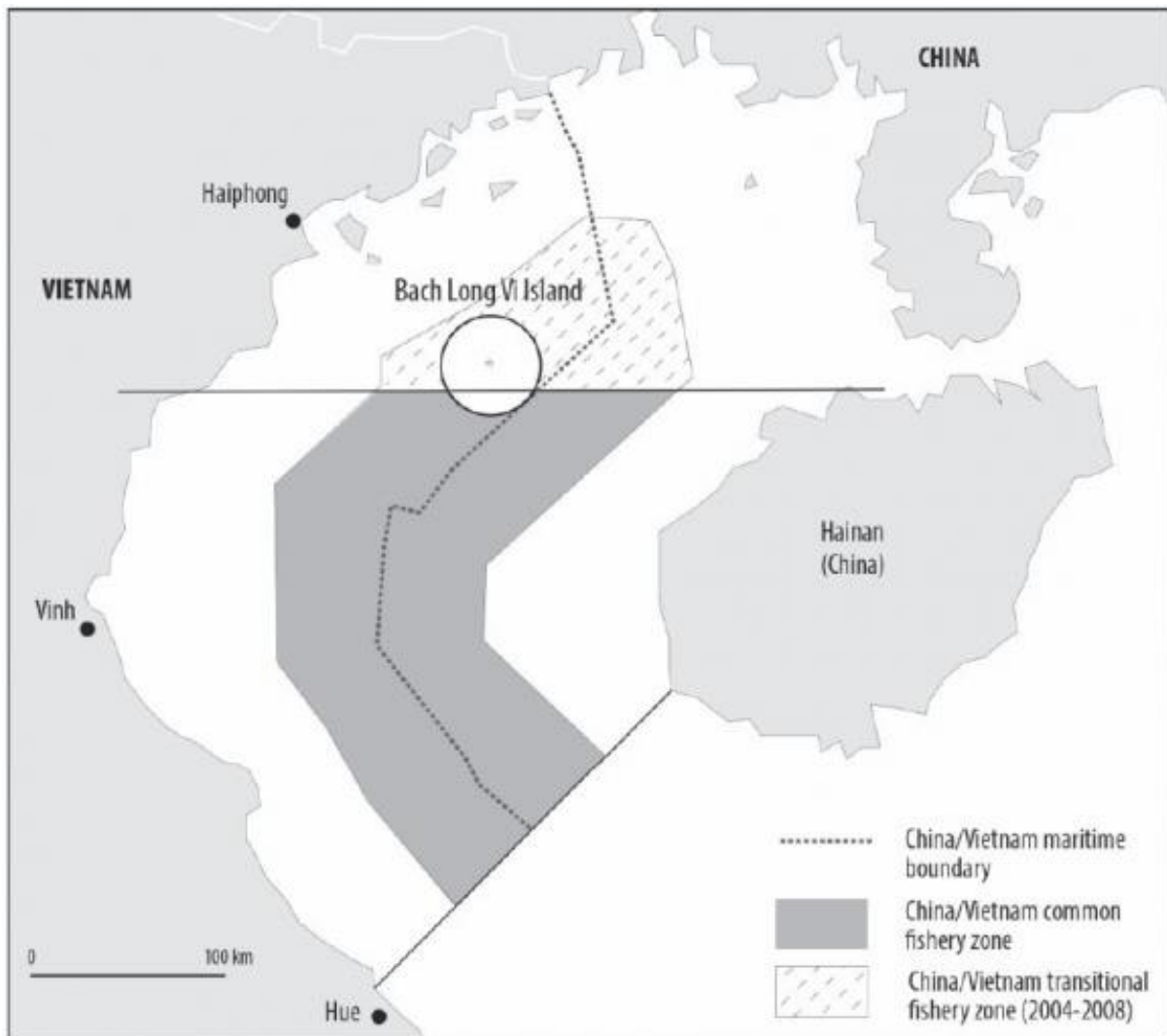
I 1996 ble Sør-Kina havet igjen et hett tema. Vietnam og et amerikansk selskap kalt Production B.G. signerte en kontrakt hvor de skulle lete etter olje i et omstridt område (Amer, 1997 s 19). Hvor Kina svarte med at hele området var ufeilbarlig deres og så på kontrakten som et hån mot Kinas marine suverenitet (ibid). I 1996 skjedde det også at Kina fastsatte deres territorielle sjø i Sør-Kina havet, og Vietnam svarte at dette forsøket på å definere deres territorielle sjø, var et hån mot deres marine suverenitet (ibid).

Videre i 1997 kom det rapporter fra Vietnam om at Kina hadde plassert en oljeplattform og to skip som skulle eskortere plattformen innenfor Vietnams kontinentalplate (Guan A.C. 2000 s12). Kina på sin side mente dette var innenfor deres EØS. I tillegg mente Kina dette også var i akkord med FNs UNCLOS fra 1982 (ibid). Etter dette kom Kina med en uttale om at de var villige til å løse dette problemet med vennlige intensjoner (ibid).

Den siste større konflikten i Sør-Kina havet kom i 1998, hvor et kinesisk skip «opererte» innenfor Vietnams kontinentalplate (Amer, 2014 s31). Dette mente Vietnam var et brudd på deres suverenitet. Kina svarte med å si at Spratly øyene var ubestridelig kinesisk og de hadde suverenitet over land og vann. De svarte også med at Kinas skip fritt kunne operere innenfor Kinas nasjonale områder og at det derfor ikke var gjort noe ulovlig fra Kinas side. Videre mente også Vietnam at dette skipet hadde eskorte av to væpnede skip (ibid). Etter et besøk av generalsekretæren i det vietnamesiske kommunistpartiet til Kina, kom Vietnam og Kina med en felles uttalelse hvor de la fram en handlingsplan og ble enige om å forsøke å finne en løsning gjennom forhandlinger (Amer, 2014 s20). Videre ble de også enige om å unngå å eskalere situasjonen ved uttalelser, unngå å bruke trusler eller tvang, og til slutt diskutere deres uenigheter dersom de skulle oppstå (ibid).

Til slutt ender Kina og Vietnams uenigheter rundt Tonkingulfen i en bilateral avtale i år 2000 (Amer 2014 s337). Her ble det full enighet rundt de forskjellige rettighetene til EØS og hvordan man skulle løse kontinentalplatene (Thao N. H., & Amer R. 2009 s337). Deres uenigheter rundt Frankrike-Kina avtalen fra 1887 ble bestemt ugyldig (Oishi & Quang 2017 s 297). Det ble også bestemt at de skulle følge UNCLOS sine prinsipper om hvordan å dele marine grenser og laget en median linje (ibid). Dette førte til at begge sider fikk et skille mellom hvor deres EØS gikk. I tillegg ble det etablert felles soner, og en buffer sone (ibid; Oishi & Quang 2017 s298). Øyen Bach Long Vi fikk også sin egen territoriell sjø, samt at utover de 12 engelske miles de hadde full jurisdiksjon i, fikk de utvidet dette med 3 engelske miles EØS (Keyuan Z. 2005 s15).

Figur 16 (Thao N. H, 2005 s26). Siden Kina og Vietnam kom til enighet om området er kravene deres samkjørte og det er enighet om hvor grensene, samt hvor begge land har lov til å fiske.

4.2.2 2000-2009 Fortsettelsen av gode relasjoner

I perioden 2001-2009 skjedde det ikke noen større hendelser som surnet deres forhold. Derimot er perioden karakterisert av økt engasjement fra begge parters side. I 2002 ble Kina og ASEAN enige i en «Declaration of conduct», som beskriver hvordan Kina og land i ASEAN skal håndtere konflikter. I 2004 ble avtalen som ble skrevet under i år 2000, mellom Vietnam og Kina, klar. I slutten av 2008 ble denne avtalen gjennomført og striden i Tonkingulfen var offisielt over.

I 2002 kom som sagt en avtale mellom ASEAN og Kina. Tittelen på denne avtalen lyder: *DECLARATION ON THE CONDUCT OF PARTIES IN THE SOUTH CHINA SEA*. Denne fastsetter hvilken oppførsel de ulike partene burde adoptere dersom det skulle oppstå konflikt i

Sør-Kina havet (ASEAN & Kina¹ 2002). Selve avtalen er ikke bindende, og er mer et forslag til hvordan de forskjellige statene skal håndtere konflikter. På grunn av dette var flere parter misfornøyde (ASEAN & Kina¹ 2002; Thao N. H. 2003 s281). Uansett er det et steg i en mer fredelig retning da dokumentet oppfordrer partene til å løse konflikter på en måte som opprettholder status quo, og som forhindrer eskalering til vold og maktbruk (ASEAN & Kina¹).

Avtalen har også et punkt helt til slutt om at alle parter involvert sier seg enig i at dette bare er et steg mot en komplett «Code of Conduct» som vil være mer bindende. Dette punktet er lagt til av Vietnam (ibid).

I 2004 kom tidligere nevnt avtalen mellom Kina og Vietnam relatert til Tonkingulven. Dette kan sees på som en fortsettelse på avtalen fra år 2000. Den viderefører punktene i avtalen som omhandler EØS, grenser, fiskeri og hvor de forskjellige grensene egentlig går (Keyuan, Z., 2005). Avtalen er den mest omfattende grenseavtalen Vietnam hadde laget (i 2004) samtidig som det var Kinas første maritime grenseavtale (Keyuan, 2005 s19-20). 2008 markeres som året hvor avtalen mellom Kina og Vietnam endelig var ferdig. Denne avtalen kan igjen sees på som sluttproduktet av det som ble bestemt i 2000 og 2004. Med denne avtalen kan altså uoverensstemmelsene over Tonkingulven og landegrensene bli sett på som over (The New York Times, 2009).

Selv om dette tiåret stort sett var markert ved gode relasjoner og tillitsbygging, finnes det eksempler på trefninger og konflikter mellom landene. Året 2007 var spesielt vanskelig for deres bilaterale forhold. Vietnam hadde, sammen med British Petroleum, forsøkt å utvikle to olje og gassfelt i Con Son som de mente var innenfor deres EØS (Glaser B.S., 2011 s1). Dette reagerte Kina sterkt på, og BP trakk seg senere ut av denne avtalen noe Vietnam mente kom fra Kinas press (Storey, I., 2008 s4). Senere i 2007 ble en vietnamesisk fisker drept etter at Kina åpnet ild mot en fiskebåt (Glaser 2011 s1-2). Noen utvikling utover dette skjedde ikke.

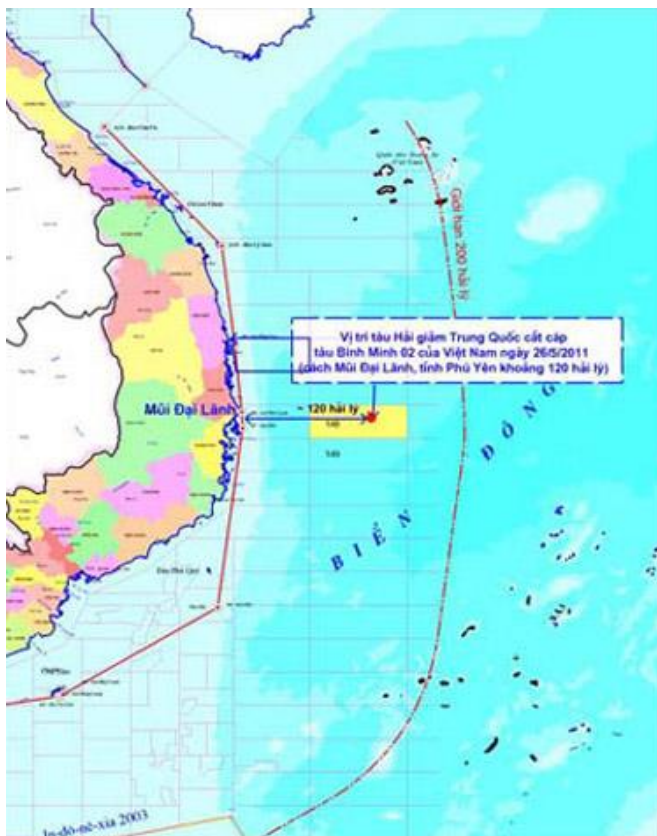
2008 kom også en rapport om at vietnamesiske fiskere hadde angrepet kinesiske fiskere, men det ble ikke noen stor sak ut av dette. Noen uker etter denne hendelsen møtte Kina og Vietnam hverandre i Beijing for å diskutere deres uoverensstemmelser i Sør-Kina havet og å ferdiggjøre Tonkingulf avtalen (Storey, 2008 s5).

4.2.3 2009-2020 En ny kinesisk strategi?

I 2009 leverte Vietnam og Malaysia et forslag til FN, hvor de ville utvide deres EØS ved å hevde at deres kontinentalplater strakk seg lenger (Forente Nasjoner¹, 2009). Dette skapte motreaksjoner fra Kina som igjen protesterte til FN mot dette og mente at området de vill utvide

deres EØS til, var Kinesisk territorium (ibid). Videre svarte også Vietnam at Paracel øyene og Spratley øyene var deres territorium, og sendte igjen denne inn til FN (ibid).

I 2011 kom det rapporter om at Kina hadde kuttet noen seismiske kabler på en båt som ble brukt av Vietnam for å lete etter Olje (Watts, A., 2011). Vietnamesiske statsmenn beskyldte Kina for å undergrave deres suverenitet ved å kutte kablene til Binh Minh 02, som var navnet på båten (ibid). Kina på sin side svarte ved å gi Vietnam beskjed om «ikke å starte en ny hendelse» (ibid). I tillegg mente Kina at det Vietnam gjorde var å undergrave Kinas interesser og lovmessige rettigheter (BBC, 30.5.2011).

Figur 17 (Vietnam.net 2011) Lokasjonen til Binh Minh 02 når kablene ble kuttet er vist ved den røde prikken ved det gule rektangelet. Paracel øyene kan sees nesten øverst.

Med to uker mellomrom ble et annet skip, Viking II, utsatt for samme skjebne som Binh Minh 02 (Rønneberg, K., 2011). Denne hendelsen involverte et norsk skip som var leid gjennom et fransk selskap for å lete etter olje i Vietnam (Rønneberg, 2011). Det som skjedde, fra Vietnam sitt synspunkt, var at den kinesiske båten med vilje hadde kuttet opp kablene. En kinesisk båt hadde, ifølge vietnamesiske kilder, kjørt rett inn i kablene slik at Viking II fikk problemer med å kjøre videre (BBC, 10.06 .2011). Den norske kapteinen kommenterte saken i Aftenposten: «hele situasjonen var mindre anspent enn det kan virke som fra Vietnamesiske kilder» og at «så fort skaden er reparert vil vi reise tilbake til samme område» (Rønneberg¹ 2011). I samme

artikkel kommenterer kapteinen også at hendelsen faktisk skjedde utenfor Vietnams EØS altså 200 nautiske mil utenfor Vietnams kyst (Rønneberg¹, 2011). Kineserne på sin side mente også at båten hadde satt seg fast i kablene, og at de ikke ble kuttet med vilje (Glaser 2011, s2)

I lys av disse to hendelsene kom det også i juli 2011 et multilateralt forsøk fra Kina og ASEAN, på å motkjempe konflikt i Sør-Kina havet. Etter år med kinesisk opprustning og militære øvelser i Sør-Kina havet var det flere land som reagerte på det som tilsynelatende kunne virke som en oppbygging av offensive kapabiliteter (Fravel, 2011 s308-310). I juli 2011 kom ASEAN og Kina på banen med en ny avtale som skulle videre gjennomføre DOC avtalen fra 2002 (Fravel, 2011 s310). Selve avtalen manglet noen større forpliktelser i likhet med DOC fra 2002 (ibid). Derimot er det et forsøk på å løse dette diplomatisk, i motsetning til videre konflikt. Selve avtalen går ut på å opprette arbeidsgrupper som skal jobbe med å bygge tillit, miljøvern, sikkerhet rundt navigasjon i området, og å bekjempe kriminalitet (Fravel, 2011 s311).

En bilateral avtale fra Vietnam og Kina kom også på banen etter disse hendelsene. Den fastsetter at Vietnam og Kina skulle etablere en fast telefonlinje som skulle brukes i lys av nye kriser (Vietnamesiske ambassaden i USA¹, 2011) Videre ble de også enige om å møtes minst to ganger i året. Avtalen bygger videre på deres avtale fra 1993 som egentlig omfatter Tonkingulfen, hvor de fastsatte at hendelser i Sør-Kina havet skulle løses uten å ty til vold (ibid). De ble også enige om at de skulle følge UNCLOS fra 1982, og at de videre skulle gjennomføre DOC fra 2002 (ibid)

I 2014 kom et av tiårets største hendelser i Vietnam-Kinas bilaterale forhold. Det hele startet våren 2014 da det dukket opp en oljerigg (Hai Yang Shi You 981) innenfor Vietnams EØS. Området var rett utenfor Paracel øyene og var altså allerede i et omstridt område (LaGrone S., 05.05.2014). Noen dager senere eskalerte situasjonen da flere kinesiske båter kjørte inn i båtene til den vietnamesiske kystvakten (LaGrone S., 07.05.21). Kina hadde også allokert cirka 80 skip nærmere oljeriggen. Dette reagerte vietnamesiske styresmakter på, og kom med en melding om at hvis dette fortsatte ville Vietnam svare ved samme mynt (ibid).

Figur 18 (Laris Karklis / The Washington Post 2014) Området hvor oljeplattform hendelsen foregikk

I slutten av mai 2014 økte spenningene da det kom rapporter om at Vietnamesiske fiskebåter hadde blitt, som følge av at kinesiske båter med vilje krasjet i vietnamesiske båter, sunket (Perlez, J., 2014). Begge sider la skylden på at den andre hadde startet situasjonen. Videre førte dette til at nasjonalister i begge land protesterte mot det andre landets handlinger. Dette førte igjen til at Kina hadde evakuert flere tusen kinesiske innbyggere bosatt i Vietnam. Videre truet også Kina med å stoppe deres økonomiske hjelp, og handler med Vietnam dersom de ikke klarte å sette en stopper for opptøyene (Whiteman H., 2014).

Den 15 juli 2014 trakk Kina bort oljeriggen, og dette skapte naturlig nok en debatt om hvorfor (Thayer C, 2014). Uansett var spenningene høye i perioden fra vår til sommer 2014. Etter tilbaketrekingen av oljeriggen begynte høytstående medlemmer i statsapparatet til begge stater samt høytstående kommunistpartimedlemmer, å inngå samtaler. Målet med samtalene var å de-eskalere situasjonen samt å bygge deres bilaterale forhold opp igjen etter noen måneder med dårlige forhold (LaGrone S., 27.08.21).

I 2019 kom det også rapporter om at vietnamesiske og kinesiske båter kom i konflikt over en oljekilde i Spratly Øyene (Pearson J. & Vu K., 13.08.2019). Oljekilden var innenfor Vietnams EØS, og et kinesisk skip hadde utført en tolvdagers lang undersøkelse i området. Denne oljekilden var lisensiert av Vietnam og leid ut til et spansk firma. 9 vietnamesiske båter dukket opp for å følge med på hva det kinesiske skipet gjorde. Det kinesiske skipet hadde også med seg tre kystvakt skip som eskorter (ibid). Dette kom bare noen dager etter et lignende scenarior hadde utspilt seg, hvor Vietnam og Japan utførte oljeleting (ibid). Både vietnamesiske og kinesiske talsmenn for staten kommenterte med at områdene var under deres jurisdiksjon (ibid). Etter en måned med konflikt, sluttet trefningen som følge av at det kinesiske skipet Haiyang Diszhi 8, forlot Vietnam sin EØS (Reuters 2019). Skipet som var eskortert av andre kinesiske båter hadde fortsatt sitt arbeid selv om de var involvert i en månedslang trefning. 07 august 2019, forlot altså båten vietnamesiske farvann (ibid). Etter en uke var skipet tilbake, i eskorte av minst to kinesiske kystvaktskip (Pearson J. & Vu K. 16.08.2019). I oktober kom presidenten av Vietnam med en uttalelse rettet mot akkurat denne hendelsen. Han sa at Vietnam og Kina hadde gode relasjoner, men at Vietnam «aldri ville inngå kompromiss over sin suverenitet og territorielle integritet» (Reuters 2019).

Skipet ser ut til å ha forlatt området for godt i oktober 2019 (Reuters, 17.12.2019). Etter det kom det mye fram å tilbake mellom kinesiske og vietnamesiske talsmenn, og det later ikke til at situasjonen har blitt løst ved utgangen av 2019 (Reuters 08.11.2019) (17.12.2019). Videre uttalte Vietnam at de håpte Kina kom til å vise mer tilbakeholdenhet i 2020 når Vietnam kom til å ta den midlertidige førerstolen i ASEAN (ibid).

I 2019 kom det også rapporter om at Kina holdt militære øvelser i Sør-Kina havet. Øvelsen innebar å bruke deres hangarskip, samt forskjellige missiler (Chaudhury, D.R. 2019). Det er også rapportert at Kina har bygget et nytt hangarskip, og at den er stasjonert på den sørlige halvdel av Hainan, noe som gir den nærhet til Sør-Kina havet, og Taiwan (Reuters 17.12.2019).

I august 2020 kom det også rapporter om kinesiske øvelser. Vietnam protesterte, og sa dette ville komplisere en videre utvikling av en «Code Of Conduct» i området (Reuters, 26.08.2020). Oktober 2020 markerer siste rapport i 2020, om Kinas aktivitet i Sør-Kina havet. Vietnam uttalte igjen at kinesiske øvelser i Sør-Kina havet ville gjøre utviklingen av en «Code of Conduct» vanskelig å gjennomføre (Nguyen P., 2020). Kina startet i slutten av september/begynnelsen av oktober i 2020 fem forskjellige militære øvelser langs hele Kinas kyst. To av disse var allokert bare i Paracel øyene (ibid). Videre kom det rapporter om at Kina

hadde suksessfullt utført en bombeøvelse utført av jagerfly i Sør-Kina havet (Reuters 30.07.20)

4.2.4 Kina og Vietnams forhold

På nittitallet var Kinas taktikk til Vietnam defensiv realistisk. Det største punktet som vil nevnes her er at Vietnam var nå alene uten deres største allierte. Selv om Vietnam ble medlem av ASEAN i 1995, endret ikke Kinas framtoning seg til Vietnam. ASEAN er heller ikke noen sikkerhetspolitisk organisasjon, og kan derfor ikke sees på som balanserende i den forstand. Dersom Kina hadde vært offensiv realistisk hadde en muligens sett forsøk på å forsøke å utnytte Vietnams svake posisjon i regionen.

Selv om det var konflikter i Sør-Kina havet i 92, 94, 96, 97 og 98 og ingen av konfliktene ble adressert noe særlig, kan identifisere noe offensivt ved handlingene. Selv om det var Kina som startet situasjonene ved å utvinne ressurser var det på det de så på som sitt eget område. Som Walt skriver, vil det anarkiske systemet automatisk føre til konflikter. Det defensive realistiske stater gjør er ikke å unngå konflikt, men de håndterer konflikt annerledes enn en offensiv realistisk stat. I disse instansene ble ingen av trefningene eskalert eller de-eskalert, og det kan tenkes at begge sider tyr til en utsettelses taktikk slik som Fravel mener. Fravær av eskalering er, gitt konteksten at Kina drepte 64 vietnamesere i 1988, et tegn på noe større tillit i Sør-Kina.

Arbeidet med Tonkingulfen ser ut til å ha gitt et enormt løft i tillitten til hverandre. Kostelige signaler og tillitsbygging kan sees i flere instanser. Første konkrete kostelige signal kom i 1994 da arbeidsgruppen om å løse Tonkingulfen ble offisielt etablert. Dette viser villighet fra begge sider til å løse konflikten. Et enda sterkere kostelig signal er da Vietnam arresterte kinesiske fiskere, og Kina ikke reagerte på noen annen måte enn å fordømme forhandlingen. Dette satte ingen stopper for det som var viktigst, nemlig å fortsette de gode relasjonene. Videre var Kina også villig til å diskutere Tonkingulfen i multilaterale møter med ASEAN. Kina og ASEAN diskuterte også konflikten i Spratly øyene, noe som ikke hadde skjedd før. Det at de diskuterer dette i multilaterale forum er et sterkt tegn på tillit og er et kostelig signal.

I 2004 og 2008 kommer det videre implementering av avtalen om Tonkingulfen, og avgrensingen av Tonkingulfen er dermed offisielt ferdig i 2008.

Kan dette være tegn på offensive intensjoner? I eksempelet med BP, så tvang Kina BP til å stoppe deres utvinning av olje. Con Son Basin er ikke i Spratly øyene eller i Paracel øyene, og de kan derfor ikke kreve at dette var innenfor deres EØS. Derfor tenkes at handlingen var gjort med det formålet å stanse Vietnam å utvinne olje på bakgrunn av at det ville vært et tap for Kina, noe som er mer forenelig med en offensiv realistisk tankegang. Skuddene på denne

fiskebåten var i Paraceløyene, som begge gjør krav på, men som Kina i dag okkuperer. Omstendighetene er noe uklare, men et kinesisk skip som skyter og dreper en fiskebåt kan kalles offensiv selv om det skjedde i sitt eget område. For det første var det en fiskebåt som ble skutt på og ikke et skip som kunne gjort noe skade på andre ting enn ressurser. For det andre så var det overbruk av makt. Hendelsen i seg selv er kanskje et tegn på en offensiv realistisk stat, men en enkelt hendelse er ikke nok i seg selv. Samtidig kan også denne hendelsen være utenom den kinesiske stats kontroll, og kan ha vært noe som ble gjort på egenhånd.

I 2008 kom siste hendelse i perioden 2000-2008. Den endte på en god tone selv om den ikke startet slik. Det startet med at det kom rapporter om at vietnamesiske fiskere hadde angrepet kinesiske fiskere. Saken ble ikke noe større enn dette. Det kan derfor tenkes at dette ikke hadde noe med statene å gjøre, men fiskerne selv.

Perioden 2009 til 2020 vil tilhengere av «Kina trussel» narrativet karakteriseres som den mest turbulente, perioden med minst tillit mellom Vietnam og Kina. Allerede i 2009 leverte Vietnam (og Malaysia) forslag til FN om deres kontinentalplater. Noe som forverret Kinas og Vietnams forhold. Kina protesterte direkte til FN, men ingen videre hendelser var knyttet direkte til denne hendelsen. Det kan derimot antas at dette surnet deres forhold.

Men som sagt, Kina og Vietnam hadde ingen trefninger igjen før 2014.

I mellomtiden kom Vietnam på banen med en lov som tilsa at Vietnam eide både Spratly og Paracel øyene, noe Kina reagerte kraftig på ved å tilkalle Vietnams ambassadør til å svare for seg.

Den største hendelsen i dette tiåret i Kina og Vietnams bilaterale forhold kom i 2014 i Paracel øyene. Oljeplattform hendelsen førte til et særdeles anspent forhold som Vietnam og Kina ikke hadde sett maken til på flere år. Allikevel endte hendelsen i forsoning. En liten periode med eskalering hvor båter krasjet inni hverandre, og hvor innbyggerne i respektive land protesterte mot handlingene kom før forsoningen. Etter dette hadde skjedd, og etter noen måneder med begge sider ikke ville trekke seg tilbake trakk Kina bort oljeriggen. Dette førte til mye spekulasjon, men den mest plausible forklaringen er at det var et tillitsbyggende middel og et forsøk på å de-eskalere situasjonen fra Kinas side. Begge sider begynte omfattende samtaler i forsøk på å de-eskalere situasjonen. Begge sider gjør krav på Paracel øyene og, det faktum at Kina trakk seg først fra trefningen gir oss en sterk indikasjon på et kostelig signal og et sterkt forsøk på å de-eskalere situasjonen.

4.3.0 Filipinene og Kinas uoverensstemmelser

Singapore, Vietnam og Filipinene har alle vært kolonisert av vestlige makter, men Filipinene er det eneste landet hvor identiteten til folket har utviklet seg etter vestlige verdier (Mabubhani & Sng, 2016 s159-165). På grunn av dette skulle en trodd at Filipinene og vesten hadde nære relasjoner og var allierte, men det har vist seg i senere år at Filipinene muligens søker en asiatisk akse.

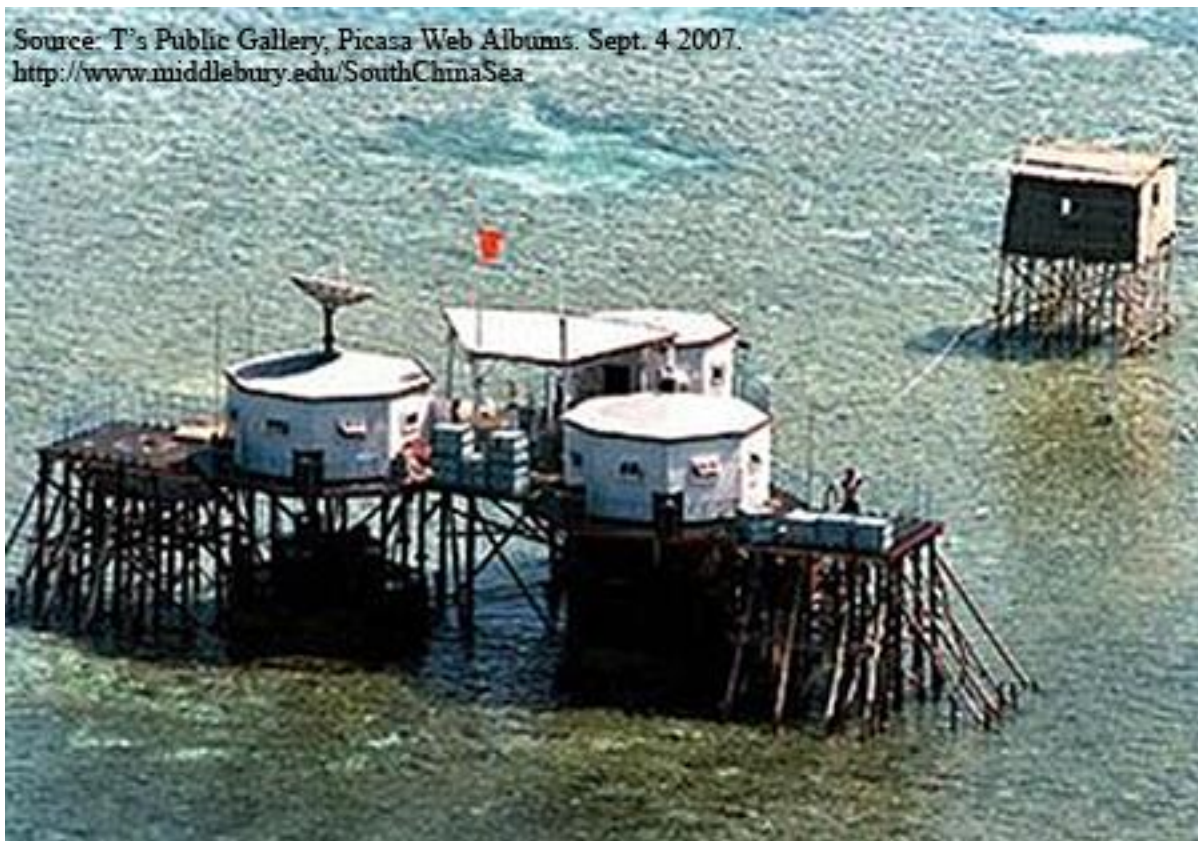
USA og Filipinene har tidligere vært sterke allierte. Det kan i dag se ut som om denne alliansen ikke har dødd ut, men blitt svekket. I tillegg er trusselen fra Kina blitt enda større for Filipinene. Men er Kina virkelig en trussel for Filipinene? Dette vil jeg forsøke å svare på senere, men først må en se på historien fra 1990-2020 for å se hvilke forhold Kina og Filipinene har hatt i Sør-Kina havet.

4.3.1 1990-2000 Mischief Reef og et turbulent forhold

Mischief Reef er et korallrev som ligger i Spratly øyene og selve revet er bare på noen steder, over vannflaten (Zha D. & Valencia M.J. 2001 s88). I tillegg er revet fullstendig under vann når det er flo (ibid). Filipinene og Kina gjør krav på hele/deler av Spratly øyene. Filipinene gjør bare krav på de øyene som ligger innenfor deres EØS, som tilsvarer 200 nautiske mil eller 370 km ut fra deres ytterste kystlinje (Storey, I.J. 1999 s97) Kina legger krav på hele øygruppen og er en del av deres helhetlige krav, innenfor NDL.

Mischief Reef hendelsen startet i 1995. Selve konflikten startet ved at det ble oppdaget at Kina hadde bygget diverse strukturer på Mischief Reef i Spratly øyene (ibid). Måten dette ble oppdaget var at en kaptein på en filippinsk fiskebåt hevdet at han og mannskapet at de hadde blitt arrestert og anholdt på disse strukturene som Kina hadde bygget (ibid). Satellittbilder konfirmerte det kapteinen påsto, og det så ut til at det var bygget strukturer som sto på stylder ute i havet (ibid).

Source: T's Public Gallery, Picasa Web Albums. Sept. 4 2007.
<http://www.middlebury.edu/SouthChinaSea>

Figur 19 (Xiaocong & Huixia 2011) Strukturene som Kina hadde bygget i 1995. For lokasjonen til Mischief Reef se Figur 11 og/ eller 2.

Daværende president i Filipinene Fidel Ramos kommenterte Kinas konstruksjon av disse strukturene og mente det var stikk i strid med en avtale mellom ASEAN og Kina fra 1992 (ibid). Videre måtte Filipinene ty til diplomatiske midler for å løse krisen, ettersom militærmakt aldri var noe løsning ovenfor den regionale stormakten Kina (ibid). Den diplomatiske ruten ser derimot ut til å ha båret frukter, da Filipinene og Kina ble enige i en «Code of Conduct» (ibid). Dette viste seg derimot ikke til å være langvarig da Kina og Filipinene hadde en trefning i januar 1996, og rapporter om at strukturene på Mischief Reef hadde blitt oppgradert (ibid) (Storey, 1999 s98).

Det var ikke bare konflikter i som kom ut fra Mischief Reef hendelser foruten en «Code of Conduct». I juli 1996 skjedde det også en historisk hendelse i deres bilaterale forhold, da en avtale om å utveksle forsvarsattacheer ble til. Dette hadde ikke skjedd siden 1975, da landene fikk offisielle diplomatiske bånd (Zha & Valencia 2001 s88). Dette ble til da den filippinske forsvars sekretæren besøkte Kina, noe som ble gjengjeldt i 1997 da den tilsvarende kinesiske ministeren besøkte Filipinene (ibid). Dette besøket førte til at Kina gav det filippinske militæret et lån på 3 millioner dollar (ibid).

I 1996 besøkte også den kinesiske presidenten Jiang Zemin Filipinene. Her kom de med

et forslag til å utvikle Spratly øyene sammen med Kina. Dette reagerte Filipinene på. Kina forsøkte med andre ord å løse Spratly øyene på egne premisser, altså bilateralt. Filipinene reagerte med å forsøke å gjøre konflikten multilateral og ville ha med USA i møter rundt forsvar i Spratly øyene (Zha & Valencia 2001 s89). Videre ble det også samme år klargjort en flystripe i Spratly øyene, hvor Filipinene kunne kjøre transportfly til (ibid).

Også i 1997 ble det rapportert om spenninger, da kinesiske marine båter ble observert i farvannet rundt Mischief Reef (Storey, 1999 s98). Samtidig ble det også i Scarborough Shoal identifisert to kinesiske båter, som senere dro fra området (ibid). I tillegg ble det samme år oppdaget kinesiske grensemarkører. Disse ble ødelagt og Kina protesterte ved å si at Manila utførte en handling som ødela deres territorielle integritet (Zha & Valenica 2001 s89). Relatert til denne hendelsen reiste flere filippinske kongressmedlemmer til Scarborough for å plante et flagg (Storey 1999 s89).

Oktober 1998 kom Mischief Reef inn på agendaen igjen. Det var kommet meldinger om at kinesiske båter fortsatt var aktive i å frakte ressurser til Mischief Reef, og at det var begynt påbygging av nye bygg ved siden av de allerede eksisterende konstruksjonene (ibid). Dette mente Filipinene var imot deres og Kinas Code of Conduct som ble underskrevet i 1995. Videre ble begge parter enige om å arbeide på problemet ved å starte en arbeidsgruppe med eksperter (ibid).

Videre i 1998 tok USA en hardere tone. Deres sikkerhetstraktat fra 1951 ble i 1998 utbrodert og denne nye inklusjonen ble kalt «Visiting Forces Agreement» (VFA). Essensen er egentlig bare at landene bekreftet deres sikkerhetspolitiske bånd på ny ved at det amerikanske militæret kunne være midlertidig stasjonert i Filippinene (USA & Filippinene 1998; USA & Filippinene 1951). Videre uttalte Madeleine Albright, statssekretæren i USA, under et ARF (ASEAN regionalt forum) møte at: «USA er bekymret ovenfor de økende spenningene i Sør-Kina havet» (US State Department¹, 1999). Dette følget også med at Albright gjorde det klart at de ikke bare kunne la dette gå videre. Videre la hun også noe av skylden over på de involverte partene, og mente de ikke arbeidet hardt nok for å holde fred i området (To, 2003 s35)..

Denne arbeidsgruppen møttes i 1999 og ble etter hvert ganske opphetet. Filipinene mente blant annet at Kina skulle fjerne byggene deres i Mischief Reef. Kina krevde så at Filipinene måtte slutte å spionere på øyene (Zha & Valencia 2001 s89). Den heteste disputten kom da Kina nektet å gå med på å slutte å bygge nye strukturer i området (ibid). Etter dette foreslo også Filipinene at de kunne bruke UNCLOS til å finne ut hvem som var den rettmessige eieren av Mischief Reef siden begge stater er signatører. Kina nektet å gå med på dette (ibid). Da denne strategien om å snakke bilateralt med Kina ikke fungerte, prøvde Filipinene å få andre

utenforstående med i diskusjonen. Forsøk på å dra inn Japan, ASEAN og FN førte ikke til noe større fordel for Filipinene (Zha & Valencia 2001 s90).

4.3.2 2000-2010 Intet nytt i Sør-Kina havet

Ingen større hendelser skjedde mellom Filipinene og Kina i denne perioden.

4.3.3 2010-2020 Scarborough Shoal og et økende press fra Kina

I 2011 skjedde det flere mindre hendelser i Spratly øyene noe som etter hvert førte til sterke reaksjoner fra filippinske myndigheter (Thayer C.A., 2011 s79). Filippinske fiskebåter som arbeidet i Jackson Atoll, fikk en radiomelding om å forlate området ettersom det var kinesisk territorium. Ifølge kilden var dette et kinesisk krigsskip, og fiskerne ble truet med vold. Ettersom fiskebåten hadde trøbbel med ankeret, kom de seg ikke av gårde raskt nok og den kinesiske båten skjot tre varselskudd (Jamandre T., 2011). Filipinene kom ikke med noen uttalelse, eller reaksjon rundt hendelsen (Thayer 2011 s79).

Noen uker etter dette, var det også en hendelse i Reed Bank som også ligger i Spratly øyene. Her var det et filippinsk skip som utførte undersøkelser av havbunnen. Etter hvert dukket det opp to kinesiske kystvaktbåter som forfulgte skipet og truet med å krasje i det dersom det ikke forsvant fra området (BBC 2011). Filipinene sendte to fly for å jage bort de kinesiske båtene igjen. Kina svarte ved å si at de hadde «udiskutabel suverenitet» (ibid).

Den siste hendelsen skjedde også i Spratly øyene, i Iroquois Reef. Her oppdaget Filippinske båter at Kina hadde lastet av byggematerialer og startet å bygge strukturer (Pasaylo 2011). I tillegg til dette var det også observert flere kinesiske militærbåter i området (ibid). Hendelsen kom som følge av filippinske mistanker om at Kina skal ha planer om å bygge oljeplattformer i område (ibid). Hendelsen førte også til at kinesiske diplomater ble kalt inn for å svare for seg. Videre kommenterte også forsvarssekretæren i Filipinene at «de var klare til å forsvare seg, men kunne ikke konfrontere den voksende makten til Kina» (ibid).

Scarborough Shoal er et rev som ligger over vannet, og lager en lagune. Selve området ligger innenfor Filipinenes EØS (Zha & Valencia 2001 s91) som altså er alt innenfor 200 nautiske miles, eller 370 km fra deres ytterste kystlinje. På grunn av dette legger Filipinene krav på det. Samtidig legger også Kina krav på Scarborough, som følge av at det ligger innenfor deres NDL, de gjør altså krav på bakgrunn av historisk territorium og rettigheter (ibid). Revet er også omringet av skjær, samt et tårn som har blitt ødelagt med tiden. Scarborough Shoal ligger utenfor øygruppen Spratly øyene.

Som sagt legger begge land krav på Scarborough Shoal, men Filipinenes krav er det

nyeste. Kina la første sikre krav på Scarborough Shoal allerede i 1935, og Folkerepublikken Kina la krav i 1951, Filippinene la ikke første sikre krav før senest 1997 (Keyuan Z. 1999 s71, 73-74). Dette faktum er også anerkjent av Filippinene da sekretæren i utenriksdepartementet i Filippinene uttalte seg om at Scarborough Shoal var en ny disputt (Keyuan 1999 s74). Et offisielt kart utsett av Filippinene i 1978 hadde heller ikke markert Scarborough Shoal som et Filippinsk territorium (ibid).

Kina og Filippinene har gjennom flere år hatt mindre sammen trefninger i området. Det første noenlunde uenigheten kom i 1956, men var egentlig urelatert til Scarborough, utenom at Filippinene la krav på i Zou Keyuans ord: «noen øyer i Sør-Kina havet basert på nærhet til Filippinsk territorium» (Keyuan 1999 s73). Utenom dette har det ikke skjedd noe før i 1997, da Filippinene for første gang la krav på noe i Scarborough. Det som skjedde, var i bunn og grunn at Filippinske båter hindret kinesiske fiskebåter i å nærme seg Scarborough Shoal. Dette skapte kraftige reaksjoner for kineserne og mente dette kunne sette en stopper for deres statlige vennskap (ibid).

Trefningen i april 2012 skulle få følger for deres forhold. Filippinene oppdaget at kinesiske båter holdt på å fiske i revet, og som følge av at Filippinene ser på dette som sin EØS var dette i deres øyne ulovlig (Santos, T.G. 2012). Det filippinske forsøket på å arrestere de kinesiske fiskerne ble avbrutt av andre kinesiske båter. Som følge av at de kinesiske fiskebåtene var inne i lagunen, kunne andre kinesiske båter blokkere inngangen (ibid). Dette førte naturligvis til at arrestasjonen ikke kunne bli gjennomført.

Videre i juli 2012 ble begge sider enige om å forlate området (Kallar D.M. 2012). På grunn av det skulle bli tyfon sesong, gjorde begge sider seg klar ved å beordre de sivile fiskebåtene hjem. Begge sider startet på veien hjemover, men den kinesiske siden snudde etter hvert (De Castro R.C. 2014 s123-124). Deretter satte Kina også i gang med å blokkere begge inngangene med rep og fiskenett slik at filippinske båter ikke kunne komme inn (Kallar 2012). Det var også flere båter som sammen blokkerte inngangene. Med denne handlingen fulgte også en oppfordring av den kinesiske utenriksministeren. Hun oppfordret Filippinene til å *ikke* ta dette opp med FN, ASEAN eller USA. Samtidig frarådet hun dem til å i det hele anerkjenne offentlig at det var en konflikt (De Castro 2014 s123-124).

I Filippinsk stil, gikk de imot Kinas ønsker om å ikke blande inn andre parter (De Castro 2014 s124). Som følge av at øyene er innenfor deres EØS, mener Filippinene at deres krav er basert i internasjonal lov, nærmere bestemt UNCLOS, (ibid). På denne basisen gikk derfor Filippinene til FN i 2013. På bakgrunn av at begge sider er signatører av UNCLOS, mener Filippinene at dette kan føre til at Kina trekker sine krav, som er basert på historiske krav (De

Castro 2014 s125). Kina på sin side mener dette strider imot 2002 DOC, som sier at konflikter skal håndteres mellom landene som har konflikten (ibid).

Figur 20 (AMTI 2020 Scarborough Shoal, legg merke til at det bare er en inngang.

Figur 21(Woody C. 2018) Scarborough Shoals beliggenhet.

I 2016 kom det igjen rapporter rundt Jackson Shoal/Reef. Denne gang handlet det også om Filippinske fiskebåter som ble jaget bort av kinesiske skip (Panda A., 2016). Lederen for Asia Maritime Transparency Initiative (AMTI) Gregory Poling gav forfatteren av artikkelen denne kommentaren i lys av hendelsen: «Dette er noe en kan forvente ettersom Mischief Reef har blitt bygget ut mer, og gir Kina en økt rekkevidde i området» (ibid).

I 2017 ble det oppdaget et kinesisk skip som drev med utforskning av havbunnen, noe Filippinene svarte med å sende et krigsskip (Parameswaran P. 2017). Området dette skjedde i heter Benham Rise og ligger stort sett innenfor Filippinenes EØS resten ligger innenfor deres territorielle sjø og skapte derfor reaksjoner fra den Filippinske staten. Dette førte videre til at Filippinene også sendte et kystvaktskip til å jevnlig passe på området (ibid).

4.3.4 2016 UNCLOS og FNs bedømmelse av Sør-Kina havet

Som følge av striden rundt Scarborough Shoal, leverte altså Filipinene inn et ønske om megling i disputten. Ønsket gikk inn til en nemnd i FN som skulle bedømme tvisten i lys av UNCLOS avtalen fra 1982. Fra 2013 til 2016 ble tvisten behandlet, og gjennom alle disse tre årene møtte ingen kinesiske representanter opp (Reed L. & Wong, K 2016 s747). Selve ønsket til Filippinene gjaldt ikke bare Scarborough Shoal, men også andre motsigende krav som Kina og Filippinene har gjort. Samtidig handlet det også om flere andre tema enn hvem som hadde rett på Scarborough, for eksempel hva forskjellen på historiske rettigheter og historisk tittel var (Reed & Wong 2016 s746). Akkurat det var også en av punktene hvor Kina tapte på, som følge av at krav gjort på bakgrunn av historisk tittel og historiske rettigheter var invalide (ibid).

Alt i alt ble Kina dømt til å være taperen i denne disputten hvor Filippinenes 14 av 15 artikler ble innfridd (Reed & Wong s748). I artikkel 1 og 2 ble det bestemt at siden NDL var basert på historiske krav (nemnda oppgir at det er usikkerhet rundt om Kina baserer kravene sine på historiske rettigheter eller historiske tittel) så er kravene invalide ettersom de gav fra seg tidligere historiske krav da de skrev under på UNCLOS (Reed & Wong s748). Ved å underskrive UNCLOS fikk de altså rettigheter til en EØS, samtidig som de gav fra seg historiske rettigheter til områder som er i strid med andre lands EØS (ibid).

I artikkel 3-7 behandlet nemnda hvilken status de ulike revene, steinene og skjærene hadde. Dette har innvirkning på hvilke rettigheter de ulike landene har krav på, for eksempel om de har krav på EØS eller bare territoriell sjø². Det kom fram her at Scarborough Shoal er konstatert som en stein, og vil derfor ikke innebære at noen av partene får en EØS ut fra den,

---

² Territoriell sjø gir suverenitet over sjø, luft og havbunn. Det gir derimot ikke rettigheter til å sperre gjennomfart av sivile båter (UNCLOS 1982 artikkel 2,17,18).

uansett hvem som har eierskap (Reed & Wong 2016 s751). Derimot gir stein krav på territoriell sjø dersom staten som eier steinen er en arkipel-stat (som Filippinene er, men ikke Kina) (Reed & Wong 2016 s751). I likhet var det ingen av Spratly skjærene som ble dømt til å være mer enn steiner, som også bare gir rett til territoriell sjø (Reed & Wong 2016 s752).

Artiklene 8,9,12 og 13 omhandler kinesiske handlinger sett i lys av at de aldri har hatt jurisdiksjon eller suverenitet over noen av steinene som er nevnt tidligere. På grunn av denne bedømmelsen var altså Kinas aktivitet med tanke på fiske og utvinning av ressurser ulovlig, sett i lys av UNCLOS (Reed & Wong 2016 s753-754). Det ble også vist at på grunn av Kina ikke har noe territoriell sjø eller EØS, har også Kinas håndhevelse av loven vært ugyldig (ibid).

Mischief Reef var også et stort tema i meglingen av artikkel 12, og funnene var tosidige. Selv om det ble funnet at Kina har okkupert revet, og kunstig har bygget ut øyene, var det heller ikke funnet noe grunnlag for å kalle utbyggelsen for militær aktivitet (Reed & Wong 2016 s755). I tillegg til at Kina ikke hadde noen suverenitet over revet, var det også ulovlig å bygge ut øya ettersom den ikke er klassifisert som noen øy, men heller en lavvannshøyde (ibid). Dette hadde altså ikke gidd Kina rett til å okkupere den, selv om den ikke lå innenfor Filippinenes EØS.

Artikkel 10 og 11 omhandler fiske og beskyttelse av marine liv. Det ble funnet at Filippinene hadde rettighetene til fiske rundt Scarborough Shoal, samt at Kina ulovlig hadde skadet marint liv og biologisk mangfold i området (Reed & Wong 2016 s755-756).

Den eneste av de 15 artiklene som ikke ble dømt i Filippinenes favør var artikkel nummer 14, hvor Filippinene argumenterte for at det aldri hadde vært noen militære trefninger med Kina (Reed & Wong 2016 s758). Dette innebærer hendelsen i Second Thomas Shoal, og plasser hvor Kina okkuperte og konstruerte kunstige øyer. Dette omfavner Mischief, Cuarteron, Fiery Cross, Gaven, Johnson Hughes og Subi revene. Bedømmelsen var at Kinas konstruksjoner på disse øyene igjen hadde ført til økt spenning mellom de to landene (Reed & Wong 2016 s757).

Den siste artikkelen som ble adressert omhandlet Filippinenes ønske om at Kina skulle respektere deres rettigheter til suverenitet og jurisdiksjon i deres EØS og territoriale sjø i framtiden. Her ble det dømt at siden begge sider har vidt forskjellige forståelser av hvordan UNCLOS blir anvendt, kan det ikke sies at Kina ble idømt å ha fiendtlige intensjoner (Reed & Wong 2016 s758).

Utfallet av disse bedømmelsene var at Kina fordømte utfallet, samt så ikke på utfallet som bindene, eller i det hele tatt valid (ibid). Med andre ord nektet de totalt for at det var gjort noen overtredelser på Filippinsk territorium. Nevnte også at dette var faktum på grunn av at

områdene dette kan ha skjedd i var Kinesisk territorium og derfor var det valid det Kina hadde gjort (ibid).

5.0.0 Analyse og diskusjon

5.1.0 Kriterier for Kina

For å kunne besvare forskningsspørsmålet må det finnes visse kriterier for å bedømme hvor Kina er på offensiv/defensiv aksene. Disse kriteriene vil altså være konstruert ut ifra teoretisk om defensiv og offensiv realisme. Som kjent er både offensiv og defensiv realisme, to forskjellige forståelser av neorealisme. Defensiv realisme mener stater vil maksimere sikkerhet gjennom balansering på grunn av det internasjonale systemets anarkiske natur. Offensiv realisme mener stater vil søke å maksimere offensiv makt og maktkapabiliteter på grunn av det internasjonale systemets anarkiske natur. Hva kan en forvente å finne dersom Kina oppfører seg som en defensiv/offensiv realistisk stat? Sikkerhetsdilemmaet vil komplisere det å bedømme om en stat er defensivt eller offensivt anlagt. Derfor må en finne ut hva en stats intensjoner er. Som neorealisme tilsier, kan en aldri være 100% sikker på en stats egentlige intensjoner. Det beste en kan gjøre er bedømme staten ut ifra en stats oppførsel og tidligere oppførsel.

5.1.1 Defensiv Kina

-Trusselbalansering, en stat vil ikke balansere mot stater kun på bakgrunn av makt. Derfor vil ikke en stat sett fra defensiv realisme, vise noen form for aggressivitet uten de føler seg truet. Derfor blir det viktig å forsøke å se sammenheng med hvordan trefninger starter, og hvilket forhold statene har. Dersom Kina kan oppfatte en trussel, kan de bruke mer konfronterende midler for å forsøke å stoppe overtramp. Det er viktig å understreke at en defensiv realist kan bruke offensive midler, men dette er ytterst sjelden. En defensiv stat vil som regel bruke avskrekkelses taktikker før de bruker offensive taktikker. Derfor er det viktig å bruke skjønn, for å se hvilken situasjon staten er i.

-Betryggelse er kanskje der vi lettest kan se om en stat har status quo intensjoner. Stater havner i konflikt, selv i en defensiv realistisk verden. Dersom Kina viser evne til å betrygge andre stater i form av å diskutere problemer, rekke ut hånden etter trefninger, og aktivt arbeide for å forhindre frykt vil dette være en god indikator på status quo intensjoner. Det som er viktig å bemerke seg er at som følge av sikkerhetsdilemmaet er det ikke alltid en vil observere en stat som betrygger andre stater. Den vil ikke gjøre dette dersom staten kan føle seg truet.

Betryggelse er en aktiv bekjempelse av sikkerhetsdilemmaet, men hvis dette har kommet for langt i sin bane er det mulig vi ikke ser betryggelse i det hele.

-En stat med status quo intensjoner vil forsøke å reparere et forhold etter en konflikt. Dersom en ser tendenser til dette etter ulike konflikter kan det være en god indikator på status quo intensjoner.

-Moderasjon og evnen til å moderere egen atferd er også en god indikator på status quo intensjoner og defensiv realistisk strategi. Dette kan utarte ved at en stat ikke vil gjøre alt de kan for å få en relativ makt gevinst. Dersom stater viser vilje til å gi fra seg makt, altså at andre stater får moderere staten, er det en god indikator på defensiv realisme.

-En overvekt av defensive kapabiliteter, altså våpen som er laget med defensive formål kan være gode indikatorer. Derimot er det viktig å bruke skjønn her, fordi defensive kapabiliteter også kan bli brukt i offensive sammenhenger.

-En defensiv stat vil ikke eskalere en konflikt unødigg. Dersom den føler seg truet kan vi se tendenser til eskalering også i en defensiv stat.

-Dersom man kan observere kostelige signaler er det et sikkert tegn på at en stat ikke bløffer. Fravær av kostelige signaler trenger ikke bety revisjonistiske intensjoner, men billig snakk og åpenbare løgner vil som regel ikke kunne observeres ved en defensiv realistisk stat.

5.1.2 Offensive Kina

- Som følge av maktmaksimeringsprinsippet, vil en observere stater som tar utnytte av enhver situasjon. Dersom det ser ut som om staten ikke kan la seg moderere, kan det være tegn på revisjonistiske intensjoner

- Det klareste tegnet på revisjonistiske intensjoner er maktbruk. Dersom man observerer en stat som unødigg bruker makt vil dette være en klar indikator på offensiv realisme.

- Bløffing, billig snakk og trusler er også klare tegn på offensiv realisme. Dersom en stat ikke er villig til å moderere egen atferd i samhandling med andre kan det være en

indikasjon på deres målsetting om å maksimere relativ makt. Dette gir en god indikasjon på revisjonistiske intensjoner

- Fravær av å rekke ut hånden etter konflikter kan være en indikasjon på offensive intensjoner. Samtidig kan en også observere dette i en offensiv realistisk stat, derfor blir det også viktig å se på de kostelige signalene de sender.

- Fravær av å bruke defensive midler, men snarere offensive midler for å løse konflikter er også en klar indikator på revisjonistiske intensjoner.

- Til slutt vil et mønster hvor staten i samhandling med andre stater ikke kan la de andre statene vinne den minste disputt være en indikator på en offensiv stat. Dersom en kan observere en trang til å ikke la den andre parten «vinne», vil dette være en god indikator på revisjonistiske intensjoner. Dette kan observeres ved at staten ikke kan la andre stater få en relativ maktgevinst.

5.2.0 Kan man se defensive tendenser i Kinas forhold til Vietnam?

Utviklingen i forholdet til Vietnam og Kina har utviklet seg fra å være ustabil før 90-tallet, med flere uenigheter utover tiåret. Krigen mellom Vietnam og Kina, samt hendelsen i Johnston South Reef i 1988 preget fortsatt forholdet deres. Begge sider ser ut til å klare å arbeide konstruktivt med den andre, og gjennom hele 90 tallet ser vi større og større tendenser til tillitsbygging selv om det også oppstår større konflikter. I 2000 ble det enighet om Tonkin-Gulfen, som kan sees på som et enormt steg i tillitsbygging mellom landene. I 2002 skrev Vietnam, i likhet med Kina og alle andre ASEAN-land, under på Deklarasjonen om oppførsel (DOC). Fra år 2000 til 2009 er det ingen større hendelser i deres forhold utenom i 2007, men dette blir ikke om til noe større konflikt. I 2009 leverte Vietnam og Malaysia inn «Delemitation on the continental Shelf» til FN, noe som Bonnie Glaser mente surnet forholdet, Kina-Vietnam, markant. Fra 2011 og opp til 2020 ser det ut til at forholdet deres tar en verre retning spesielt i 2011. Derimot ser en også at landene klarer å håndtere de største konfliktene uten noen større eskalering.. Også de to trefningene i 2011 klarer de å adressere hendelsene, og forsøk på å løse konflikten kan også sees.

5.2.1 Vietnam og Kina 1990-2000

Som nevnt i kapittel 4.2.1. så kan en dele Kina-Vietnams konflikter i Sør-Kina havet inn i to deler. Tonkingulfen og Sør-Kina havet for øvrig. I Tonkingulfen er det klare linjer som viser at Kina forsøker å løse konfliktene, og at de ikke forsøker å «vinne» over Vietnam i noen form. I Sør-Kina havet for øvrig er bilde litt mer ambivalent. Ved å analysere dette tiårets største hendelser i lys av både defensiv og offensiv realisme vil det komme fram at selv om det har oppstått flere trefninger, er det et snev av overvekt av bevis som tyder på at Kina har status quo intensjoner. Det er sentralt å ha i bakhodet her at selv om det oppstår konflikter, er det ikke konfliktene i seg selv som er viktige. Det er hvordan de løses, om de løses i det hele tatt, og heller hva konsekvensene av konfliktene er. Det blir også sentralt å se hvordan konfliktene påvirker deres relasjoner.

Deres bilaterale forhold ble normalisert i 1991 og starten på relasjonene deres ser ut til å ha startet på en tillitsbyggende måte. Men allerede i 1992 ble det uenigheter i området, etter Kina gjorde kravene sine om til lover. Ved å stadfeste deres krav over Spratly og Paracel øygruppene, gjorde de kravene sine forenelige ovenfor UNCLOS. Disse hendelsene skapte stor furore, men ingen større implikasjoner.

Deretter skjedde en større uenighet i 1992 hvor Kina og Crestone signerte en avtale hvor de skulle utvinne olje i et bestridt område. Denne hendelsen ser ikke ut til å bli diskutert av noen sider. Samme år besøktes statsministeren i Kina, Vietnam. Denne hendelsen kommer i forkant av et besøk til Vietnam av den kinesiske statsministeren. Dette besøket feilet i å adressere uenigheten rundt Crestone selskapet, men det finnes andre tegn på tillitsbygging. Spratly øyene ble diskutert i møtet, (men ikke Crestone), det viktigste som skjedde i dette besøket var at arbeidsgruppene som ble etablert i 1991 skulle være sentrert rundt årlige vise-minister møter. Dette indikerer at begge stater så viktigheten ved å diskutere problemene deres på høyere nivå. Vise-minister nivå er et forholdsvis høyt rangert nivå og derfor tolkes dette som et tillitsbyggende middel med større viktighet knyttet til det enn hvis det bare var eksperter som skulle diskutert problemet. Besøket håndterte allikevel ikke Crestone konflikten.

Hendelsen i 92 forble altså uadressert. Noe som er en passiv måte å unngå å svare for seg. Det kan sees på som en mer subtil måte å håndheve deres krav på, uten å faktisk eskalere konflikten. Det ser ut til at det hendelsen ikke resulterte i noen eskalering eller samarbeid. Men som følge av at Kina er den største makten i det bilaterale forholdet, og antakelsen om at Kina er defensiv realistisk, kunne man forventet å finne et Kina som gjorde mer for å forhindre redsel i motparten ved å de-eskalere situasjonen og/eller sendt signaler om deres status quo intensjoner. De kunne også eskalert situasjonen, men det er mangel på dette også. Altså er det

ikke helt klart i disse instansene hva Kinas intensjoner er. Det som er klart er at de ikke påvirket deres forhold i noen større grad, ettersom statsministerbesøket førte til videre planer om å gjøre relasjonene deres dypere.

Situasjonen med Crestone ble altså uadressert, og dette vises ved at Crestone selskapet igjen blir senter for en uoverensstemmelse. I 1994 kommer dette igjen på agendaen noe som indikerer at Crestone aldri ble diskutert. Dette kan igjen tolkes som en utsettelse strategi Kina bruker. Dette gjøres for å slippe å bruke makt, men de tvholder fortsatt på at deres handlinger er legitimerte. Det er vanskelig å si hva dette betyr, ettersom det ikke faller i noen bestemt kategori. På en side kan det se ut som om det er gjort med status quo intensjoner ettersom de ser på området som sitt og derfor kan utføre arbeid der uhindret. Men samtidig unnlater de å betrygge Vietnam. Det er ingen tegn til trusler eller maktbruk, men også en mangel på betryggelse og forsøk på å bygge tillit. Derfor mener jeg dette forblir uløst.

I 1994 viste Kina villighet til å diskutere Tonkingulfen i multilaterale møter med ASEAN. Dette kan være et tegn på økende tillit både med Vietnam, men også med regionen som en helhet. For det første diskuterte Kina en territoriell dispuTT i et multilateralt forum noe som viser medlemmene av ASEAN Kinas intensjoner i konfliktløsningen. Dette har effekten som et betryggende signal ved at Kina er villig til å diskutere uoverensstemmelser. Ved at Kina tillater samtaler om såre forhandlinger utsetter de seg villig til en risiko, og har en mulig betryggende effekt for både Vietnam og ASEAN. Dette kan også være et tegn på økende tillit, og en villighet til å vise kortene sine. På den annen side utgjør ikke dette noen særlig stor risiko for Kina, det er bare samtaler og diskusjoner, ikke noe konkret. Det er ikke reelle forhandlinger eller noen form for avtaler. Med andre ord, kan dette se ut som «billig snakk». Det kan tolkes som en betryggelse, men en betryggelse som ikke har noen form for risiko eller kostnad med seg.

Samme år diskuterte også Jiang Zemin suverenitetsspørsmålet rundt Spratly og Paracel øyene med Vietnam. Det er klart at de ikke kom til noen enighet her. Men det gir et lite nikk i retning av status quo intensjoner ettersom den høyeste rangerte personen i hele Kina diskuterer problemet. Diskusjonene kom ikke fram til noen handlingsplan og egentlig kan hele seansen karakteriseres som «billig snakk».

Vietnams medlemskap i ASEAN og normalisering i relasjoner til USA, kan ha hatt en effekt på Kina-Vietnams bilaterale forhold. Ved å bli medlem av ASEAN kan Kina bli mer påvirket i den grad at Vietnam ikke lenger står alene. Det kan derfor ha innvirkning på Kina i den grad at de lettere kan bli mot balansert. Dersom det senere observeres en endring i Kinas oppførsel mot Vietnam, kan det hende dette har hatt en effekt.

Hendelsen med Production B.G. i 1996 ser ut til å ikke ha endt på noen forsonende måte. Det er heller ikke beviser for at det endte i noen form for konflikt. Selv om Vietnam i 1996 forsøkte å få Production B.G. til å borre olje i et bestridt område, kom det ikke noen reprimander fra Kina. En må huske på at Kina er den sterkeste staten i dette tilfelle, og kunne derfor lett tvunget Vietnam til å frastå fra handlingen. De forsøkte heller ikke å løse konflikten ved hjelp av noe samarbeid. Episoden virker som det samsvarer med Fravels teori om at Kina utfører en utsettelses strategi, og derfor peker det ikke i noen retning.

1997 skjedde det også en trefning. Det involverte en oljeplattform som Vietnam mente var på deres kontinentalplate. Hendelsen forble uløst, men Kina kom i etterkant ut å med en uttalelse at dette kunne løses med vennlige intensjoner. Etter min mening er dette også en instans av «billig snakk» og et bevis på utsettelse strategien til Kina. Etter hendelsen ser en ingen konkrete hendelser som forsøker å løse problemet. Ei heller ingen betryggelse til Vietnam utenom dette «billige snakket».

I 1998 var det også en konflikt mellom landene, men etter hvert kom det også en uttalelse fra begge land hvor de fastsatte at målet var å finne en felles løsning til konflikten som hadde oppstått og de la fram en handlingsplan. De ble også enige om at det å eskalere situasjonen i Sør-Kina havet ikke var i noens beste interesse. De fastsetter også en plan for å forhindre at dette skjer igjen. Det beviser også en grad av tillit i deres forhold ved at de er villige til å diskutere problemene. Dette er etter min mening den første instansen av status quo intensjoner. Videre markerer også trefningen i 1998 den siste større trefningen i deres forhold helt fram til 2007. Det kan derfor også tolkes som et kostelig signal, og dermed et bevis for status quo intensjoner.

Tiåret slutter av med et stort tillitsbyggende middel, og gir en mulig indikasjon på Kinas intensjoner. Landene fikk på plass Tonkinavtalen, og delimitering av de marine grensene i gulfen ble fastsatt. Dette ble gjort på bakgrunn av UNCLOS og er et stort skritt i en mer forsonende retning. Kina hadde ingen grunn til å la Vietnam få sin andel av området. Samtidig som de viser moderasjon ved å dele Tonkingulfen basert på UNCLOS sine prinsipper, gav de også Vietnam flere rettigheter knyttet til øyen Bach Long Vi. Dette kan også sees på som et middel i å forsøke å vise Vietnam dets fredelige intensjoner i Tonkingulfen. Selv om institusjoner som FN og UNCLOS ikke er sentralt i defensiv realisme, gir UNCLOS og medlemskap i FN Kina muligheten til å vise sine intensjoner. Som Tang skriver så vil neorealistiske stater (både defensiv og offensiv) kun bruke institusjoner for å tjene sine egne formål. Dette har Kina gjort ved å vise sine defensive intensjoner ved å dele opp Tonkingulfen rettferdig.

5.2.2 Vietnam og Kina 2000-2009

Perioden 2000-2009 er karakterisert av fravær av større konflikter, og vil etter min mening være et stort tegn på Kinas status quo intensjoner i både Sør-Kina havet og Tonkingulfen. Den viktigste hendelsen i perioden kom i 2002 i form av Kina-ASEAN atferdsærklæring (Declaration of Conduct, DOC). Dette er den største avtalen Kina har inngått om hvordan de ulike parter skal håndtere konflikter i Sør-Kina havet. Sett vekk i fra at dette er et steg mot et regionalt samarbeid i et bestridt område, bærer ikke avtalen tyngde ved seg, og er derfor svært åpen for å brytes (dette kan også være positivt dersom den ikke brytes).

Atfærdserklæringen hadde altså ingen mekanismer som sørget for at partene holdt seg til den. Vietnam spesielt var redd i forkant at erklæringen ikke ville ha tyngde ved seg. Derfor etablerte de et punkt i avtalen om at den skulle videreutvikles. Allikevel gir avtalen Sør-Kina havet en lang fredelig periode og den kan ha hatt en modererende effekt på Kina. Perioden med fred i Sør-Kina havet kan derfor tolkes som et bevis for at Kina har status quo intensjoner.

2007 later til å være det eneste året i perioden 2000-2009 hvor det oppstår en noenlunde konflikt i Sør-Kina havet, og fremstår som noe defensivt. Da British Petroleum forsøkte å utvikle gassfelt på vegne av Vietnam reagerte Kina med å presse BP til å droppe det. Dersom Kina oppfører seg defensiv realistisk i denne instansen, ville en antakeligvis sett tendens til å forsøke å stoppe dette ved å rekke ut til Vietnam. Det kan derimot tenkes at som følge av at for Kina er dette deres eget territorium, derfor står de på sitt og forsøker å forhindre at andre høster deres egne ressurser. De handler altså på bakgrunn av å beskytte sine egne ressurser først og fremst. Ifølge defensiv realisme er konflikt uunngåelig, men ikke uforsonlig. Derfor tolkes dette som en handling motivert av status quo intensjoner. Fraværet av avskrekkelse, men også fraværet av reassuransgjør at denne hendelsen blir ambivalent, men etter min mening heller mer i retning av status quo intensjoner enn revisjonistiske.

I 2007 ble også en vietnamesisk fisker drept som følge av et kinesisk marineskip skjøt på det. Dette kan sees på som en enkelt hendelse utført av en skyteglad marineoffiser. Hendelsen førte ikke til noen større konflikt i deres forhold.

Alt i alt ender også dette knappe tiåret på et punkt med bevis for at Kina er en defensiv realistisk stat. Fravær av større konflikter gir oss en indikasjon på at begge sider har en viss tillit til hverandre. DOC fra 2002 og de videre fordypningene i avtalene om Tonkingulfen har fungert som bevis for at Kina kan moderere seg selv i samspill med en mindre stat, og at DOC fra 2002 og avtalen om Tonkingulfen var et kostelig signal. Kina på dette tidspunktet har vokst seg større, de viser ingen større tegn til å forsøke å utnytte sin nabo, men viser også noen

mangler på betryggelse i uoverensstemmelsen i 2007. I dette tiåret kan det late til at det er en overvekt for defensive intensjoner i Kina.

5.2.3 Vietnam og Kina 2009-2020

I 2009 meldte Vietnam og Malaysia inn sine krav om kontinentalplater til FN. Dette gjorde at Kina reagerte, ettersom de også la krav på disse områdene. Kina sendte inn verbale protester til FN og startet dermed en kjede av verbale protester fra flere land (Filippinene og Vietnam hovedsaklig). Den siste kom fra Vietnam 03.mai 2011 hvor de protesterte mot Filippinene og Kina som begge hadde rapportert til FN at området Vietnam la krav på var deres. Dette var et forsøk fra Vietnams side på å internasjonalisere konflikten, og det ser ut som om det kan ha trigget noe i Kina. Etter denne hendelsen opplevde en hvert fall større aktivitet fra kinesisk side.

I 2011 var det to hendelser som involverte vietnamesiske båter, hvor Kina angivelig kuttet kablene som ble brukt til å lete etter olje. Vietnam ble utsatt for sabotering uten advarsel og Kina anerkjente ikke at de kunne ha skyld i sabotering. I tilfelle nummer to, med den norske båten, skyldte Kina på at det var en ulykke. Dersom denne hendelsen sees i lys av at Vietnam forsøkte gå til FN med sine krav og dermed internasjonalisere disputten kan det være en taktikk fra Kinas side om å holde på sitt eget territorium. Det kan tenkes at saken med FN kan ha satt i gang en frykt fra kinesisk side og sikkerhetsdilemmaet kan ha blitt forsterket. Kina handlet ut ifra frykt om at Vietnam med støtte fra FN kom til å legge krav på territoriet med FN i ryggen. Etter Vietnams uttalelse i et multilateralt forum som FN, kan det late til at Kina har brukt dette som en måte å avskrekke Vietnam fra å utvinne ressurser på et område de mener er deres eget.

Et annet alternativ er at Kina, som følge av at Vietnam gikk til FN med kontinentalplate saken, ville forsøke å avskrekke Vietnam og andre land i Sør-Kina havet til å gjøre det samme. Ifølge offensiv realisme vil stater forsøke å forhindre andre stater å få en relativ makt gevinst. I denne instansen kan det derfor tenkes at Kina muligens vil forsøke å forhindre fremtidige instanser av å internasjonalisere slike disputer og trefninger.

I 2011 kom Kina-Vietnam og Kina-ASEAN på banen med en avtale som videre skulle gjennomføre DOC fra 2002. Avtale Kina-Vietnam refererte også direkte til hendelsene med båtene som fikk kablene kuttet. Dette ser ut som et mulig forsøk på å betrygge Vietnam. Videre hadde også Kina bygget opp offensive kapabiliteter i området, som ble adressert ved disse avtalene. Derfor kan hendelsene også tolkes som et forsøk på å vise sine ikke-voldelige og defensive intensjoner. Det tok også 3 år før det oppsto en trefning mellom Vietnam og Kina igjen, noe som også kan tale i retning av status quo intensjoner, ettersom det kan se ut som om

de er villige til å faktisk overholde avtalen.

Kina og Vietnams trefning over oljeplattformen i 2014 gir et bilde som peker i retning av status quo intensjoner. Ved å trekke tilbake oljeplattformen viste de altså tegn til å ikke ville eskalere situasjonen mer enn det allerede var blitt, og dermed var det et betryggende tegn. Det skal sies at det tok flere måneder med spenninger før noe skjedde. Nasjonale protester ser også ut til å ha brytt ut. Men Kina trakk tilbake oljeplattformen etter hvert. Videre innførte begge land ekstensive samtaler i ettertid for å pleie forholdene deres. Denne instansen viser Kinas mulige status quo intensjoner. Basert først på deres initiativ til å trekke bort plattformen, men også innføre samtaler etterpå for å sørge for å pleie forholdet til Vietnam.

Den siste trefningen mellom Kina og Vietnam kom 5 år etter oljeplattform hendelsen og den framstår som ambivalent. For det første var det Kina som startet situasjonen, noe som i seg selv ikke trenger å være et tegn på noe. Men Kina forlot aldri området selv om Vietnam hadde oppdaget skipet, og det oppsto trefninger. Kina feilet i å betrygge Vietnam på noen som helst måte og de gjorde heller ingenting for å de-eskalere situasjonen før flere måneder etter den ansente situasjonen. Det er heller ingen tegn til noen spesielt aggressive hendelser. Men det viser muligens tegn til at Kina ikke anerkjenner sikkerhetsdilemma i denne instansen som følge av at de ikke gjør noe for å betrygge Vietnam før etter flere måneder. Men etter hvert trekker altså Kina seg bort, så dette argumentet faller også. Derfor havner denne hendelsen på en noe ambivalent bedømmelse.

De siste hendelsene i deres bilaterale forhold i tiåret kom i 2019 og 2020. Disse hendelsene er spredd over flere måneder, men signaliserer dårlige forhold mellom Kina og Vietnam. Først var det militærøvelser, den aller første involverte et hangarskip. Øvelsen i seg selv kan en egentlig ikke dra noe ut ifra, ettersom det ikke kommer fram om den var av offensiv eller defensiv natur. Øvelsene i 2020 kan late til at denne var mer offensiv innstilt, da Paracel øyene og Spratly øyene spesielt var senter for øvelsene. Det er heller ingenting som tyder på at Kina forsøker å betrygge Vietnam ved å gi dem noen indikasjoner på hvilke intensjoner de har. Derfor tolkes dette som offensive handlinger. Det er usikkert om disse var defensive eller offensive øvelser. Dersom Kina hadde hatt status quo intensjoner, ville en sett betryggelse. De ville ikke risikert at Vietnam ble skremt.

Til slutt førte dette til at Vietnam kommenterte at videre utvikling av DOCen ble vanskelig å utføre som følge av disse hendelsene. En mangel på betryggelse legger i grunn for beslutningen min om at Kina oppfører seg som en defensiv stat i dette tilfellet.

5.2.4 Er Kina defensiv realistisk?

Tiåret 1990-2000 kan se ut som om det er ambivalent. Etter min mening er det sterke tegn på at Kina har revisjonistiske intensjoner, og dermed heller i en mer offensiv retning. Det eneste som kan påpekes er at Kina unnlater å adressere deres uoverensstemmelser. Spesielt dette rundt Crestone virker å være noenlunde revisjonistiske. Ser man på tiåret som en helhet mener jeg at dette argumentet faller sammen. Kina unnlater å diskutere Crestone disputten, men gjør framgang på flere andre området, først og fremst Tonkingulfen, men også i å diskutere Sprattly og Paracel disputtene.

Det finnes derimot flere bevis som kan tolkes som billig snakk. Da tenker jeg både på hendelsen over oljeplattformen i 1997, men også hendelsen med Production B.G. i 1996, men også diskusjonene med ASEAN i 1994, og egentlig begge hendelsene med Crestone. Igjen mener jeg dette faller bort som følge av utviklingen Vietnam og Kina har gjennom tiåret. Ja de unnlater å adressere problemene, men ingen eskalering skjer i noen av instansene. Det er heller ingen instanser av maktbruk gjennom tiåret.

Tiåret slutter altså på en tone som kan gi mer bevis for status quo intensjoner for Kina. Hendelsen i 1998 endte med at begge land la frem en plan for hvordan de skulle takle slike uoverensstemmelser i framtiden. Til slutt kommer avtalen om Tonkingulfen i år 2000, som de arbeidet med gjennom tiåret. Dette må også nevnes. Gjennom hele tiåret arbeidet de med å løse konflikten i Tonkingulfen. Riktignok er ikke Tonkingulfen like strategisk viktig som Sprattly og Paracel øyene, men viser at Kina kan moderere seg selv. Hvorfor dette ikke skjer i Sprattly og Paracel øyene er muligens et spørsmål som kan bli utbrodert i en annen studie.

Årene 2000-2009 gir en stor indikasjon på at Kina ikke har revisjonistiske intensjoner. Tonkinavtalen og DOC fra 2002 ser ut til å ha fikset hvert fall Tonkingulfen, men også for å sette en demper på trefninger i Sør-Kina havet. Året 2007 gir det eneste eksempelet på en trefning, og ender noenlunde ambivalent. Det er ikke klare tendenser til enten status quo eller revisjonistiske intensjoner. Det er skal også nevnes at de presset BP til å droppe å undersøke oljefeltet uten at å rekke ut til Vietnam, noe som kan tale i retning revisjonistiske intensjoner.

Tiåret 2010-2020 gir etter min mening, det eneste klare tegnet på muligens revisjonistiske intensjoner. Kina-Vietnam og Kina-ASEAN gikk i 2011 sammen for å på nytt bekrefte DOC fra 2002. Dette varte frem til 2014, hvor Kina og Vietnam håndterte hendelsen i tråd med DOC fra 2002. Deretter kom ingen konflikt mellom Vietnam og Kina før i 2019. Hendelsene i 2011 og 2014 kan begge virke som om de handlet ut ifra revisjonistiske intensjoner, men jeg legger vekt på det som skjedde i etterkant av hendelsene. Ved å diskutere hendelsene mener jeg at Kina ikke hadde revisjonistiske intensjoner, men snarere status quo.

I neorealisme er ikke institusjoner slik som en DOC viktige i seg selv, men det representerer en måte å vise sine defensive intensjoner på og å signalisere et ønske om samarbeid noe som gjør den viktig. Videre vil det å forholde seg til reglene DOC fastsetter, være et kostelig signal, fordi dersom noen bryter DOC, avslører det deres intensjoner og de kan muligens risikere å bli balansert. Dette mener jeg vi observerer. Etter 2011, tok det tre år før en ny trefning skjedde. Etter dette tok det fem år igjen, før en ny trefning skjedde. Noe jeg mener taler i retning av status quo.

Til slutt kommer de siste hendelsene i 2019 og 2020. Noen av disse framstår også som ambivalente. Spesielt den første militærøvelsen. Men i 2020 mener jeg at øvelsene, uten å fremstå som for offensive, burde komt med en eller annen betryggelse for deres øvelser i både Paracel øyene og Spratly øyene ettersom det er omstridte områder. Militære øvelser uten noen form for betryggelse i et bestridt område gir meg et inntrykk av revisjonistiske intensjoner.

Kina opptrer altså med et fravær av klare aggressive handlinger, men også et fravær at betydelig og konsistent reassuranse ergo klare linjer for en defensiv realistisk strategi. Ifølge Shiping Tang vil en aggressiv stat utføre mer aggressive taktikker enn defensive når det kommer til sikkerhetspolitiske saker. Der en defensiv stat vil bruke en passiv avskrekkelses strategi vil en revisjonistisk stat bruke en aktiv avskrekkelses strategi. Hvilken strategi kan det se ut som om Kina heller mot deres bilaterale relasjon med Vietnam?

Det finnes både bevis for og imot defensiv realisme. Tonkingulfavtalen er det største beviset for en kinesisk defensiv realistisk strategi i Sør-Kina havet. Her viser Kina stor villighet til samarbeid. Kina viser villighet til å moderere seg selv. Kina har også villig til å diskutere Sør-Kina havet multilateralt i samtaler med ASEAN. Men kan også klassifiseres som billig snakk. DOC fra 2002 er også et viktig poeng etter min mening. Selv om den kom i 2002, og den ikke har videre utviklet seg etter dette, har den bevist å ha en form for tyngde ved seg. Etter 2002 gikk det 5 år før det skjedde en trefning mellom Kina og Vietnam. Noe jeg mener, kan peke i retning av defensiv strategi. Hendelsene i 2011 og 2014 er også karakterisert av DOC, ettersom de bruker det punktene setter fast for å løse konfliktene.

Derfor vil jeg konkludere med at Kina, i Vietnams tilfelle, har en overvekt av beviser for en defensiv realistisk strategi. Tonkingulfen, samtaler mellom landene etter flere større disputer, og DOC fungerer som mine bevis. Videre er også motbevisene spesielt den siste militærøvelsen i Spratly øyene i 2020, men også muligens hendelsen i 2007. Men jeg mener vi ser heller en klarere tendens til Status Quo, enn revisjonistiske intensjoner, noe som peker i retning defensiv realisme.

Et punkt som ikke er nevnt i diskusjonen enda er dette med ideologi. Stephen Walt

legger fram dette punktet, og forklarer at dette *kan* ha en innvirkning på stateres allianser og samarbeid. Det ser ikke ut til at dette har hatt noen markant effekt på forholdet til Kina. Som Walt skriver vil stater som opplever fravær av trusler, allierer og samarbeider seg oftere med deres ideologiske brødre. Ser man på Kina-Vietnams forhold, kan det hende at deres ideologiske forhold kan ha noe å si. Det er mulig at det er derfor Kina viser mer status quo intensjoner enn deres forhold med Filippinene. Dette er noe en kunne funnet ut i en dypere studie av Kinas strategi i Sør-Kina havet. Det kan være mange flere faktorer som også spiller inn, blant annet at Vietnam grenser til Kina. Han skriver også at den ideologiske evnen til å samle stater, ofte er overdrevet og at det egentlig er sikkerhetspolitiske grunner som ligger til grunn for samarbeid og allianser.

Videre kan det se ut som om medlemskapet til ASEAN har hatt noe å si, spesielt som følge av at Vietnam også skrev under på DOC fra 2002. Men noen umiddelbar effekt av deres medlemskap i ASEAN vil jeg unødig ikke si noe om har hatt noen effekt på Kinas strategi.

5.3.0 Filippinene

Filippinene og Kina har tilsynelatende større uenigheter enn Vietnam og Kina. Deres trefninger ender ikke like ofte i en forsonende tone, slik som flere av Vietnam og Kinas hendelser gjør. Samtidig finnes det også i Filippinene og Kinas forhold flere eksempler på tillitsbyggende hendelser og samarbeid. Det kan også se ut som om Filippinene forsøker å dra inn flere andre stater i disputtene deres, noe som Kina ikke aksepterer. Dette kan være stort bevis for at Filippinene utgjør en trussel for Kina. Filippinene er også nærmere USA, noe som kompliserer relasjonene til Kina, og det viser igjen at Kina-Filippinene har mer spente relasjoner enn Kina-Vietnam.

I motsetning til Vietnam, har Filippinene konflikter som endte i eskalering. Deres relasjoner tok en nedtur i episodene med Mischief Reef i 1995 og 1998. Noe som er viktig å bemerke seg er at et forsøk på å mitigere spenningene mellom de to statene tok form i et forslag til en bilateral oppførselskodeks (Code of Conduct). Videre var det relativt stille i fra 1999-2009 med noen små hendelser innimellom. I likhet med Vietnam var også Filippinene med på Deklarasjonen om oppførsel (Declaration of Conduct) i 2002, noe som kan tenkes hadde en effekt på det bilaterale forholdet mellom Filippinene og Kina. Etter 2009 kan det også observeres i Filippinenes forhold til Kina at kineserne har blitt mer standhaftige. Videre etter «the Pivot» og USAs offisielle fokusskifte til Asia, økte Filippinenes samarbeid med USA på det sikkerhetspolitiske planet. I dette kapitlet vil jeg diskutere frem hvorfor Kinas forhold til

Filippinene er defensivt/offensivt.

5.3.1 Filippinene og Kina 1990-2000

Mischief Reef hendelsene er den første uoverensstemmelsen mellom Kina og Filippinene. Hendelsen i seg selv var nokså omstridt men endte på en god tone, hvor begge sider skrev under på en begynnelse av en bilateral atferds kodeks (en mer bindende avtale enn en DOC). Dette i seg selv er et tegn på tillitsbygging og derfor defensive intensjoner, men kan kun karakteriseres som det ved å underbygge avtalen med bevis for deres forpliktelse i form av kostnader eller risiko. Det ser ut til at denne atferdskodeksen har fungert hvert fall i en kort periode. Året etter trefningen i Mischief Reef ser en tegn til økende tillit mellom landene da deres diplomatiske relasjoner blir fordypet. Enighet rundt å utveksle forsvarsattasjeer og et kinesisk lån som skulle gå direkte til det filippinske militæret kan tolkes som kostelige signaler i et forsøk på å gro deres forhold.

Årene 1996-1997 gir indikasjoner på at Kina har andre intensjoner enn status quo. Det er instanser av både mulige kostelige signaler og konflikt. Etter Jiang Zemin foreslo såkalt «Joint Development» i Spratly øyene, så Filippinene rødt. Dette så de på som et hån mot deres suverenitet og svarte med å forsøke å dra inn USA i diskusjonen av Spratly øyene. Fra Filippinenes side kan dette se ut som om Kina hadde rett på å spørre Filippinene om å utvikle området, noe som impliserer at Kina har suverenitet. Forsøket på å dra inn USA kan derfor tenkes at ble gjort i frykt av at Kina skulle klare å dominere situasjonen. Kina burde muligens ha gjort mer for å betrygge Filippinene dersom en skal finne bevis for status quo intensjoner. Men Filippinenes reaksjon ved å dra inn USA kan også ha skapt frykt i Kina og kan ha forsterket sikkerhetsdilemmaet.

Fra denne hendelsen kan det se ut som om Kina har status quo intensjoner. Men det at Kina foreslår «joint development» av Spratly området, antar de at de står i en posisjon til å invitere andre til å utvikle området. Flere andre fordringshavere slik som Vietnam, Malaysia og ikke minst Filippinene ville gitt bort deres krav på suverenitet dersom de godtok noe sånt fra Kina. Derfor kan det ikke tolkes som en invitasjon til samarbeid. Om dette var en handling som samsvarer med offensiv eller defensiv realisme er vanskelig å si. De brukte ikke tvang på noen måte, og rakk faktisk ut hånden for å spørre om samarbeid. Men det hadde medført en aksept av at Kina har rett til å invitere Filippinene til å samarbeide i Spratly øyene. Så på en måte er det en handling med status quo intensjoner.

Etter denne hendelsen kan Kina ha innsett at USA ikke kom til å hjelpe Filippinene. Derfor er det også mulig at Kina så muligheten til å muligens tjene en relativ maktgevinst, og

endret deres taktikk. Etter hendelsen med Jiang Zemin ser man en oppramping av kinesisk aktivitet i området. Senere i 1997 ser en også at Kina begynner å dukke opp i Filippinske farvann igjen. Både i Scarborough Shoal og Mischief Reef hadde kinesiske båter blitt observert. Det ble også oppdaget kinesiske grensemarkører i Scarborough Shoal. Filippinene reagerte ved at flere filippinske kongressmedlemmer reiste ut til Scarborough for å plante filippinske flagg. Disse hendelsene skjedde begge etter Filippinenes forsøk på å dra USA med inn i disputten.. Filippinenes feilede forsøk på å dra inn USA, kan ha fått Kina til å vise sine revisjonistiske intensjoner. Filippinene er ikke en stor militær trussel for Kina alene, men dersom de drar inn USA endres trusselbilde for Kina, siden USA ikke ville komme til Kinas utsetning kan de ha sett sitt snitt. En ser ingen indikasjoner på at statene forsøkte å behandle sakene i ettertid. Derfor er det også stor sannsynlighet for at dette er mer bevis for revisjonistiske og offensive intensjoner.

I 1998 kommer første klare beviset for et Kina med revisjonistiske intensjoner. Igjen er det en trefning rundt Mischief Reef. Nye bygg og kinesiske båter som patruljerte området fikk Filippinene til å reagere. Dette skjedde altså etter det faktum at Filippinene og Kina hadde skrevet under på en begynnelse av en atferdskodeks, noe Filippinene påpekte. Saken var ikke løst i året etter, 1999, og begge parter forsøkte å løse konflikten ved å etablere arbeidsgrupper. Denne arbeidsgruppen førte til videre eskalering da de ikke ble enige om noe. Kina nektet først å slutte å bygge på Mischief, noe som kan tolkes som mangel på selvmoderering. Filippinene forsøkte å dra inn Japan, ASEAN og FN men ingen ville hjelpe Filippinene. Fravær av betryggelse fra Kinas side, samt Kinas eskalering ved å nekte å gi etter for Filippinenes krav viser mulige revisjonistiske intensjoner.

Etter dette ser en ikke noen flere større hendelser i deres bilaterale forhold før i 2011. USAs innblanding i området med «Visiting Forces Agreement» kan derfor ha spilt en faktor til å balansere Kinas makt og ambisjoner i området.

5.3.2 Filippinene 2000-2010

Perioden 1999-2011 ser ingen konflikter. Perioden kan i likhet med Vietnams og Kinas stille periode skyldes 2002 DOC. Dette kan tolke som et stort kostelig signal på at Kina og Filippinene for den slags skyld, hadde status quo intensjoner. Et annet syn kan også være at USAs kommentarer og Filippinene-USAs Visitng Forces Agreement kan ha satt en stopper for Kinas revisjonistiske intensjoner.

5.3.3 Filippinene 2010-2020

I 2011 skjedde det tre hendelser som kan karakteriseres som offensive. Først ble filippinske fiskebåter jaget bort fra Jackson Atoll i 2011. Dette var fra et kinesisk krigsskip noe som kan ha en effekt. Fiskerne ble også truet med vold dersom de ikke forlot området, og varselskudd fra Kina ble skutt. Hendelsen forble uadressert. I Reed Bank var det også en annen hendelse, hvor et filippinsk skip som undersøkte havbunnen ble jaget vekk av to kinesiske kystvaktbåter, og truet med å krasje i dem dersom de ikke forlot området. Filippinene på sin side svarte med å sende to jagerfly for å fjerne de to kinesiske kystvaktbåtene. Denne hendelsen ble heller ikke adressert. Siste hendelsen i 2011 kom i Iroquois Reef. Her hadde Kina startet å bygge strukturer på revet som var innenfor Filippinenes EØS. Området ble også overvåket av kinesiske militærbåter. Filippinene uttale i ettertid at de var klare til å forsvare seg. Kina fortsatte ikke byggingen etter dette. Hendelsen forble uadressert.

Det at alle hendelsene forble uadressert, i tillegg til at en ikke ser noen form for kommunikasjon mellom landene peker egentlig ikke i noen retning. Videre kan det virke som om Kina og Filippinenes uoverensstemmelser er av en mer alvorlig natur sammenliknet med Vietnam. Jagerfly, militærbåter og uttalelser om å forsvare seg kan vise at det står mer på spill. Det kan også bare vise at sikkerhetsdilemmaet er i spill. Men etter flere alvorlige hendelser, ser en ikke noen tendenser til betryggelse. Dersom Kina hadde hatt rene status quo intensjoner, ville en sett en eller annen form for betryggelse.

I 2012 skjedde den hendelsen som etter hvert fikk mest konsekvenser for landene. Scarborough Shoal hendelsen startet ikke som den mest dramatiske hendelsen, men utviklet seg fort til å bli en meget spenningsfylt trefning. Hendelsen later til å være et eksempel på hvordan en offensiv handling ser ut. Etter at begge stater hadde blitt enige om å reise bort fra Scarborough som følge av tyfonsesongen, snudde Kina tvert om og reiste tilbake og kapret hele revet. Selv om Filippinene startet hendelsen ved å forsøke arrestasjon, eskalerte Kina situasjonen kraftig. Først ved å blokkere, så ved å gå tilbake på sitt ord, et prakt-eksempel på «billig snakk». Videre truet også Kina Filippinene til å frastå fra å forsøke å gjøre hendelsen internasjonal. Trusler, løyner og eskalering er noe en kan forvente av en stat med revisjonistiske intensjoner.

Som tidligere nevnt er ikke internasjonale institusjoner noe som er særdeles viktig for neorealisme, det som er viktig er hva institusjonene blir brukt til. Neorealisme staterer at både offensiv og defensiv realisme bruker institusjoner for egen vinning. Derfor blir bedømmelsen fra UNCLOS interessant. Inntrykkene en får av bedømmelsen er at Kina har forsøkt å bruke

UNCLOS for å legitimere sine krav noe som i seg selv, egentlig ikke taler i noen retning. Kinas okkupasjon av Mischief Reef og deres fiske i Scarborough Shoal var derimot ulovlig ifølge bedømmelsen. Kina ble også idømt å ha bidratt til å øke spenningene i området som følge av deres utbygginger av Mischief, Cuarteron, Fiery Cross, Gaven, Johnson Hughes og Subi revene. Samtidig ble ikke Kina idømt å ha gjort dette med fiendtlige intensjoner, da deres forståelse av UNCLOS og deres NDL fastsetter at alt de har gjort var lovlig.

De har ikke i noen av instansene gjort noe for å betrygge Filippinene. Kina har heller ikke godtatt bedømmelsen eller anerkjent den i noen grad. Dette kan bidra til sikkerhetsdilemmaet og gjøre Filippinene redd. Dersom Kina hadde vært defensiv realistisk ville en sett en mer forsonende Kina. Denne bedømmelsen har ikke bare følger for Kinas bilaterale forhold til Filippinene, men også til de andre fordringshaverne i Sør-Kina havet. Som følge av at Kina ikke vil anerkjenne bedømmelsen i det hele, aldri har forsøkt å forsvare seg, eller forsøkt å forklare seg, vil jeg anta at det er fordi de har revisjonistiske intensjoner i Sør-Kina havet. Filippinene har riktignok også kommet nærmere USA i perioden en noe som kan være en faktor.

Også i Filippinenes tilfelle kan det være verdt å nevne Kina-ASEAN DOC og løftet fra 2002 om å utvide avtalen til å bli en atferdskodeks. I likhet med Vietnams tilfelle kan det se ut som om dette vanskeliggjøres som følge av deres hendelser i tiåret 2010-2020.

5.3.4 Kina, defensiv realistisk?

I Filippinenes tilfelle er Kina muligens mer åpent standhaftige og konfronterende, men det betyr ikke automatisk at de har en offensiv realistisk strategi. Mischief Reef hendelsen i 1995 kom etter en avtale mellom Kina og ASEAN hvor de ble enige om å ikke bruke vold for å løse konflikter i Sør-Kina havet. Dette overholdt begge sider i 1995 i tillegg endte hendelsen med flere tillitsbyggende midler. Kina og Filippinene begynte å utforme den egen atferdskodeks, og begge land inngikk samtaler for å fikse deres relasjoner. Dette er derimot den eneste gangen en ser tendenser til tillitsbygging og samarbeid i tiåret.

Mangel på betryggelse og relasjonsbygging karakteriserer Kinas og Filippinenes forhold. I 1996 startet en hendelse etter at Jiang Zemin foreslår en Joint Development. Filippinenes første reaksjon er å forsøke å dra USA med inn i diskusjonen. Intensjonen til var her, for å ta dette videre, revisjonistisk. En defensiv realistisk strategi tilsvarer at en stat forsøker å få en relativ maktgevinst over en annen stat. I dette tilfellet, dersom Filippinene hadde takket ja til denne «joint development» hadde de mistet troverdighet og kredibilitet over sine krav i Spratly øyene. Dette som følge av implikasjonen av at Kina kan invitere Filippinene fordi Kina

mener det er deres rett å tilby andre dette som følge av at de har suverenitet over området. Derfor bedømmes dette som et bevis på revisjonistiske intensjoner.

En annen implikasjon av dette møte med Jiang Zemin var da Filippinene forsøkte å dra inn USA. Dette kan ha gjort at Kina så sitt snitt til å utnytte situasjonen. Derfor kan en se økt aktivitet i 1997, samt en økende kinesisk modighet i møte med filippinerne.

Mischief Reef kom på den felles agendaen igjen. Måten denne hendelsen startet på var allerede tvilsom fra begynnelsen av. Kina hadde begynt å bygge videre på Mischief Reef, selv om de viste at saken var ekstremt spenningsladet. Dette viser manglende forståelse og anerkjennelse av sikkerhetsdilemmaet. Kina hadde også med dette allerede brutt atferdskodeksen. Videre førte deres forsøk på å løse situasjonen til enda mer ansente relasjoner som følge av at Kina nektet å inngå noe forlik om Mischief Reef. Dette kan late til at det er revisjonistiske intensjoner.

USA og Filippinene skrev under på VFA på nytt i 1998 noe som markerer at Filippinene ikke er alene. USA uttalte også at de burde gjøre mer for å bevare freden i området. Året etter kom et forsøk på dette, som endte i fiasko. I 1999 forsøkte Kina og Filippinene å snakke om Scarborough Shoal. Filippinene forsøkte å foreslå å bruke UNCLOS, da Kina ikke vill gå med på å bygge ned strukturene i Mischief Reef. Dette nektet Kina. Forhandlingene kollapset, og Filippinene prøvde atter en gang å internasjonalisere problemet. Hendelsen i seg selv kan etter min mening tolkes som noe ambivalent. Begge parter forsøkte å forhandle problemet. Kina derimot nektet å bygge ned strukturene, som allerede var et spenningsfylt tema. Deres manglende evne til å inngå forlik, eller moderere sin egen oppførsel ligger til krun for at jeg mener dette er en revisjonistisk atferd.

Hendelsene i 2011 viser etter min mening ikke tegn til status quo intensjoner. Mangelen på betryggelse trenger ikke nødvendigvis å bety at Kina handler i revisjonistiske baner, men mangelen på betryggelse peker hvert fall i retning av ikke- status quo intensjoner. Dette mener jeg er tre ambivalente hendelser som ikke lett kan karakteriseres som hverken offensiv eller defensiv realistisk strategi.

Scarborough Shoal i 2012 viser en tendens til at Kina har revisjonistiske intensjoner. Etter begge sider blir enige om å de-eskalere situasjonen ved å reise tilbake, vendte Kina tvert om. De nærmest okkuperte Scarborough Shoal og er et klart tegn på billig snakk samt en offensiv handling. Sist, men ikke minst truet også Kina Filippinene til å ikke ta saken til FN ASEAN eller USA. Dette peker i retning av revisjonistiske intensjoner. Alle de klare tegnene på en offensiv realistisk stat vises fram i hendelsen med Scarborough Shoal, og er kanskje det klareste tegnet på en offensiv realistisk strategi.

Kina bruker UNCLOS for å legitimere sine krav noe som ikke trenger å tale i noen retning. Det som snarere taler i en retning er deres oppførsel rundt UNCLOS og deres direkte ignorering av bedømmelsen og dens legitimitet, taler i retning av offensiv realisme. Ikke fordi selve bedømmelsen er noe Kina burde akseptere og respektere, men fordi Kina ved å ignorere bedømmelsen sprer frykt ved å ikke anerkjenne at deres oppførsel faktisk kan oppfattes som aggressiv, den bidrar til sikkerhetsdilemmaet. Total diskreditering av bedømmelsen, total nektelse for at de har gjort noe galt, og deres mangel på å betrygge til Filippinene ligger til grunn.

Med dette vil jeg konkludere med at i Filippinenes tilfelle, kan det se ut som om Kina har en overvekt av revisjonistiske intensjoner. Tiåret 1990-2000 starter med Mischief Reef i 1995. Denne hendelsen mener jeg Kina viser en mer defensiv strategi. Videre gjennom 90 tallet, mener jeg vi ser en rekke hendelser som kan peke i retning av revisjonistiske intensjoner. Den siste i 1999. Etter dette ser vi ikke noen antydning til disputer eller uoverensstemmelser før i 2011. Etter min mening peker dette mer i retning av status quo intensjoner. Ja USA og Filippinene fornyet VFA i 1998, men hendelsen i 1999 skjedde fortsatt. Det kan virke som om Kina, i likhet med for Vietnam, hadde intensjoner om å faktisk overholde DOC fra 2002. Videre utover 2010-tallet ser vi en rekke hendelser som jeg vil karakterisere som revisjonistiske. Spesielt Scarborough Shoal hendelsen. Hendelsene i 2011 og bedømmelsen av UNCLOS i 2016 indikerer også at Kina har mer revisjonistiske intensjoner. Derfor konkludere jeg med at Kina, i sitt forhold med Filippinene, viser en overvekt av bevis for offensiv realisme.

5.4.0 Kina, basebyggingen og USAs rolle i Kinas strategi

Kinas landreklamasjon startet i 2013. Den er ikke rettet mot noen spesiell stat, men gjør Kinas relasjoner til Vietnam og Filippinene mer komplisert. Den kompliserer maktbalansen og dermed trusselen Kina utgjør i Sør-Kina havet. Det relaterer altså til Vietnam og Filippinene ettersom de også gjør krav på øyer, og de samme øygruppene som Kina har bygget på. Det som er spesielt med landreklameringen og basebyggingen i både Spratly og Paracel øyene er at Kina har gjort enorm framgang i forhold til sine motstandere i området, da spesielt i Spratly øyene som er de mest omstridte øyene. Paracel øyene har hatt baser på seg i lengre tid.

5.4.1 Kina, basebygging og landreklamasjon

Kinas landreklamasjon i Spratly øyene startet for alvor i 2013, som tidligere nevnt er Kina sene i forhold til de andre fordringshaverne til å bygge ut øyer og baser. Dette ser ikke ut til å være noe hinder for kineserne. I Spratly øyene, gikk Kina fra å bare ha noen mindre utposter

til å ha enorme anlegg med rullebaner som var lange nok til at bombefly kan lande. Dette skjedde på en periode på 5 år. Altså en enorm opprustning og landreklamering på forholdsvis kort tid.

I Paracel øyene har reklamasjonen og basebygging kommet et stykke lenger, men Kina har også okkupert øyen siden 50-tallet. Den har også klare militære formål da ca. 1000 tropper fra PLA har vært stasjonert her siden 2012. Videre fungerer øyen som en administrativ del av Sør-Kina havet.

Etter min mening fremstår basebyggingen til Kina som et forsøk på å utjevne maktbalansen i området. Som nevnt har Kina bygget ut sine baser i området i langt større grad enn det Vietnam og Filippinene har. Vietnam og Filippinene utgjør en trussel for Kina, men Kina er som sagt den største makten i området. Både Filippinene og Vietnam ligger bak Kina i form av offensive kapabiliteter og aggregat makt, ser man på landene som en helhet. Dersom Kina hadde vært defensiv ville en kunne se en form for måtehold.

Kina har bygget opp sine kapabiliteter markant, i forhold til de andre landene involvert. Flere flystriper og flere kvadratkilometer mer landreklamasjon. Ingen andre av landene som har flystripe har lage det så store at det er mulig å lande bombefly på øyene. Flyene har derfor rekkevidde over hele Sør-Kina havet. Øyene er også laget for å huse flere tusen tropper. Defensiv midler som raketter og radio blokkere er også installert på øyene. Dette er ikke tegn på offensive kapabiliteter i seg selv, men mangelen på betryggelse vil gjøre at jeg bedømmer oppbyggingen av kapabiliteter som offensive.

Selv om mangel på betryggelse i seg selv ikke betyr noe, er det mangelen på betryggelsen i lys av disse militære kapabilitetene som jeg bedømmer ut ifra. I Vietnams tilfelle, der det mangler betryggelse, er det som oftest over olje. Mangelen på betryggelse her kommer i etterkant av en enorm opprustning og store militære kapabiliteter i et område som er bestridt. De andre fordringshaverne har ikke i nærheten like mye kapabiliteter.

Dersom Kina hadde hatt en defensiv realistisk strategi ville en som tidligere nevnt sett mer tegn til betryggelse og samarbeid. Øybyggingen kan jo være for defensive formål, men dette lar ikke Kina vise. Dette kombinert med den enorme konstrueringen som startet i 2013 fram til i dag mener jeg at dette er lite sannsynlig. Uansett om Kina har status quo intensjoner i Sør-Kina havet, skaper de stor frykt blant de fordringshaverne. Dette mener jeg kommer som et produkt av deres manglende evne til å jobbe imot sikkerhetsdilemmaet, og dermed er viser deres revisjonistiske intensjoner.

5.4.2 USAs rolle

USA har muligens en sentral rolle i Sør-Kina havet, selv om de stort sett har holdt seg utenfor. En kan se en tendens etter «the Pivot» til at deres aktivitet i området øker. USA og Filippinenes forhold er etter min mening der vi kan se USAs rolle best. Det virker ikke som om de har hatt noen rolle i å påvirke Kinas strategi til Vietnam. Men USAs rolle skal ikke spilles ned.

Visting Forces Agreement har sannsynligvis hatt en eller annen form for innvirkning på Kinas strategi til Filippinene. Selv om USA ikke har vist stor interesse for å hjelpe Filippinene, kan det ha en innvirkning på at Kina ikke viser klare revisjonistiske intensjoner til Filippinene. Også i de senere årene har USA beveget seg mer mot Filippinene og Sør-Øst-Asia. De har kommet nærmere både Vietnam, ASEAN og Filippinene. Men utover deres rolle i Sør-Kina havet som en mulig alliert for både Vietnam og Filippinene er denne avhandlingen for kort til å kommentere noe mer.

6.0.0 Avsluttende kapittel

6.1.0 Sammendrag

Ved å ha brukt en naturalistisk case studie mener jeg å ha svart på mitt forskningsspørsmål. Dette har ført meg til å forsøke å finne beviser for at Kinas strategi i Sør-Kina havet enten samsvarer med defensiv realisme eller offensiv realisme.

Ved å se hvordan Kina håndterer trefninger, uoverensstemmelser, og andre hendelser knyttet til Sør-Kina havet har jeg forsøkt å se hva intensjonene deres kan være i samhandling med Vietnam og Filippinene. Spesielt betryggelse strategien, fraværet av dette og tilstedeværelse av dette vil indikere fravær eller tilstedeværelse av status quo.

I offensiv realisme er det spesielt eskalering og maktbruk som er de to største indikatorene på om en stat har en offensiv strategi eller ikke. Dette ble gjort for å bidra til Sør-Kina havet litteraturen, som er en del av den øvrige «Kina trusselen» litteraturen. Mitt bidrag har hjulpet å fordype forståelsen av Kinas strategi nettopp i Sør-Kina havet ved å se på Kinas samhandling med Vietnam og Filippinene.

Derfor kan denne avhandlingen kun lage konklusjoner basert på Kinas samhandling med Vietnam og Filippinene. Videre er mine konklusjoner, ikke satt i stein, men heller hypoteser til at dette muligens samsvarer med «den ekte verden». Videre forskning er det eneste som kan fastsette dette, og jeg oppfordrer til videre studier av disse fenomenene dersom noe skal bli «satt i stein».

6.1.1 Konkluderende kapittel

For å dra dette tilbake til forskningsspørsmålet: «Har Kina en defensiv eller en offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Vietnam og Filippinene i Sør-Kina havet?». Ved å se på ulike hendelser i Sør-Kina havet de siste tretti årene har det kommet fram at Kina i dets samhandling med Vietnam, viser flere beviser for en defensiv realistisk strategi enn en offensiv realistisk strategi. Likevel er det noen hendelser som fremstår som ambivalente. Flere uoverensstemmelser mener jeg ikke viser noen klare tegn på verken defensive eller offensive realistiske tendenser. Men som følge av konsekvensene av de hendelsene som jeg har karakterisert som defensiv realistisk, har jeg altså konkludert med at Kina har en defensiv realistisk strategi i Sør-Kina havet, basert på deres samhandlinger med Vietnam.

I Kinas samhandling med Filippinene, kan det se ut som om Kina har en annen strategi. Det finnes i dette tilfellet flere bevis på at Kina har revisjonistiske intensjoner, og dermed muligens har en offensiv realistisk strategi i Sør-Kina havet, i hvert fall i samhandling med Filippinene. Bevisene for dette vises blant annet i slutten på nittitallet, men særlig i det siste tiåret. Det finnes selvfølgelig beviser for at Kina også har status quo intensjoner, for eksempel har de to landene ingen trefninger på 11 år. Men etter min mening, er det flere beviser for at Kina har en offensiv realistisk strategi i deres samhandling med Filippinene.

Kinas utbygging av øyer og base i Sør-Kina havet ser ut som en ny trussel for området. Dette er også etter min mening, et område hvor Kina kan ha revisjonistiske intensjoner. Basert på deres manglende betryggelse, kombinert med deres enorme utbygging og opprustning i området konkluderer jeg med at dette viser mer tegn til en offensiv realistisk strategi enn en defensiv realistisk strategi.

USAs rolle i område har også blitt diskutert, min konklusjon her er at det kan ha en effekt på Kinas strategi, men i denne avhandlingen har ikke fokuset vært stort nok til å lage en tilfredsstillende konklusjon utover at deres forhold til Filippinene og Vietnam kan ha hatt en innvirkning.

Dette viker noenlunde fra hvordan min hypotese i begynnelsen av avhandlingen var. Gjennom å lese Sør-Kina havet litteraturen har inntrykket mitt vært at Kinas nyfunnede standhaftighet og konfronterende atferd var overdrevet. Jerdéns mening er hvert fall at denne nyfunnede standhaftigheten er overdrevet. Det som har kommet fram i denne avhandlingen samsvarer noe med Jerdén, spesielt i Vietnams tilfelle, men ikke i Filippinenes tilfelle og heller ikke med reklameringen av øyer. Johnston ser ut til å ha noenlunde rett i sin observasjon.

Videre har dette bidratt til Sør-Kina havet litteraturen ved å gi et dypdykk med lensene defensiv/offensiv realisme. Jeg har forsøkt å vise at Kina muligens ikke er så aggressiv som debatten tilsier. Derfor har mitt bidrag til litteraturen vært at Kina muligens har en mer offensiv realistisk innstilt strategi, som betyr at de kanskje er så aggressive som debatten tilsier i Filippinenes tilfelle. I Vietnams tilfelle kan det se ut som om min hypotese var korrekt.

6.1.2. Svakheter ved avhandlingen

Som nevnt tidligere er det flere svakheter ved oppgaven. Den største svakheten ligger nok i at dette ikke kan generaliseres. Jeg har valgt å bruke en case-studie, vitende om at konklusjonene som kommer fram ikke kan generaliseres. Dette kan sees på som en svakhet i naturalistisk paradigme. Det skal derimot også sies at dette ikke alltid er målet i kvalitative studier. Uansett kan ikke konklusjonene i denne oppgaven bidra til å skape sikker viten. Se heller på konklusjonene her som hypoteser som trenger videre forskning for å kunne skape sikker viten.

6.2.0 Forslag til videre studier

Siden dette er en Case-studie, og et av formålene med en case-studie er å lage et grunnlag for videre studier, vil jeg foreslå en rekke ting som burde bli studert videre. Noe jeg vil legge til er også at konflikten i Sør-Kina havet er pågående. Jeg er sikker på at fremtiden vil gi enda sikrere svar på mitt forskningsspørsmål.

En mer kvantitativ studie kunne også gitt en mer tilfredsstillende vitenskapelig konklusjon. For eksempel kunne fokus på uoverensstemmelsene i denne studien blitt tatt med, men også flere mindre hendelser som for eksempel fiskebåter. Fokus på for eksempel båter, og marine stasjonert i Sør-Kina havet kan også gå an å se nærmere på for å få en enda dypere forståelse av Kinas strategi.

En annen måte å kunne bedømme Kinas strategi i området er å se hvordan deres økonomi, handel, og investeringer i Vietnam og Filippinene blir påvirket av konfliktene i Sør-Kina havet. Dette kunne en kvantitativ studie gått dypere inn i.

Dersom jeg skulle studert dette i en videre studie av Sør-Kina havet, og muligens Kinas strategi i området, ville jeg anbefalt å gi USA en større plass. Samtidig ville jeg også forsøkt å få enda sterkere fram ASEANs rolle. En liknende studie som denne, men med en videre fokusering på ASEAN og USA kunne gitt enda dypere svar på Kinas strategi. Et dypere blikk på Filippinenes og USAs forhold, og hvordan dette påvirker deres utenrikspolitikk kunne vært et interessant utgangspunkt.

Dette kunne for eksempel gitt enda dypere forståelse for Filippinenes taktikker. Et annet stort potensial for å finne bra resultater som jeg ikke har fått undersøke nok i denne avhandlingen er dette med militære øvelser. Noe som kan gi en god indikasjon på en stats intensjoner. Spesielt i defensiv/offensiv realisme er militære øvelser, som enten sentrerer seg rundt defensivitet/offensivitet gode indikasjoner på deres intensjoner.

Kilder:

Bilder:

AMTI (2021) (Figur 8, 9, 10) Fiery Cross Reef *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 25.11.21 fra: <https://amti.csis.org/fiery-cross-reef/>

AMTI (2021) (Figur 4, 5) Mischief Reef *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 25.11.21 fra: <https://amti.csis.org/mischief-reef/>

AMTI (2021) (Figur 20) Scarborough Shoal *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 25.11.21 fra: <https://amti.csis.org/scarborough-shoal/>

AMTI (2021) (Figur 13, 14) Woody Island *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 25.11.21 fra: <https://amti.csis.org/woody-island/>

AMTI (2021) (Figur 6, 7) Subi Reef *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 25.11.21 fra: <https://amti.csis.org/subi-reef/>

BBC (ingen navn på forfatter) (Figur 1) (2015) China 'expanding island building' in South China Sea *British Broadcasting Corporation* Hentet den 06.08.21 fra: <https://www.bbc.com/news/world-asia-china-32666046>

Burgess J. (Figur 2) (2013) Territorial Claims in South China Sea *The New York Times* Hentet den 06.08.21 fra: <http://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/interactive/2012/05/31/world/asia/Territorial-Claims-in-South-China-Sea.html>

Dolven, B., Elsea, J. K., Lawrence, S. V., O'Rourke, R., & Rinehart, I. E. (Figur 11) (2015). Chinese land reclamation in the South China Sea: Implications and policy options. Washington, DC: *Congressional Research Service*.

Karklis L. (Figur 18) (2014) The \$1 billion Chinese oil rig that has Vietnam in flames *The Washington Post* Hentet den 02.09.21 fra: <https://www.washingtonpost.com/news/worldviews/wp/2014/05/14/the-1-billion-chinese-oil-rig-that-has-vietnam-in-flames/>

Thao N. H. (Figur 16) (2005) Maritime Delimitation and Fishery Cooperation in the Tonkin Gulf *Ocean Development & International Law*

Nguyen M. (Figur 15) (2014) Tidal characteristics of the Gulf of Tonkin Hentet den 25.11.21 fra: https://www.researchgate.net/figure/Geography-of-the-Gulf-of-Tonkin_fig1_265295992

Shiksha University (Figur 3) Whats behind Diplomatic Tensions in the South China Sea? *Shiksha University* Hentet den 25.11.21 fra: <https://iasshiksha.com/whats-behind-diplomatic-tensions-in-the-south-china-sea/>

University of Texas (Figur 12) Hentet den 25.11.21 fra: https://maps.lib.utexas.edu/maps/middle_east_and_asia/paracel_spratly_88.jpg

Vietnam.net (Figur 17) (2011) Binh Minh ship – another CGX case in East Sea? *Vietnam.net* Hentet den 25.11.21 fra: <http://english.vietnamnet.vn/fms/special-reports/8557/binh-minh-ship---another-cgx-case-in-east-sea-.html>

Woody C (Figur 21) (2018) Tensions are rising in the South China Sea, and a US ally there has already drawn 'red lines' with China *Insider* Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.businessinsider.com/scarborough-shoal-is-red-line-amid-us-china-tension-in-south-china-sea-2018-10?r=US&IR=T4>

Xiaocong & Huixia (Figur 19) (2011) Blue Waters, Black Oil in the South China Sea *CNBC* Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.cnbc.com/id/43805158>

Kildeliste:

Amer, R. (2014). China, Vietnam, and the South China Sea: disputes and dispute management. *Ocean Development & International Law*, 45(1), 17-40 Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/00908320.2013.839160?journalCode=uodl20>

Amer, R. (1997). Sino-Vietnamese relations: past, present and future. *Vietnamese Foreign Policy in Transition*, 68-130 Hentet den 25.11.21 fra: https://www.researchgate.net/profile/Ramses-Amer-2/publication/267240503_Sino-Vietnamese_Relations_Past_Present_and_Future/links/5ebe852592851c11a867f05b/Sino-Vietnamese-Relations-Past-Present-and-Future.pdf

Ap T. & Rizzo J. & Liptak K. (2016) Obama lifts U.S. arms ban on Vietnam *CNN* Hentet den 23.08.21 fra: <https://edition.cnn.com/2016/05/23/politics/obama-vietnam-trip/>

AMTI (2018) CHINA LANDS FIRST BOMBER ON SOUTH CHINA SEA ISLAND *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 09.07.21 fra: <https://amti.csis.org/china-lands-first-bomber-south-china-sea-island/>

AMTI (2020) FISHING WHILE THE WATER IS MUDDY: CHINA'S NEWLY ANNOUNCED ADMINISTRATIVE DISTRICTS IN THE SOUTH CHINA SEA *Asia Maritime Transparency Initiative* Hentet den 09.07.21 fra: <https://amti.csis.org/fishing-while-the-water-is-muddy-chinas-newly-announced-administrative-districts-in-the-south-china-sea/>

ASEAN & Kina (2002) DECLARATION ON THE CONDUCT OF PARTIES IN THE SOUTH CHINA SEA 14.05.2002 Hentet den 24.06.21 fra: <https://asean.org/declaration-on-the-conduct-of-parties-in-the-south-china-sea-2/>

ASEAN & USA (2015) Joint Statement on the ASEAN-U.S. Strategic Partnership *The White House Office of The Press Secretary* Hentet den 23.08.21 fra:

<https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2015/11/21/joint-statement-asean-us-strategic-partnership>

BBC (ingen navn på forfatter) (10.06.2011) China accuses Vietnam in South-China sea row *British Broadcasting Corporation* Hentet 05.07.21 fra <https://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-13723443>

BBC (ingen navn på forfatter) (2015) China 'expanding island building' in South China Sea *British Broadcasting Corporation* Hentet den 06.08.21 fra: <https://www.bbc.com/news/world-asia-china-32666046>

BBC (Ingen navn på forfatter) (08.03.2011) Philippines halts tests after China patrol challenge *British Broadcastin Corporation* Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-12672889>

BBC (ingen navn på forfatter) (30.05.2011), Vietnam accuses China in seas dispute *British Broadcasting Corporation* Hentet 16.06.21 fra: <https://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-13592508>

Burnham, P., Lutz, K. G., Grant, W., & Layton-Henry, Z. (2008). *Research methods in politics. Macmillan International Higher Education*. Palgrave McMillan London

Chaudhury D.R. (2019) China ups aggression in South China Sea thorough military exercises *The Economic Times* Hentet den 09.07.21 fra: <https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/china-ups-aggression-in-south-china-sea-through-military-exercises/articleshow/70136317.cms>

CSIS (2021) How Much Trade Transits the South China Sea? *Center for Strategic & International Studies* Hentet den 25.11.21 fra: <https://chinapower.csis.org/much-trade-transits-south-china-sea/#easy-footnote-bottom-1-3073>

Dagget S. (2010) Quadrennial Defense Review 2010: Overview and Implications for National Security Planning *Congressional Research Service* Hentet den 23.08.21 fra: <https://fas.org/sgp/crs/natsec/R41250.pdf>

De Castro, R. C. (2014). The Philippines in the South China Sea dispute. *Australian Journal of Maritime and Ocean Affairs*, 1(3), 7. Hentet den 25.11.21 fra: <http://nghiencuuquocte.org/wp-content/uploads/2014/07/The-Philippines-in-the-South-China-Sea-dispute.pdf>

Den nasjonale folkekongress' stående komite (1992) LAW OF THE PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA ON THE TERRITORIAL SEA AND THE CONTIGUOUS ZONE 25.02.1992 Hentet den 13.06.2021 fra <http://www.asianlii.org/cn/legis/cen/laws/lotprocottsatz739/>

Dolven, B., Elsea, J. K., Lawrence, S. V., O'Rourke, R., & Rinehart, I. E. (2015). Chinese land reclamation in the South China Sea: Implications and policy options. Washington, DC: *Congressional Research Service*. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.everycrsreport.com/files/20150616_R44072_14595d9da0525ef3b34c7ce4dbd141a2c376d3cc.pdf

Feleke, B. (2018) China tests bombers on South China Sea island *CNN* Hentet den 25.11.21 fra: <https://edition.cnn.com/2018/05/20/asia/south-china-sea-bombers-islands-intl/index.html>

Fearon, J. (1995). Rationalist Explanations for War. *International Organization*, 49(3), 379-414. Retrieved March 31, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/2706903>

Fearon, J. (1997). Signaling Foreign Policy Interests: Tying Hands versus Sinking Costs. *The Journal of Conflict Resolution*, 41(1), 68-90. Retrieved March 31, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/174487>

Forente Nasjoner (2009) Commission on the Limits of the Continental Shelf (CLCS) Outer limits of the continental shelf beyond 200 nautical miles from the baselines: Submissions to the Commission: Joint submission by Malaysia and the Socialist Republic of Viet Nam (03.05.21) Hentet den 08.07.21 fra: https://www.un.org/depts/los/clcs_new/submissions_files/submission_mysvnm_33_2009.htm

Forente Nasjoner (1982) United Nations Convention on the Law of the Sea (10.12.1982)

Hentet den 25.11.21 fra:
https://www.un.org/depts/los/convention_agreements/texts/unclos/unclos_e.pdf

Fravel, M. T. (2011). China's strategy in the South China Sea. *Contemporary Southeast Asia*, 292-319. Hentet den 25.11.21 fra: <https://core.ac.uk/download/pdf/31067535.pdf>

Gady F.S. (2015) China Stations Combat Aircraft on South China Sea Island *The Diplomat*
Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2015/11/china-stations-combat-aircraft-on-south-china-sea-island/>

Gao, Z., & Jia, B. B. (2013). The nine-dash line in the South China Sea: History, status, and implications. *American Journal of International Law*, 107(1), 98-123. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.cambridge.org/core/journals/american-journal-of-international-law/article/ninedash-line-in-the-south-china-sea-history-status-and-implications/1567B80D8BD284499F704496278DFF9D>

Glaser B.S. (2011) Tensions Flare in the South China Sea *Centre for Strategic and International Studies* Hentet den 08.07.21 fra: https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/legacy_files/files/publication/110629_Glaser_South_China_Sea.pdf

Goodman, A. E. (1996). Vietnam and ASEAN: Who Would Have Thought it Possible? *Asian Survey*, 36(6), 592-600 Hentet den 25.11.21 fra https://www.jstor.org/stable/2645793?seq=3#metadata_info_tab_contents

Gordon M. R. & Page J. (2018) China Installed Military Jamming Equipment on Spratly Islands, U.S. Says *The Wall Street Journal* Hentet den 07.08.21 fra: <https://www.wsj.com/articles/china-installed-military-jamming-equipment-on-spratly-islands-u-s-says-1523266320>

Guan, A. C. (2000). The South China Sea Dispute Revisited. *Australian Journal of International Affairs*, 54(2), 201-215 Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/713613514?journalCode=caji20>

Guan, A. C. (1998). Vietnam-China relations since the end of the cold war. *Asian Survey*, 38(12), 1122-1141 Hentet den 25.11.21 fra:
https://www.jstor.org/stable/2645825?seq=1#metadata_info_tab_contents

Hancké, B. (2009). Intelligent research design: a guide for beginning researchers in the social sciences. *Oxford University Press*.

Hernández J.C. & Whaley F. (2016) Philippine Supreme Court Approves Return of U.S. Troops *The New York Times* Hentet den 23.08.21 fra:
<https://www.nytimes.com/2016/01/13/world/asia/philippines-us-military.html>

Holley D. (1992) Dispute Over Islands Exposes Tensions Between China, Vietnam *Los Angeles Times* Hentet den 14.10.21 fra: https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1992-07-04-mn-1069-story.html?_amp=true

Hunt K. (2015) Satellite images suggest China 'building third airstrip' in South China Sea *CNN* Hentet den 07.08.21 fra: <https://edition.cnn.com/2015/09/15/asia/china-south-china-sea-airstrip/index.html>

Jalil, G. Y. (2019). China's Rise: Offensive or Defensive Realism. *Strategic Studies*, 39(1), 41–58. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.jstor.org/stable/48544287>

Jaffe G. (2012) U.S. model for a future war fans tensions with China and inside Pentagon *The Washington Post* Hentet den 23.08.21 fra: https://www.washingtonpost.com/world/national-security/us-model-for-a-future-war-fans-tensions-with-china-and-inside-pentagon/2012/08/01/gJQAC6F8PX_story.html

Jamandre, T., (2011) China fired at Filipino fishermen in Jackson atoll *ABS CBN news* Hentet den 16 mai 2021 fra: <https://news.abs-cbn.com/-depth/06/02/11/china-fired-filipino-fishermen-jackson-atoll>

Jerdén, B. (2014). The assertive China narrative: Why it is wrong and how so many still bought into it. *The Chinese Journal of International Politics*, 7(1), 47-88. Hentet den 25.11.21 fra:
https://www.researchgate.net/publication/262010089_The_Assertive_China_Narrative_Why_It_Is_Wrong_and_How_So_Many_Still_Bought_into_It_vol_7_pg_47_2014

Johnston, A. I. (2013). How new and assertive is China's new assertiveness?. *International Security*, 37(4), 7-48. Hentet den 25.11.21 fra: <https://direct.mit.edu/isec/article-abstract/37/4/7/12075/How-New-and-Assertive-Is-China-s-New-Assertiveness>

Kallar D.M. (2012) China boats blocking PHL vessels from Panatag Shoal *GMA news online* Hentet den 25.11.2021 fra: <https://www.gmanetwork.com/news/news/nation/265889/dfa-china-boats-blocking-phl-vessels-from-panatag-shoal/story/>

Kang, D. C. (2017). American grand strategy and East Asian security in the twenty-first century. *Cambridge University Press*.

Keyuan, Z. (2012). China's U-shaped line in the South China Sea revisited. *Ocean Development & International Law*, 43(1), 18-34. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00908320.2012.647483>

Keyuan, Z. (1999). The Chinese Traditional Maritime Boundary Line in the South China Sea and Its Legal I Consequences for the Resolution of the Dispute over the Spratly Islands. *The International Journal of Marine and Coastal Law*, 14(1), 27-55. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.researchgate.net/publication/249571014_The_Chinese_Traditional_Maritime_Boundary_Line_in_the_South_China_Sea_and_Its_Legal_Consequences_for_the_Resolution_of_the_Dispute_over_the_Spratly_Islands

Keyuan, Z. (2005). The Sino-Vietnamese agreement on maritime boundary delimitation in the Gulf of Tonkin. *Ocean Development & International Law*, 36(1), 13-24. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00908320590904920>

LaGrone S., (05.05.2014) Officials: 'Illegal' Chinese Oilrig is in Vietnamese Waters *USNI News Maritime News and Analysis* Hentet den 13.05.2021 fra: <https://news.usni.org/2014/05/05/officials-illegal-chinese-oil-rig-vietnamese-waters#more-7618>

LaGrone S., (07.05.2014) Hanoi: Chinese Ships Rammed Vietnamese Patrol Boats in Escalating Oilrig Dispute *USNI News Maritime News and Analysis* Hentet den 13.05.2021 fra: <https://news.usni.org/2014/05/07/hanoi-chinese-ships-rammed-vietnamese-patrol-boats-escalating-oilrig-dispute>

LaGrone S., (27.08.2014) China and Vietnam call a maritime truce *USNI News Maritime News and Analysis* Hentet den 08.07.21 fra: <https://news.usni.org/2014/08/27/china-vietnam-call-maritime-truce>

Lanteigne, M. (2019). Chinese foreign policy: an introduction. *Routledge*.

Lee R.V. (2015) South China Sea: China Is Building on the Paracels As Well *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2015/04/south-china-sea-china-is-building-on-the-paracels-as-well/>

Lelyveld M. (2011) Mideast Oil Drives China Disputes *Radio Free Asia* Hentet den 06.08.21 fra: https://www.rfa.org/english/commentaries/energy_watch/oil-07182011103202.html

Lubold G., (2015) Pentagon Says China Has Stepped Up Land Reclamation in South China Sea *The Wall Street Journal* Hentet den 09.07.21 fra: <https://www.wsj.com/articles/pentagon-says-china-has-stepped-up-land-reclamation-in-south-china-sea-1440120837>

Mahbubani, K., & Sng, J. (2017). The ASEAN miracle: A catalyst for peace. *NUS Press*.

Macias A. (2018) China quietly installed missile systems on strategic Spratly Islands in hotly contested South China Sea *CNBC* Hentet den 07.08.21 fra: <https://www.cNBC.com/2018/05/02/china-added-missile-systems-on-spratly-islands-in-south-china-sea.html>

Mearsheimer, J. J. (2007). Structural realism. *International relations theories: Discipline and diversity*, 83, 77-94. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.comackschools.org/Downloads/8_mearsheimer-_structural_realism.pdf

Mearsheimer, J. J. (2014 updated version). *The tragedy of Great Power politics*. New York: *Norton*. **NB Apple E-Books er brukt derfor kan sidetall avvike fra originale sidetall**

Moses, J. W., & Knutsen, T. L. (2019). *Ways of knowing: Competing methodologies in social and political research*. Macmillan International Higher Education Sider: 132-144

Nguyen P., (01.10.2020) Vietnam says China military drills could harm maritime code talks *Reuters* Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-china-southchinasea/vietnam-says-china-military-drills-could-harm-maritime-code-talks-idUSKBN26M5MO>

Oishi, M., & Quang, N. M. (2017). Brothers in trouble: China-Vietnam territorial disputes and their bilateral approach to conflict management. *International Journal of China Studies*, 8(3), 287-319. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.researchgate.net/publication/322652198_Brothers_in_Trouble_China-Vietnam_Territorial_Disputes_and_Their_Bilateral_Approach_to

Panda A. (2016) South China Sea: What China's First Strategic Bomber Landing on Woody Island Means *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2018/05/south-china-sea-what-chinas-first-strategic-bomber-landing-on-woody-island-means/>

Panda A. (2016) Report: Chinese Coast Guard Vessels Take Over Spratly Island Feature From Philippines *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2016/03/report-chinese-coast-guard-vessels-take-over-spratly-island-feature-from-philippines/>

Panda A. (2016) South China Sea: China Has Deployed Anti-Ship Missiles on Woody Island *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2016/03/south-china-sea-china-has-deployed-anti-ship-missiles-on-woody-island/>

Parameswaran P. (2017) Philippine Warship Patrols Begin at Benham Rise After China Incident *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2017/03/philippine-warship-patrols-begin-at-benham-rise-after-china-incident/>

Pasaylo, J. (2011) China surveillance ships roam Phl waters, *The Philippine Star* Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.philstar.com/headlines/2011/06/01/691619/china-surveillance-ships-roam-phl-waters>

Pearson J. & Vu K. (2019) Chinese ship returns to Vietnam's exclusive economic zone *Reuters* Hentet den 12.09.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-china-southchinasea/chinese-ship-returns-to-vietnams-exclusive-economic-zone-idUSKCN1V30XE>

Pearson J. & Vu K. (2019) Vietnam, China embroiled in South China sea standoff *Reuters* Hentet den 09.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-china-southchinasea-idUSKCN1UC0MX>

People's Daily (2018) Chinese bombers including the H-6K conduct takeoff and landing training on an island reef at a southern sea area *Peoples Daily Twitter Konto* 18.05.2018 Hentet den 25.11.21 fra: https://twitter.com/PDChina/status/997386306660384768?ref_src=twsrc%5Etfw%7Ctwcamp%5Etweetembed%7Ctwterm%5E997386306660384768%7Ctwgr%5E%7Ctwcon%5Es1_&ref_url=https%3A%2F%2Famti.csis.org%2Fchina-lands-first-bomber-south-china-sea-island%2F

Perlez J., (2014) China and Vietnam point fingers after clash in South China Sea *The New York Times* Hentet den 08.07.21 fra: <https://www.nytimes.com/2014/05/28/world/asia/vietnam.html>

Quang N.M. (2019) Saving the China-ASEAN South China Sea Code of Conduct *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2019/06/saving-the-china-asean-south-china-sea-code-of-conduct/>

Reed, L., & Wong, K. (2016). Marine entitlements in the South China Sea: the arbitration between the Philippines and China. *American Journal of International Law*, 110(4), 746-760. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.cambridge.org/core/journals/american-journal-of-international-law/article/marine-entitlements-in-the-south-china-sea-the-arbitration-between-the-philippines-and-china/54016B38473B8E70046A1F5CDF093B26>

Reuters staben (08.11.2019) China hopes Vietnam does not “complicate” South China Sea issue *Reuters* Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-china-southchinasea-vietnam/china-hopes-vietnam-does-not-complicate-south-china-sea-issue-idUSKBN1XI0XT>

Reuters Staben (17.12.2019) China's new aircraft carrier enters service at South China Sea base *Reuters* Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-china-defence-carrier/chinas-new-aircraft-carrier-enters-service-at-south-china-sea-base-idUSKBN1YL136>

Reuters staben (17.12.2019) Vietnam hopes for Chinese restraint in South China Sea in 2020
Reuters Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-southchinasea-vietnam/vietnam-hopes-for-chinese-restraint-in-south-china-sea-in-2020-idUSKBN1YL0EL>

Reuters staben (2019) Vietnam confirms China ship leaves its waters, ending month-long standoff
Reuters Hentet den 12.09.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-china-southchinasea/vietnam-confirms-china-ship-leaves-its-waters-ending-month-long-standoff-idUSKCN1UY0YS>

Reuters staben (2019) Vietnam urges restraint amid maritime tensions with China
Reuters Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-southchinasea/vietnam-urges-restraint-amid-maritime-tensions-with-china-idUSKBN1WU1CR>

Reuters staben (30.07.20) Chinese bombers undertook recent South China Sea drill: defence ministry
Reuters Hentet den 12.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-china-military-drill/chinese-bombers-undertook-recent-south-china-sea-drill-defence-ministry-idUSKCN24V1B3>

Reuters staben (26.08.2020) Vietnam condemns new Chinese military drills in South China Sea
Reuters Hentet den 09.07.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-vietnam-china-southchinasea-idUSKBN25M0Y5>

Rønneberg K, (2011) Protesterer over angrep på norsk skip *Aftenposten* Hentet 16.06.21 fra: <https://www.aftenposten.no/verden/i/jd4jn/protesterer-over-angrep-paa-norsk-skip>

General Schwartz N.A. (2012) Air-Sea Battle Doctrine: A Discussion with the Chief of Staff of the Air Force and Chief of Naval Operations *Brookings Institution* Hentet den 23.08.21 fra: https://www.brookings.edu/wpcontent/uploads/2012/05/20120516_air_sea_doctrine_corrected_transcript.pdf

Santos, T. G., (2012) PH, Chinese naval vessels in Scarborough Shoal standoff *Inquirer.net* Hentet den 25.11.2021 fra: <https://globalnation.inquirer.net/32341/ph-chinese-naval-vessels-in-scarborough-shoal-standoff>

Schreer B & Lee S. (2015) The Importance of the Joint Statement on the US-ASEAN Strategic Partnership *The Diplomat* Hentet den 23.08.21 fra: <https://thediplomat.com/2015/11/the-importance-of-the-joint-statement-on-the-us-asean-strategic-partnership/>

Silove, N. (2016). The pivot before the pivot: US strategy to preserve the power balance in Asia. *International Security*, 40(4), 45-88. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.researchgate.net/publication/301937783_The_Pivot_before_the_Pivot_US_Strategy_to_Preserve_the_Power_Balance_in_Asia

Storey, I. (2008). Conflict in the South China Sea: China's relations with Vietnam and the Philippines. *ASIA-PACIFIC JOURNAL-JAPAN FOCUS*, 6(4). Hentet den 25.11.21 fra: <https://apjjf.org/-Ian-Storey/2734/article.html>

Storey, I. (2017). Assessing the ASEAN-China Framework for the Code of Conduct for the South China Sea. *ISEAS Perspective*, 62, 1-7. Hentet den 25.11.21 fra: https://www.iseas.edu.sg/images/pdf/ISEAS_Perspective_2017_62.pdf

Storey, I. J. (1999). Creeping Assertiveness: China, the Philippines and the South China Sea Dispute. *Contemporary Southeast Asia*, 95-118. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.jstor.org/stable/25798443>

Tang, S. (2010). A theory of security strategy for our time: Defensive realism. *Springer*.

Tang, S. (2015). 6. From Offensive to Defensive Realism: A Social Evolutionary Interpretation of China's Security Strategy. In *China's Ascent* (pp. 141-162). *Cornell University Press*.

Thao, N. H. (2003). The 2002 Declaration on the Conduct of Parties in the South China Sea: a note. *Ocean Development & International Law*, 34(3-4), 279-285. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/00908320390221849>

Thao, N. H., & Amer, R. (2009). A new legal arrangement for the South China Sea?. *Ocean Development & International Law*, 40(4), 333-349. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00908320903077209>

Thayer, C. A. (2011). China's new wave of aggressive assertiveness in the South China Sea. *International Journal of China Studies*, 2(3), 555-583. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.csis.org/analysis/china's-new-wave-aggressive-assertiveness-south-china-sea>

Thayer, C. A. (1994). Sino-Vietnamese Relations: The Interplay of Ideology and National Interest. *Asian Survey*, 34(6), 513–528. Hentet den 25.11.21 Fra: <https://doi.org/10.2307/2645338>

Thayer C., (2014) Vietnam, China and the oil rig Crisis: Who blinked? *The Diplomat* Hentet den 08.07.21 fra: <https://thediplomat.com/2014/08/vietnam-china-and-the-oil-rig-crisis-who-blinked/>

Thayer C. (2015) Security Expert Examines China's Land Reclamation in SCS *Republic of Philippines Foreign Service Institute* Hentet den 06.08.21 fra: <https://www.fsi.gov.ph/security-expert-examines-chinas-land-reclamation-in-scs/>

Thayer C. (2015) No, China Is Not Reclaiming Land in the South China Sea *The Diplomat* Hentet den 07.08.21 fra: <https://thediplomat.com/2015/06/no-china-is-not-reclaiming-land-in-the-south-china-sea/>

The New York Times (2009) China and Vietnam settle border dispute *The New York Times* Hentet den 05.06.21 fra: <https://www.nytimes.com/2009/01/01/world/asia/01iht-border.1.19027004.html>

Thyne, C. (2006). Cheap Signals with Costly Consequences: The Effect of Interstate Relations on Civil War. *The Journal of Conflict Resolution*, 50(6), 937-961. Retrieved April 1, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/27638532>

Tiezzi, S. (2016) Confirmed: China Deploys Missiles to Disputed South China Sea Island *The Diplomat* Hentet den 25.11.21 fra: <https://thediplomat.com/2016/02/confirmed-china-deploys-missiles-to-disputed-south-china-sea-island/>

Tjora, A. (2012). *Kvalitative forskningsmetoder i praksis* (Vol. 2, pp. 202-217). Oslo: Gyldendal akademisk.

To, L. L. (2003). China, the USA and the South China Sea conflicts. *Security Dialogue*, 34(1), 25-39. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.jstor.org/stable/26298119>

Torode G. (2015) China to project power from artificial islands in South China Sea *Reuters* Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-southchinasea-reefs-china-idUSKBN0LN0J820150219>

Torode G. & Scarr S. (2018) Concrete and coral: Beijing's South China Sea building boom fuels concerns *Reuters* Hentet den 07.08.21 fra: <https://www.reuters.com/article/us-china-southchinasea-insight/concrete-and-coral-beijings-south-china-sea-building-boom-fuels-concerns-idUSKCN1IO3GA>

USA & Filippinene (1951) Mutual Defense Treaty Between the United States and the Republic of the Philippines; August 30, 1951, *Yale Law School* Hentet den 18.08.21 fra: https://avalon.law.yale.edu/20th_century/phil001.asp

USA & Filippinene (1998) Visiting Forces Agreement *The Lawphil Project* Hentet den 18.08.21 fra: https://www.lawphil.net/international/treaties/vfa_1998.html

US Department of State (1999) Dispatch, August/September 1999: 3–6 Hentet den 25.11.21 fra: <https://1997-2001.state.gov/statements/1999/990726.html>

Utenriksministeriet i Kina (2014) Foreign Ministry Spokesperson Hua Chunying's Regular Press Conference on September 9, 2014 *Ministry of Foreign Affairs of the Peoples Republic of China* Hentet den 07.08.21 fra: https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/xwfw_665399/s2510_665401/t1189470.shtml

Vietnamesiske ambassaden i USA (2011) VN-China Basic principles on settlements of sea issues 14.10.2011 Hentet den 25.11.21 fra: <https://vietnamembassy-usa.org/news/2011/10/vn-china-basic-principles-settlement-sea-issues>

Walt, S. M. (1987). The origins of alliances. Ithaca: *Cornell University Press*.

Waltz, K. N. (1979). Theory of international politics. Reading, Mass: *Addison-Wesley Pub. Co.*

Watkins, D. (2015). What China has been building in the South China Sea. *The New York Times*, 27(11). Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.nytimes.com/interactive/2015/07/30/world/asia/what-china-has-been-building-in-the-south-china-sea.html>

Watts Alex, (2011) Vietnam accuses China of sabotage *Sydney Morning Herald* Hentet den 06.06. 21 fra: <https://www.smh.com.au/world/vietnam-accuses-china-of-sabotage-20110601-1fgec.html>

Whiteman H (2014) How an oil-rig sparked anti-China sentiments in Vietnam *CNN* Hentet den 08.07.21 fra: <https://edition.cnn.com/2014/05/19/world/asia/china-vietnam-islands-oil-rig-explainer/index.html>

Williams N. J. (2011) Air-Sea Battle: An operational concept looking for a strategy *Armed Forces Journal* Hentet den 23.08.21 fra: <http://armedforcesjournal.com/air-sea-battle/>

Zha, D., & Valencia, M. J. (2001). Mischief reef: Geopolitics and implications. *Journal of Contemporary Asia*, 31(1), 86-103. Hentet den 25.11.21 fra: <https://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.1080/00472330180000061>

